

Agatha Christie

Misterul din Cornwall

CUPRINS:

- I. Misterul din Cornwall.
- II. Aventura regelui de treflă.
- III. Răpire eşuată.
- IV. Crimă maternă.
- V. Aventura bucătăresei.
- VI. Dispariție misterioasă.
- VII. Misterul sinuciderii.
- VIII. Bănuieli adevărate.
- IX. Misterul crimei de pe vas.
- X. Păcat dublu.
- XI. Teroarea testamentului

I. Misterul din Cornwall

— Doamna Pengelly, anunță proprietăreasa noastră și se retrase discret.

Mulți oameni neobișnuiți veneau să-l consulte pe Poirot dar, după mine, femeia care stătea nervoasă chiar în cadrul ușii, trăgând cu degetul de șalul din pene de la gât, era cea mai neobișnuită dintre toți. Era extraordinar de comună - o femeie subțire, trecută, de aproape 50 ani, îmbrăcată într-o haină și fustă tricotate, cu o bijuterie din aur la gât și cu o pălărie cu totul nepotrivită deasupra părului ei cenușiu. Într-un oraș de provincie dai peste o sută de doamne Pengelley pe stradă în fiecare zi.

Poirot înaintă și o întâmpină cu plăcere, observând că părea evident încurcată.

— Doamnă, vă rog, luați loc. Colegul meu, căpitanul Hastings.

Doamna se așeză, murmurând nesigur:

— Sunteți domnul Poirot, detectivul?

— La dispoziția dumneavoastră, doamnă.

Dar vizitatoarea noastră încă tăcea. Ofta, își învârtea degetele și se înroșea tot mai mult la față.

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, doamnă?

— Ei bine, credeam... Adică. Vedeți.

— Continuați, doamnă, vă rog, continuați.

Astfel încurajată, doamna Pengelley își adună gândurile.

— Lucrurile stau așa, domnule Poirot, nu vreau să am de-a face deloc cu poliția. Nu, nu m-aș duce la poliție nici în ruptul capului! Cu toate acestea, sunt teribil de supărată în legătură cu ceva. Și totuși, nu știu dacă se cuvine...

Se opri brusc.

— Eu, eu n-am nimic de-a face cu poliția. Investigațiile mele sunt strict particulare.

Doamna Pengelley se agăță de cuvânt.

— Particulare, asta și vreau. Nu doresc nici o discuție sau tămbălău, sau lucruri prin ziare. Felul în care se relatează faptele este răutăcios încât familia nu-și mai poate niciodată ridica din nou capul. Și nici măcar nu sunt sigură - e doar o idee teribilă - ce mi-a venit și pe care nu pot să mi-o scot din cap. Se opri să-și tragă respirația. Și s-ar putea ca tot timpul să-l nedreptățesc din răutate pe bietul Edward. E un gând teribil pe care îl poate avea o soție. Dar în zilele noastre citiți despre astfel de lucruri teribile.

— Dacă îmi permiteți, vorbiți despre soțul dumneavoastră?

— Da.

— Și-l suspectați de... Ce anume?

— Nici nu-mi vine să vă spun, domnule Poirot. Dar citiți despre atâtea lucruri care se întâmplă și bieții oameni nu bănuiesc nimic.

Începusem să disper că femeia nu ajungea la punctul esențial, dar răbdarea lui Poirot era pe măsura cerințelor momentului.

— Vorbiți fără teamă, doamnă. Gândiți-vă cât vă veți bucura dacă vom putea să dovedim că suspiciunile dumneavoastră sunt nefondate.

— E adevărat, orice este mai bine decât să trăiesc în această nesiguranță. O, domnule Poirot, mi-e groaznic de teamă că sunt încetul cu încetul otrăvită.

— Ce vă face să credeți asta?

Doamna Pengelley, renunțând la reticența sa, se avântă într-o povestire foarte amănunțită, mai potrivită auzului „medicului” ei de ocazie.

— Dureri și grețuri după mese, da? Făcu Poirot gânditor. Aveți un doctor de familie, doamnă? El ce părere are?

— Spune că-i gastrită acută, domnule Poirot. Dar îmi dau seama că este uluit și nu prea e în largul lui, schimbă mereu medicamentele dar nu ajută la nimic.

— Ia-ți vorbit de... Temerile dumneavoastră?

— Bineînțeles că nu, domnule Poirot. S-ar fi aflat în oraș. Și poate că este totuși gastrită. Totuși, e foarte ciudat că ori de câte ori Edward pleacă în weekend, mă simt din nou bine. Chiar și nepoata mea, Freda, a observat acest lucru, domnule Poirot. Și-apoi mai este și sticla aceea cu pesticide, care n-a fost folosită niciodată, după cum susține grădinarul, dar care este pe jumătate goală.

Se uită rugătoare la Poirot. El îi zâmbi încurajator și luă un creion și un carnet de notițe.

— Hai să fim metodici, madame. Deci, dumneavoastră și soțul locuiți... Unde?

— Polgarwith, un târgușor în Cornwall.

— Locuiți de mult acolo?

— De 14 ani.

— Și familia este compusă din dumneavoastră și soțul. Aveți copii?

— Nu.

— Doar o nepoată, mi se pare că ați spus.

— Da, Freda Stanton, copilul singurei surori a soțului meu. Locuiește cu noi de opt ani... Adică până săptămâna trecută.

— Ah, și ce s-a întâmplat acum o săptămână?

— De câțiva timp, lucrurile erau foarte neplăcute; nu știu ce se întâmplase cu Freda. Era așa de grosolană și obraznică, avea un comportament așa șocant și în cele din urmă, într-o bună zi, într-un acces de furie a plecat și a închiriat un apartament în oraș. De atunci nu am mai văzut-o. Mai lăsați-o să-și vină în fire, așa spune domnul Radnor.

— Cine este domnul Radnor?

Reapăru aerul acela încurcat de la început al doamnei Pengelley.

— O el... El e doar un prieten. Un tânăr foarte plăcut.

— E ceva între el și nepoata dumneavoastră?

— Absolut nimic, spuse doamna Pengelley pe un ton sigur.

Poirot schimbă subiectul.

— Dumneavoastră și soțul sunteți, îmi închipui, într-o situație materială bună.

— Da, suntem de o condiție foarte bună.

— Banii sunt ai dumneavoastră sau ai soțului?

— O, totul e a lui Edward. Eu n-am nimic personal.

— Vedeți madame, ca să trecem la afacere trebuie să fim brutali. Trebuie să căutăm un motiv. Soțul dumneavoastră nu v-ar otrăvi numai pentru a-și face de treabă! Aveți idee de vreun motiv pentru care ar dori să vă înlăture?

— E blonda aia care lucrează pentru el, răspunse doamna Pengelley, răbufnind. Soțul meu este dentist, domnule Poirot, și susține că nimic n-ar merge dacă n-ar avea o față frumoasă, cu părul în coadă de cal și halat alb care să-i noteze programările și să-i amestece compozițiile. Mi-a ajuns la urechi că pe acolo se fac aranjamente frumoșele, deși, bineînțeles, el jură că nu-i adevărat.

— Cine a comandat sticla cu pesticide, madame?

— Soțul meu... Acum vreun an.

— Nepoata dumneavoastră are vreun venit propriu?

— Cam 50 de lire pe an, mi se pare. Ar fi foarte bucuroasă să se întoarcă și să aibă grijă de gospodăria lui Edward, dacă eu l-aș părăsi.

— V-ați gândit să-l părăsiți, deci?

— N-am de gând să-l las să facă cum îl taie capul. Femeile nu mai sunt sclave, călcate în picioare ca în trecut, domnule Poirot.

— Vă felicit pentru spiritul dumneavoastră independent, madame, dar hai să fim practici. Vă întoarceți astăzi la Polgarwith?

— Da, am venit cu o excursie. Trenul a plecat dimineață la ora 6 și se întoarce după amiază la 5.

— Bien! N-am nimic deosebit deocamdată. Mă pot dedica micului dumneavoastră caz. Mâine voi fi în Polgarwith. Să spunem că Hastings de aici este o rudă îndepărtată de-a dumneavoastră, băiatul unui văr de-al doilea. Eu

sunt excentricul lui prieten străin. Între timp, mâncați numai ceva preparat personal sau sub supravegherea dumneavoastră. Aveți vreo servitoare de încredere?

- Jessie, sunt sigură, e o fată foarte bună.
- Atunci pe mâine, madame, și țineți-vă tare.

Poirot o conduse pe doamna până la ieșire și se întoarse gânditor în scaunul lui. Nu era totuși absorbit în așa măsură încât să nu observe două fire din eșarfa de pene smulse de degetele agitate ale doamnei. Le luă cu grijă și le încredință coșului de hârtii.

- Ce părere ai de caz, Hastings?
- Mi se pare o afacere murdară.
- Da, dacă e adevărat ceea ce bănuiește doamna. Dar așa să fie? Vai de orice bărbat care cumpără o sticlă de pesticide în zilele noastre. Dacă soția lui suferă de gastrită și are un temperament oarecum isteric, totul e pus pe jărat.

- Crezi că la asta se rezumă totul?

- Ah, voilà, nu știu, Hastings. Dar cazul mă interesează enorm. Pentru că, vezi, nu are câtuși de puțin trăsături noi. De aici teoria cu istericalele și cu toate acestea doamna Pengelley nu mi-a lăsat deloc impresia a fi o femeie isterică. Da, dacă nu mă înșel, avem aici de-a face cu o dramă umană foarte reprezentativă. Spune-mi, Hastings, ce sentimente crezi că-i poartă doamna Pengelley soțului ei?

- Credința care se luptă cu frica, i-am sugerat eu.
- Da, însă, de obicei, o femeie ar acuza pe oricine din lume, dar nu pe soțul ei. Ea și-ar păstra încrederea în el și la bine și la rău.
- Cealaltă femeie” complică treburile.
- Da, iubirea se poate transforma în ură din cauza geloziei. Dar ura ar face-o să se ducă la poliție... Nu să vină la mine. Ea ar dori să reclame un scandal. Nu, nu, să punem la treabă micile noastre celule cenușii. De ce a venit la mine? Ca suspiciunile ei să se dovedească a fi greșite? Sau... Să se dovedească a fi adevărate? Ah, e ceva aici ce nu înțeleg – un factor necunoscut. Este, oare, doamna Pengelley o actriță de mare clasă? Nu, ea a fost sinceră, jur că a fost sinceră și de aceea mă interesează. Te rog, caută trenurile spre Polgarwith.

Cel mai bun tren de peste zi era cel de 1:50 din Paddington, care ajungea la Polgarwith imediat după ora 7. Călătoria s-a desfășurat fără peripeții și a trebuit să pun capăt unui plăcut pui de somn ca să mă trezesc pe peronul unei mici gări pustii. Ne-am dus gențile la hotelul Duchy și după o masă frugală, Poirot mi-a propus o plimbare pentru a face o vizită, după masa de seară, așa zisei mele verișoare.

Casa familiei Pengelley se afla puțin retrasă de la stradă având în față o grădină ca la vilele demodate. Parfumul florilor se răspândea dulceag în briza serii. Părea imposibil să asociezi gânduri violente cu această priveliște încântătoare a Lumii Vechi. Poirot sună și bătu la ușă. Cum nu primi nici un

răspuns, sună din nou. De data aceasta, după o mică pauză, ușa fu deschisă de o servitoare ciufulită. Avea ochii roșii și abia își trăgea sufletul.

— Am dori s-o vedem pe doamna Pengelley, o lămuri Poirot. Putem să intrăm?

Servitoarea se holbă la el. Apoi, cu un aer neobișnuit de franc, zise:

— Cum, n-ați auzit? A murit. A murit în seara asta... Cam acum o jumătate de oră.

Am rămas încremențiți, uitându-ne la ea.

— De ce a murit? Am întrebat în cele din urmă.

— Cam ce-aș putea să vă spun. Aruncă o privire iute peste umăr. Dacă n-ar fi cine-ar trebui în casă cu domnișoara, mi-aș face valiza și aș pleca în seara asta. Dar nu pot s-o las moartă fără ca nimeni să n-o privegheze. Nu-i de nasul meu să spun și nici n-am să spun ceva. Dar toată lumea știe. Știe tot orașul. Și dacă domnul Radnor nu-i scrie ministrului de interne, atunci o s-o facă altcineva. Doctorul poate să spună ce-i place. Nu l-am văzut chiar eu cu proprii mei ochi pe stăpânul luând pesticidul de pe raft chiar în seara aceasta? Și n-a tresărit el când s-a întors și m-a văzut privindul-l? Și zeama de crupe a domnișoarei nu era acolo pe masă pregătită să i-o duc? Nici un pic de mâncare nu scapă negustată cât timp sunt eu în casa asta! Nici dacă mor de ea.

— Unde locuiește doctorul care a îngrijito pe stăpâna dumitale?

— Doctorul Adams. După colț, pe strada principală. A doua casă.

Poirot plecă brusc. Era foarte palid.

— Pentru o fată care nu avea de gând să zică nimic, a spus destule, remarcă el sec.

Poirot lovi cu pumnul în palmă.

— Un imbecil, un imbecil criminal, asta sunt, Hastings. M-am lăudat cu micile mele celule cenușii și am pierdut o viață omenească, o viață care a venit la mine ca s-o salvez. Nu m-am gândit deloc că s-ar putea întâmpla ceva atât de curând. Să mă ierte bunul Dumnezeu, dar n-am crezut cătuși de puțin că ceva s-ar putea întâmpla. Povestea ei mi s-a părut artificială. Am ajuns la casa doctorului. Hai să vedem ce poate să ne spună.

Doctorul Adams era tipic pentru medicul de țară roșu la față descris în romane. Ne-a primit destul de politicos, dar la menționarea misiunii noastre, fața lui se făcu și mai roșie.

— Prostia dracului! Prostia dracului e toată povestea asta! Nu m-am ocupat eu de caz? Gastrită... Gastrită pur și simplu. Orașul ăsta e o cloacă de bârfeli... O mulțime de babe mahalagioaice se adună și inventează Dumnezeu știe ce. Citesc aceste nenorocite de ziare de scandal și nimic nu le cade mai bine decât ca cineva din propriul lor oraș să se otrăvească. Ele văd o sticlă cu pesticide pe un raft și, urgent, le zboară imaginația cu știrea în vârful limbii. Îl cunosc pe Edward Pengelley – el nu l-ar otrăvi nici pe câinele bunicii sale. De ce și-ar otrăvi soția? Spuneți-mi, de ce?

— E un lucru, domnule doctor, pe care probabil nu-l cunoașteți.

Și, foarte pe scurt, Poirot îi expuse principalele elemente ale vizitei pe care i-o făcuse doamna Pengelley. Nimeni n-ar fi putut fi mai uimit decât dr. Adams. Ochii aproape-i ieșiră din orbite.

— Să mă ierte Dumnezeu! Exclamă el. Biata femeie trebuie să fi fost nebună. De ce n-a vorbit cu mine? Asta trebuia să facă.

— Și să-i râdeți în nas de temerile ei?

— Nu, nu, deloc, cred că sunt un om descuiat la minte.

Poirot îl privi și zâmbi. Medicul era evident mai tulburat decât vroia să recunoască. După ce-am părăsit casa, Poirot izbucni în râs.

— Tipul e încăpățânat ca un măgar. A spus că e gastrită, deci e gastrită! Cu toate astea, nu e liniștit sufletește.

— Ce facem mai departe?

— Ne întoarcem la han pentru o noapte de groază într-unul din paturile de provincie englezească, mon ami. Un lucru care-ți inspiră milă este un pat ieftin englezesc!

— Și mâine?

— Rien à faire. Trebuie să ne întoarcem la Londra și să așteptăm ce se întâmplă.

— Asta-i foarte simplu, i-am spus dezamăgit. Să presupunem că nu se întâmplă nimic!

— Ba da! Îți promit. Bătrânul nostru doctor poate să dea câte certificate dorește. Dar el nu poate să oprească mai multe sute de voci să pâlăvrăgească. Și ele o vor face într-un anumit scop, te asigur de asta.

Trenul nostru de Londra pleca la ora 11 în dimineața următoare. Înainte de a ne îndrepta spre gară, Poirot și-a exprimat dorința de a o vedea pe domnișoara Freda Stanton, nepoata de care ne vorbise femeia cea moartă. Am găsit destul de ușor casa în care stătea cu chirie. La ea se afla un tânăr brunet, înalt pe care l-a prezentat, cam încurcată, drept domnul Jacob Radnor.

Domnișoara Freda Stanton era o fată extrem de drăguță, de tipul vechii populații din Cornwall – ochii și părul negri și obrajii îmbujorați. Era o strălucire în acești ochi negri care vorbea despre un temperament pe care n-ar fi fost înțelept să-l provoci.

— Biata mătușică, spuse ea după ce Poirot se prezentă și îi explică pentru ce venise. E grozav de trist. Toată dimineața m-am gândit c-ar fi trebuit să fiu mai blândă și mai răbdătoare.

— Ai înghițit o mulțime, Freda, o întrerupse Radnor.

— Da, Jacob, dar știi că am un temperament aprins. De fapt, era numai o prostie din partea mătușicii. Trebuia doar să fi râs și să nu-i dau importanță. Sigur, era o prostie că se gândea că unchiul o otrăvește. Ea se simțea mai rău după oricare mâncare pe care el i-o dădea... Dar, sunt sigură, că asta numai din cauza obsesiei. Își băgase în cap că va fi otrăvită și uite că a fost.

— De fapt, care a fost adevărata cauză a neînțelegerii dumneavoastră, mademoiselle?

Domnișoara Stanton ezita, uitându-se la Radnor. Tânărului domn îi pică repede fisa.

— Trebuie să plec, Freda. Pe diseară. La revedere, domnilor, cred că vă îndreptați spre gară.

Poirot răspunde că-i adevărat și Radnor plecă.

— Sunteți logodiți, nu-i așa? Întrebă Poirot cu un zâmbet șiret.

Freda Stanton se înroși și recunoscă că era adevărat.

— Și, de fapt, ăsta a fost întregul necaz cu mătușica, adăugă ea.

— Ea n-a fost de acord cu partida asta pentru dumneavoastră?

— O, n-a fost chiar așa. Dar știți, ea... Fata se opri brusc.

— Și? O încurajă Poirot cu blândețe.

— Mi se pare un lucru groaznic să spun despre ea, acum după ce a murit. Dar n-o să înțelegeți niciodată dacă nu vi-l spun. Mătușica era îndrăgostită lulea de Jacob.

— Zău?

— Da, nu-i așa că-i absurd? Ea avea peste 50 de ani și el nu are nici 30! Dar asta a fost. Era nebună după el! A trebuit să-i spun până la urmă că el îmi făcea mie curte... Și ea n-a suportat asta deloc. Nu vroia să creadă cătuși de puțin, era atât de brutală și jignitoare că nu-i de mirare că mi-am pierdut firea. Am discutat cu Jacob și el a fost de acord că cel mai bun lucru de făcut era să plec pentru o vreme până când îi trecea. Biata mătușică... Cred că era într-o stare cu totul ciudată.

— Se pare că într-adevăr așa era. Vă mulțumesc, mademoiselle că mi-ați clarificat atât de bine lucrurile.

Oarecum spre surpriza mea, Radnor ne aștepta jos pe stradă.

— Pot să ghicesc foarte bine cam ceea ce Freda v-a spus, începu el. A fost lucrul cel mai nefericit care mi s-a întâmplat și foarte stânjenitor pentru mine, după cum vă puteți da seama. Nu mai e nevoie să spun că n-a fost vina mea. Întâi, mi-a plăcut pentru că îmi închipuiam că doamna mă ajută să mă apropiu de Freda. Toată treaba a fost absurdă... Și extrem de neplăcută.

— Când urmează să vă căsătoriți cu domnișoara Stanton?

— Cât de curând, sper. Domnule Poirot, acum am să fiu cât se poate de sincer cu dumneata. Știu puțin mai multe decât Freda. Ea crede că unchiul său e nevinovat. Nu sunt chiar așa de sigur. Dar pot să vă zic un lucru: am de gând să-mi țin gura și să nu spun ce știu. Morții cu morții. Nu vreau ca unchiul soției mele să fie judecat și spânzurat pentru crimă.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că am auzit de dumneavoastră și mai știu că sunteți un om inteligent. S-ar putea să-l dibuiți și să-i intentați proces. Dar vă întreb, ce rost are? Biata femeie nu mai poate fi ajutată și ea n-ar fi dorit în ruptul capului vreun scandal... S-ar răsuci în mormânt doar la simplul gând al unui asemenea lucru.

— Probabil că ai dreptate în privința asta. Deci, vrei ca eu să... Mușamalizez totul?

— La asta mă gândeam. Recunosc sincer că sunt egoist. Mi-am croit drum... Să-mi încropesc o situație bunicică de croitor și negustor.

— Majoritatea suntem egoiști, domnule Radnor. Dar nu toți o admitem cu atâta ușurință. Am să fac ceea ce-mi ceri, dar îți spun sincer că nu o să reușesc să mușamalizez treburile.

— De ce nu?

Poirot ridică un deget. Era zi de târg, noi tocmai treceam pe lângă el și un zumzăit febril ieșea de acolo.

— Vocea oamenilor - asta e, domnule Radnor. Ah, trebuie să alergăm că astfel pierdem terenul.

— Foarte interesant, nu-i așa, Hastings? Remarcă Poirot, când trenul părăsi gara.

Își scoase un pieptene mic din buzunar și o oglinjoară și își aranjă cu grijă mustața, a cărei simetrie fusese ușor stricată când ne-am repezit spre tren.

— Așa ți se pare ție, i-am răspuns. Pentru mine totul e foarte sordid și neplăcut. Nu e nici un mister în legătură cu asta.

— Sunt de acord cu tine că nu-i nici un fel de mister.

— Cred că putem accepta povestea destul de extraordinară a fetei despre iubirea mătușii ei. Asta mi se pare cel mai urât aspect. Era o femeie atât de drăguță și respectabilă.

— Nu-i nimic extraordinar în asta... Este complet normal. Dacă citești ziarele cu grijă, vei descoperi că o femeie drăguță și respectabilă la vârsta asta își părăsește soțul cu care a trăit douăzeci de ani și, câteodată, întreaga familie cu copiii cu tot, pentru a-și lega viața de cea a unui tânăr cu mult mai mic decât ea. Admiri les femmes, Hastings; te înclini în fața tuturor acelor care sunt frumoase și au bunul simț să-ți zâmbească, dar nu știi câtuși de puțin despre psihologia lor. În toamna unei vieți de femeie apare întotdeauna un moment când ea tânjește după dragoste, după aventură... Înainte de a fi prea târziu. Asta i se poate întâmpla cu siguranță și unei femei care este soția unui respectabil dentist dintr-un oraș de provincie!

— Și tu crezi...

— Că un bărbat inteligent ar putea profita de un asemenea moment.

— N-aș zice că Pengelley e atât de inteligent, am mormăit eu. S-a uitat în gura întregului oraș. Și totuși cred că ai dreptate. Doar doi oameni știu totul - Radnor și doctorul - și amândoi vor să mușamalizeze afacerea. El a reușit cumva. Aș fi vrut să-l văd pe individ.

— Poți să-ți îndeplinești dorința. Să ne întoarcem cu următorul tren și să inventăm că ne doare o măsea.

M-am uitat la el cu atenție.

— Aș vrea să știu ce ți se pare atât de interesant la cazul ăsta?

— Ceea ce mi s-a părut interesant a fost rezumat foarte bine de o remarcă de-a ta, Hastings. După ce-am stat de vorbă cu servitoarea tu ai comentat că pentru cineva care nu avea de gând să spună un cuvânt, ea ne spusese o groază de lucruri.

— O! Am spus cu îndoială în glas; apoi m-am agățat de prima mea remarcă critică: mă întreb de ce n-ai încercat să-l vezi pe Pengelley.

— Mon ami, îi acord trei luni. După asta am să-l văd ori de câte ori am chef... În boxa acuzaților.

De data asta m-am gândit că pronosticurile lui Poirot aveau să se dovedească false. Timpul trecea și nimic nu transpira în legătură cu cazul nostru din Cornwall. Ne ocupam de alte treburi și aproape uitasem tragedia Pengelley când, deodată, mi-a reamintit-o un scurt paragraf din ziar în care se făcea cunoscut că se obținuse de la ministrul de interne autorizația de a exhuma cadavrul doamnei Pengelley.

Câteva zile mai târziu, „Misterul din Cornwall” era pe pagina întâia a fiecărui ziar. Se părea că zvonul nu se stinsese cu totul și că atunci când s-a anunțat logodna văduvului cu domnișoara Marks, secretara sa, vocile au crescut în intensitate mai mult ca oricând. În cele din urmă, o petiție a fost trimisă ministerului de interne; cadavrul a fost exhumat; mari cantități de arsenic au fost descoperite; domnul Pengelley a fost arestat și incriminat de uciderea soției sale.

Poirot și cu mine am asistat la primele înfățișări. Dovezile erau mai numeroase decât s-ar fi putut aștepta. Dr. Adams a recunoscut că simptomele de otrăvire cu arsenic ar putea fi ușor confundate cu cele de gastrită. Expertul ministrului de interne și-a depus mărturia; servitoarea Jessie s-a lansat într-un torent de informații, dintre care majoritatea au fost respinse, dar care, desigur, au întărit acuzația împotriva inculpatului. Freda Stanton a declarat că mătușa ei se simțea mai rău de câte ori mânca ceva pregătit de soțul său. Jacob Radnor a povestit cum a picat pe neașteptate în ziua decesului doamnei Pengelley și l-a găsit pe domnul Pengelley punând la loc sticla cu pesticide pe raft, supă de crupe a doamnei Pengelley aflându-se alături pe masă. Apoi domnișoara Marks, secretara cea blondă, a fost audiată și ea a plâns, a făcut o criză de isterie, a recunoscut că întreținuse relații cu șeful ei și că acesta îi promisese s-o ia în căsătorie dacă ceva i se întâmpla soției lui. Pengelley a respins acuzațiile, însă a fost trimis în judecată.

Jacob Radnor ne însoți până la locuința noastră.

— Vezi, domnule Radnor, spuse Poirot, am avut dreptate. Vocea oamenilor s-a făcut auzită... Și fără ambiguități. Așa că nu avea cum să fie mușamalizat acest caz.

— Ați avut dreptate, suspină Radnor. Vedeți vreo șansă de a-l scăpa?

— Mă rog, el a negat totul. Poate are ceva - un as în mânecă, cum spuneți voi englezii. Vreți să intrați la noi?

Radnor acceptă invitația. Am cerut două whisky-uri cu sifon și o ceașcă cu ciocolată. Ultima cerere a creat un moment de consternare și tare m-am îndoit că asta ar fi putut folosi vreodată la vreo înscenare.

— Desigur, continuă Poirot, am foarte multă experiență în treburi de felul acesta. Și nu văd decât o singură gaură de ieșire pentru prietenul nostru.

— Care anume?

— Ca să semnezi hârtia asta.

Cu graba unui conspirator, Poirot scoase o foaie de hârtie completată.

— Ce-i asta?

— Mărturisirea că dumneata ai ucis-o pe doamna Pengelley.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Radnor râse.

— Ați înnebunit!

— Nu, nu, prietene, nu-s nebun. Ai venit aici; te-ai apucat de o mică afacere; aveai nevoie de bani. Domnul Pengelley era un om foarte bogat. I-ai cunoscut nepoata; ea te-a plăcut. Dar, mica rentă pe care Pengelley i-ar fi putut-o da la căsătorie nu era suficientă. Te-ai gândit să scapi atât de unchi, cât și de mătușă; atunci banii i-ar fi revenit lui Freda, din moment ce era singura rudă. Ce inteligent ai pus totul la cale! I-ai făcut curte acelei femei credule ajunsă la vârsta critică până când ți-a devenit sclavă. I-ai inspirat dubii în legătură cu soțul ei. Întâi, ea a descoperit că o înșela, apoi, sub îndrumarea dumitale, că el încerca să o otrăvească. Te aflai des în casă; ți se iveau prilejuri pentru a pune arsenic în mâncarea ei. Dar ai fost grijuliu să nu pui niciodată când soțul era plecat.

Ca femeie, și-a trădat bănuielile. I-a vorbit nepoatei ei; fără îndoială le-a spus și altor prietene. Singura dumitale dificultate era să întreții relații separate cu cele două femei și chiar asta nu era așa de dificil, după cât părea. I-ai explicat mătușii că, pentru a înlătura suspiciunile soțului ei, trebuia să te prefaci că-i faci curte nepoatei. Tânăra a fost și mai ușor de convins – ei nu i-a venit niciodată să creadă în mod serios că mătușa îi este rivală.

Dar, atunci, doamna Pengelley s-a hotărât, fără să-ți spună nimic, să mă consulte pe mine. Dacă ea ar fi fost cu adevărat sigură, n-ar fi avut nici o umbră de îndoială că soțul încerca s-o otrăvească, ea s-ar fi simțit pe deplin justificată în a-l părăsi și a-și lega viața de a dumitale – ceea ce ea își imagina că dumneata doreai să faci. Dar asta nu se potrivea deloc cu planurile dumitale. Nu doreai ca un detectiv să dea târcoale. O ocazie favorabilă se ivește. Te aflai în casă când domnul Pengelley se pregătește să-i ducă niște supă de crupe soției și bagi doza fatală. Restul e ușor. În aparență dorești să mușamalizezi lucrurile, dar în secret le alimentezi. Dar îl subapreciezi pe Hercule Poirot, tânărul meu prieten inteligent.

Radnor era palid de moarte, dar încă mai încerca să trateze lucrurile cu un aer superior.

— Foarte interesant și ingenios, dar de ce îmi spuneți mie toate astea?

— Deoarece, domnule, eu reprezint nu legea, ci pe doamna Pengelley.

De dragul ei îți dau o șansă de scăpare. Semnează această hârtie și vei avea un avans de 24 de ore, zic 24 de ore, înainte de a o înmâna poliției.

Radnor ezită.

— Nu poți dovedi nimic.

— Eu să nu pot? Eu sunt Hercule Poirot. Privește pe fereastră, monsieur. Sunt doi bărbați în stradă. Ei au ordine să fie cu ochii pe tine.

Radnor străbătu camera până la fereastră, dădu la o parte storurile, apoi se retrase înjurând.

— Vezi, monsieur? Semnează, este șansa dumitale cea mai bună.

— Ce garanție am că...

— Că am să mă țin de cuvânt? Promisiunea lui Hercule Poirot. Semnezi? Bine. Hastings, fii atât de bun și ridică până la jumătate storurile din partea stângă. Acesta este semnalul că domnul Radnor poate pleca nemolestat.

Palid, înjurând tot timpul, Radnor o șterse rapid din cameră. Poirot dădu aprobator din cap cu blândețe.

— Un laș! Știam eu.

— Poirot, mi se pare că ai acționat de o manieră criminală, am strigat furios. Predici întotdeauna împotriva sentimentelor. Și-acum lași să ne scape un criminal periculos din pur sentimentalism.

— Asta nu-i sentiment, asta-i afacere, răspunse Poirot. Nu-ți dai seama, prietene, că n-avem nici o urmă de dovadă împotriva lui? Ce să fac, să mă ridic și să spun celor 12 jurați încăpățânați din Cornwall, că eu, Hercule Poirot, știu adevărul? O să-mi râdă în nas. Singura șansă era să-l bag în sperieți și să-i smulg o mărturisire în felul ăsta. Cei doi pierde-vară pe care i-am observat afară s-au nimerit a fi foarte utili. Vrei Hastings să lași storurile acum. Nu că ar fi existat vreo înțelegere pentru a le ridica. Ci a fost așa, o parte din mise en sc è ne, înscenarea noastră.

Bine, bine, trebuie să ne ținem promisiunea. Douăzeci și patru de ore, am spus? Tot atâta timp și pentru bietul domn Pengelley – și nu merită mai mult; pentru că... Și-a înșelat nevasta. După cum știi, țin foarte mult la viața de familie. Ei bine, 24 de ore și apoi? Am mare încredere în Scotland Yard. Vor pune mâna pe el, mon ami; vor pune ei mâna pe el!

II. Aventura regelui de treflă

— Pe cinstea mea, am exclamat eu, punând deoparte „The Daily Newsmonger”, e mai ciudat decât în romane!

Poate că remarca nu era originală. A părut să-l irite pe prietenul meu. Înclinându-și capul în formă de ou, micuțul domn scutură cu grijă o dâră de praf imaginară de pe pantalonii săi bine călcați și constată:

— Ce profund! Ce mare gânditor este prietenul meu Hastings!

Fără să manifest vreo supărare la această neavenită glumă răutăcioasă, am bătut de câteva ori pe pagina ce o pusesem alături.

— Ai citit ziarul de dimineață?

— Da. Și după ce l-am citit, l-am împăturit din nou cu grijă. Nu l-am aruncat pe dușumea cum ai făcut tu, cu lamentabila ta lipsă de ordine și metodă. (Asta-i tot ce poate spune mai urât Poirot. Ordinea și Metoda sunt zeii săi. Merge așa departe încât le atribuie lor toate succesele sale).

— Deci, ai văzut relatarea privitoare la uciderea lui Henry Reedburn, impresarul? Asta m-a determinat să fac remarca aceea. Nu numai că-i cu adevărat mai ciudat decât într-un roman, dar este mai dramatic. Gândește-te la familia aia burgheză înstărită din Anglia, Oglander. Tată, mamă, fiu și fiică, tipică pentru mii de familii din țara asta. Bărbații pleacă în oraș în fiecare zi; femeile au grijă de casă. Viețile lor sunt perfect liniștite și extrem de monotone. Seara trecută stăteau în sufrageria lor plăcută din suburbia Daisymead, Streatham, jucând bridge. Deodată, prin surprindere, fereastra franțuzească se deschide brusc și o femeie intră în cameră, împleticindu-se.

Pe rochia ei de saten cenușie e o pată roșie. Murmură un cuvânt „Crimă!” înainte de a cădea inconștientă pe dușumea. E posibil ca ei s-o fi recunoscut după fotografii ca fiind Valerie Saintclair, faimoasa dansatoare care a făcut vâlvă recent.

— Asta-i relatarea ta sau cea din „The Daily Newsmonger”? Întrebă Poirot.

— The Daily Newsmoger” s-a grăbit să intre la tipar și s-a mulțumit cu înșiruirea faptelor. Dar implicațiile dramatice ale întâmplării m-au izbit de îndată.

Poirot mă aprobă dând din cap gânditor.

— Oriunde este un om, este și o dramă. Dar, nu e întotdeauna acolo unde crezi. Ține minte asta. Și-apoi, și pe mine mă interesează cazul din moment ce s-ar putea să am o legătură cu el.

— Chiar?

— Da. Un domn m-a sunat azi dimineață și a fixat cu mine o întâlnire din partea prințului Paul de Maurania.

— Dar ce legătură este între una și alta?

— Nu prea citești simpaticele tabloide englezești de scandal. Acelea cu povești nostime și cele care încep cu „un șoricel a auzit...” sau „o vulpiță ar vrea să știe...”. Ia uită-te aici.

I-am urmărit cu privirea degetul scurt și bont de-a lungul unui paragraf: - dacă prințul străin și celebra dansatoare ar fi cu adevărat în relații! Și dacă doamnei îi place noul ei inel cu diamant!

— Și acum, ca să rezum povestea ta dramatică, spuse Poirot, mademoiselle Saintclair, îți amintești, a leșinat pe covorul sufrageriei din Daisymead.

M-am cutremurat.

— Ca urmare a primelor cuvinte murmurate de mademoiselle, cei doi bărbați Oglander au plecat, unul să aducă un doctor care s-o îngrijească pe femeia care, în mod evident, suferea de pe urma unui șoc și celălalt la poliție, unde, după ce le-a spus ceea ce s-a întâmplat, i-a însoțit pe polițiști la Mon Désir - superba vilă a domnului Reedburn, ce nu se află prea departe de Daisymead. Acolo l-au găsit pe binecunoscutul om care, între noi fie zis, are o reputație nu prea plăcută; zăcea în bibliotecă cu capul crăpat la spate ca o coajă de ou. Ți-am imitat stilul, spuse Poirot cu blândețe. Scuză-mă, te rog... Ah, a sosit prințul!

Distinsul nostru musafir a fost anunțat sub titlul de contele Feodor. Era un tânăr cu o înfățișare ciudată, înalt, înfocat, cu bărbia îngustă, faimoasa gură de Mauranberg și ochii negri, arzători ai unui fanatic.

— Domnul Poirot?

Prietenul meu dădu din cap afirmativ.

— Domnule, sunt într-o situație gravă, mai serioasă decât o pot spune în cuvinte...

Poirot îl opri cu un gest.

— Vă înțeleg neliniștea. Mademoiselle Saintclair vă este o prietenă foarte dragă, nu-i așa?

Prințul răspunde simplu:

— Sper s-o iau de soție.

Poirot se îndreaptă în scaun și făcu ochii mari.

Prințul continuă:

— N-aș fi primul din familia mea care ar încheia o căsătorie morganatică {1}. Și fratele meu Alexandru l-a sfidat pe împărat. În prezent trăim zile mai iluminate, eliberați de vechile prejudecăți de castă. Și apoi, mademoiselle Saintclair, de fapt, îmi este aproape egală ca rang. Ați auzit câte ceva despre povestea ei?

— Sunt multe povestiri romantice referitoare la originea ei - ceea ce este un lucru obișnuit cu dansatoarele celebre. Am auzit că este fata unei ziliere irlandeze, dar și povestea în care mama ei este o mare ducesă rusoaică.

— Prima variantă este, bineînțeles, o prostie, spuse tânărul. Dar a doua este adevărată. Valerie, deși trebuie s-o țină ascunsă, m-a făcut s-o cred prea bine. Și apoi, ea o dovedește inconștient într-o mie de feluri. Cred în ereditate, domnule Poirot.

— Și eu cred în ereditate, spuse Poirot pe gânduri. Am văzut câteva lucruri ciudate în legătură cu asta - moi qui vous parle... Dar să ne apucăm de treabă, prințe. Ce doriți de la mine? De ce vă temeți? Pot să vă vorbesc deschis, da? Este vreo legătură între domnișoara Saintclair și crimă? Îl cunoștea pe Reedburn, nu-i așa?

— Da. El susținea că e îndrăgostit de ea.

— Și ea?

— Nu avea ce să discute cu el.

Poirot îl privi iscoditor.

— Avea vreun motiv să se teamă de el?

Tânărul ezită.

— A fost un incident. O cunoașteți pe Zara, prezicătoarea?

— Nu.

— E minunată. Ar trebui s-o consultați o dată. Valerie și cu mine am fost la ea săptămâna trecută. Ne-a dat în cărți. I-a spus Valeriei că va avea necaz - de nori care se adună; apoi a întors ultima carte - cartea de deasupra, cum i se spune. Era regele de treflă. Ea i-a spus Valeriei: „Ai grijă. Există un bărbat care are putere asupra ta. Ți-e frică de el. Ești în mare pericol din cauza lui. Știi la cine mă refer?” Valerie se albise de tot. Ea aprobă din cap și spuse: „Da, da, știu”. Imediat după aceea am plecat. Ultimele cuvinte ale Zarei către Valerie au fost: „Ferește-te de regele de treflă. Un pericol te amenință!” Am întrebat-o pe Valerie. N-a vrut să-mi spună nimic - m-a asigurat că totul era în ordine. Dar acum, după ce s-a întâmplat aseară, sunt mai sigur decât oricând că în regele de treflă Valerie l-a văzut pe Reedburn și că el era bărbatul de care se temea. Prințul se opri brusc.

— Acum înțelegeți agitația mea când m-am uitat în ziarele de dimineață. Dacă Valerie, într-o criză de nebunie... O, este imposibil!

Poirot se ridică și-l bătui pe tânăr pe umăr cu blândețe.

— Vă rog să nu fiți îngrijorat. Lăsați totul în seama mea.

- Vă duceți la Streatham? Cred că e încă acolo, la Daisymead – șocată.
- Mă duc imediat.
- Am aranjat totul prin ambasadă. Veți avea acces peste tot.
- Atunci ne vom despărți, Hastings vii cu mine? Au revoir, prințe.

Mon Désir era o vilă excepțional de frumoasă, cu totul modernă și confortabilă. O alee scurtă, asfaltată, ducea la ea din drumul principal și grădini frumoase se întindeau în spatele casei pe câțiva acri.

Menționând numele prințului Paul, majordomul, care deschisese ușa, ne-a dus imediat la scena tragediei. Biblioteca era o încăpere impunătoare, care se întindea din față până în capătul clădirii, cu câte o fereastră și într-o parte și-n alta, una dând spre aleea circulară din față și cealaltă spre grădină. Lângă cea din urmă a fost găsit întins cadavrul. Acesta fusese ridicat cu puțin timp înainte, după ce poliția își terminase investigațiile.

— Neplăcut lucru, i-am șoptit lui Poirot. Cine știe ce cluuri or mai fi distrus?

Micul meu prieten zâmbi.

— Ehe! De câte ori trebuie să-ți spun că lucrurile vin dinăuntru? Soluția fiecărui mister se află în micile celule cenușii ale creierului.

Se întoarse spre majordom.

— Presupun că în afară de transportarea corpului, camera n-a fost atinsă!

— Nu, domnule. Este exact așa ca azi noapte când a venit poliția.

— Acum, draperiile astea. Văd că ele se trag la o anumită distanță de fereastră. Sunt la fel cu cele de la fereastra din față. Erau trase aseară?

— Da, domnule, le trag în fiecare seară.

— Înseamnă că Reedburn trebuie să le fi tras înapoi.

— Așa cred, domnule.

— Știai că stăpânul dumitale aștepta un vizitator?

— N-a spus așa, domnule. Dar a dat ordine să nu fie deranjat după cină. Știți, domnule, există o ușă care se deschide spre terasa din partea asta a casei. Ar fi putut primi pe cineva pe acolo.

— Obișnuia să facă asta?

Majordomul tuși discret.

— Așa cred.

Poirot păși spre ușa în discuție. Nu era închisă. Ieși prin ea pe terasa care dădea în dreapta spre alee; în stânga dădea spre un zid de cărămidă roșie.

— Grădina pentru fructe, domnule. Mai este o ușă care conduce mai departe, dar se închide întotdeauna la ora șase.

Poirot dădu afirmativ din cap și se reîntoarse în bibliotecă cu majordomul după el.

— N-ați auzit nimic din ce s-a petrecut aseară?

— Ei bine, domnule, am auzit voci în bibliotecă cu puțin înainte de ora nouă. Dar asta nu era neobișnuit, mai ales dacă era vocea unei femei. Dar,

bineînțeles, de vreme ce eram cu toții în camera servitorilor, exact în partea opusă, n-am auzit absolut nimic. Ș-apoi pe la ora unsprezece, a venit poliția.

— Câte voci ați auzit?

— N-aș putea spune, domnule. Eu am auzit-o numai pe cea a doamnei.

— Aha!

— Dacă nu vă supărați, domnule, doctorul Ryan este încă în casă, dacă doriți să-l vedeți.

Am acceptat de îndată sugestia și peste câteva minute, doctorul, un om vesel între două vârste, veni și-i dădu lui Poirot toate informațiile pe care i le ceru. Reedburn zăcea aproape de fereastră cu capul lângă scaunul de marmură de la geam. Prezenta două răni, una între ochi, alta, cea fatală, la spatele capului.

— Zăcea pe spate?

— Da. Iată urma. El arată o mică pată închisă la culoare de pe dușumea.

— N-ar fi putut ca lovitura de la spatele capului să fi fost cauzată de căderea pe dușumea?

— Imposibil. Oricare ar fi fost arma, ea a intrat destul de mult în craniu.

Poirot privi gânditor în fața lui. În intrândul fiecărei ferestre se afla câte un scaun de marmură sculptată, brațele fiind fasonate sub forma unor capete de lei. O luminiță se aprinse în ochii lui Poirot.

— Dacă presupunem că a căzut pe spate pe capul acestui leu ieșit înafară și de acolo a alunecat jos, n-ar putea aceasta cauza o rană cum ați descris-o?

— Da, ar putea. Dar unghiul în care zăcea face imposibilă teoria. Ș-apoi ar fi trebuit să rămână urme de sânge pe marmora scaunului.

— Doar dacă n-au fost șterse.

Doctorul ridică din umeri.

— Asta-i foarte puțin probabil. N-ar fi în avantajul nimănui să dea unui accident aparența unei crime.

— Normal, îl aprobă Poirot. Credeți că vreuna dintre lovituri ar fi putut fi administrată de vreo femeie?

— O, aș zice că asta nu intră în discuție. Presupun că vă gândiți la mademoiselle Saintclair?

— Nu mă gândesc la nimeni anume până când nu sunt sigur, răspunse Poirot cu blândețe.

Își îndreptă atenția spre fereastra franceză deschisă și doctorul continuă:

— Pe aici a fugit domnișoara Saintclair. Puteți zări printre copaci Daisymead. Bineînțeles, sunt multe case mai aproape de fațada vilei, la drum, dar așa se face că Daisymead, deși este la o oarecare distanță, este singura casă vizibilă din partea aceasta.

— Mulțumesc pentru amabilitatea dumitale, doctore, spuse Poirot. Haide Hastings, să mergem pe urmele domnișoarei.

Poirot mă conduse prin grădină, ieșirăm printr-o poartă de fier, străbăturăm o porțiune îngustă de iarbă și intrarăm pe porțița grădinii de la

Daisymead, care era o căsuță modestă, înconjurată de vreo jumătate de acru de pământ. Erau câteva trepte care duceau la o fereastră franțuzească. Poirot făcu semn cu capul spre ele.

— Pe acolo s-a dus domnișoara Saintclair. Pentru noi, care nu avem de ce să ne grăbim, ar fi mai bine să ocolim casa până la ușa din față.

O servitoare ne-a deschis și ne-a condus în sufragerie, apoi s-a dus s-o caute pe doamna Oglander. Era evident că în încăpere nu se umblase din noaptea precedentă. Cenușa era încă în cămin și masa de bridge se afla tot în mijlocul camerei cu o carte pe față și cu celelalte cărți din mână aruncate jos. Camera era oarecum încărcată cu ornamente arătoase dar fără valoare și o mulțime de tablouri de familie împodobeau pereții.

Poirot se uită la ele cu mai multă indulgență decât mine și îndreptă unul sau două care atârnau într-o parte.

— La familie e strâns unită, nu? Sentimentul înlocuiește frumusețea.

L-am aprobat cu ochii fixați pe un tablou de familie reunind un domn cu mustață, o doamnă cu un rulou înalt de păr în frunte, un băiat solid și îndesat și două fetițe garnisite cu o mulțime de panglici inutile. Mi-am zis că aceasta trebuia să fi fost familia Oglander în primii ani și am studiat-o cu interes.

Ușa se deschise și o tânără intră. Părul ei negru era aranjat cu grijă, purta o scurtă bej și o fustă de stofă.

Ne privi întrebătoare. Poirot înaintă.

— Domnișoara Oglander? Regret că vă deranjez, mai ales după cele ce vi s-au întâmplat. Întreaga afacere trebuie să vă fi tulburat foarte mult.

— Mai mult ne-a speriat, recunosc tânăra cu grijă. Începusem să mă gândesc că elementele dramei se risipiseră la domnișoara Oglander, că lipsa ei de imaginație se ridica deasupra oricărei tragedii. Mi s-a confirmat această părere când ea a spus în continuare: Trebuie să vă cer scuze pentru starea în care se află camera; servitorii s-au alarmat prosteste.

— Aici stăteți seara trecută, n'est-ce pas?

— Da, jucam bridge după cină când...

— Scuzați-mă, de cât timp jucați?

— Păi... Domnișoara Oglander se gândi. Nu pot să vă spun exact. Cred că trebuie să fi fost în jur de ora zece. Făcusem mai multe jocuri.

— Și dumneavoastră unde stăteți?

— Cu fața la fereastră. Jucam cu mama și nu aveam atuul. Deodată, brusc, fereastra se deschise și domnișoara Saintclair intră în cameră împleticindu-se.

— Ați recunoscut-o?

— Aveam vagoare idee că fața ei îmi este familiară.

— E încă aici, nu-i așa?

— Da, dar refuză să vadă pe cineva. Este încă sub stare de șoc.

— Cred că o să mă primească. Vreți să-i spuneți că mă aflu aici la cererea expresă a prințului Paul?

Îmi închipuiam că rostirea numelui unui prinț o va scoate pe domnișoara Oglander din calmul ei imperturbabil. Dar ea ieși din cameră cu

mesajul nostru, fără vreo altă remarcă și se reîntoarse aproape imediat spunând că domnișoara Saintclair vrea să ne vadă în camera ei.

Am urmat-o la etaj și apoi într-un dormitor destul de mare și luminos. Pe o sofa de lângă fereastră stătea lungită o femeie care întoarse capul când intrarăm. Contrastul dintre cele două femei mă izbi pe dată, deși trăsăturile feței și tenul erau asemănătoare... Totuși câtă deosebire! Fiecare privire, fiecare gest la Valerie Saintclair exprima drama. Părea să emane un flux romantic. Un capot de lână purpurie îi acoperea picioarele – un lucru de casă în toată puterea cuvântului; dar farmecul personalității ei îi imprima un parfum exotic, de haină orientală.

Ochii ei mari, negri se opriră asupra lui Poirot.

— Veniți din partea lui Paul?

Vocea ei i se potrivea înfățișării, era caldă și languroasă.

— Da, mademoiselle. Mă aflu aici să-l servesc pe el și pe dumneavoastră.

— Ce doriți să știți?

— Tot ce s-a întâmplat aseară, dar totul!

Zâmbi cam plictisită.

— Credeți c-aș minți? Nu sunt proastă. Văd destul de bine că nu se poate ascunde nimic. Știa un secret despre mine bărbatul care a murit. M-a amenințat cu el. De dragul lui Paul am încercat să cad la învoială cu el. Nu puteam să risc să-l pierd pe Paul... Acum că a murit, sunt în siguranță. Dar cu toate astea, nu l-am omorât eu.

Poirot dădu din cap zâmbind.

— Nu e nevoie să-mi spuneți asta, mademoiselle. Povestiți-mi acum ce s-a întâmplat aseară.

— I-am oferit bani. Părea că vrea să trateze cu mine. Mi-a fixat o întâlnire pentru aseară la ora nouă. Urma să mă duc la Mon Désir. Cunoșteam locul; mai fusesem înainte. Trebuia să înconjur casa, să intru prin ușa laterală în bibliotecă, astfel ca servitorii să nu mă vadă.

— Scuzați-mă, mademoiselle, dar nu v-a fost teamă să vă aventurați singură acolo noaptea?

Mi s-a părut mie sau a urmat o oarecare pauză înainte de a răspunde.

— Poate că mi-a fost. Dar, știți, nu era nimeni căruia i-aș fi putut cere să vină cu mine. Și eram disperată. Reedburn mă primi în bibliotecă. O, omul ăla! Îmi pare bine că a murit. S-a jucat cu mine ca pisica cu șoarecele. M-a tachinat. L-am rugat și l-am implorat în genunchi. I-am oferit toate bijuteriile pe care le am. Degeaba! Apoi, și-a spus propriile lui condiții. Poate vă dați seama care erau ele. Am refuzat. I-am spus ce gândeam despre el. I-am aruncat vorbe urâte în față. A rămas zâmbind calm. Și-atunci, când am tăcut în cele din urmă, s-a auzit un zgomot... Din spatele draperiei de la fereastră... Și el l-a auzit. S-a îndreptat spre draperii și le-a tras larg deoparte. Acolo era un bărbat care se ascundea – un om care arăta îngrozitor, un tip de vagabond. L-a lovit pe domnul Reedburn... Apoi l-a lovit din nou și el a căzut. Vagabondul m-a apucat cu mâna lui plină de sânge. M-am smuls din încheștarea lui, m-am strecurat prin fereastră și am alergat să-mi salvez viața.

Atunci am zărit lumini în casa asta și m-am îndreptat spre ele. Jaluzelele erau ridicate și am văzut niște oameni jucând bridge. Aproape am căzut în cameră. Am reușit să murmur „crimă”! Și totul mi s-a întunecat în fața ochilor...

— Mulțumesc, mademoiselle. Trebuie să fi fost un mare șoc pentru sistemul dumneavoastră nervos. În ce privește vagabondul, l-ați putea descrie? Vă amintiți cum era îmbrăcat?

— Nu, totul s-a întâmplat atât de repede. Dar l-aș recunoaște oriunde. Fața lui mi s-a întipărit în minte.

— O ultimă întrebare, mademoiselle. Draperiile de la cealaltă fereastră, cea care dădea spre alee, erau trase?

Pentru prima dată o expresie de uimire apăru pe fața dansatoarei. Părea că încearcă să-și amintească.

— Eh bien, mademoiselle?

— Mă gândesc... Sunt aproape sigură... Da, foarte sigură! Ele nu erau trase.

— Asta-i curios, din moment ce erau celelalte. Nu contează. Aș zice că n-are mare importanță. Mai rămâneți mult aici?

— Doctorul crede că pot să mă întorc mâine la Londra. Se uită prin cameră. Domnișoara Oglander ieșise. Oamenii ăștia sunt foarte buni, dar nu sunt din lumea mea. Îi șochez! Iar mie, ei bine, nu-mi place la bourgeoisie!

O undă slabă de amărăciune îi sublinia cuvintele.

Poirot încuviință.

— Înțeleg. Sper că nu v-am obosit peste măsură cu întrebările mele.

— Cătuși de puțin, monsieur. Sunt foarte nerăbdătoare ca Paul să afle cât se poate de repede.

— Atunci vă doresc toate cele bune, mademoiselle.

După ce părăsi camera, Poirot se opri și se rezezi la o pereche de pantofi ușori din piele.

— Sunt ai dumneavoastră, mademoiselle?

— Da, monsieur. Tocmai au fost curățați și aduși sus.

— Aha! Făcu Poirot în timp ce coboram scările. Se pare că servitorii nu sunt chiar atât de agitați, încât mai curăță pantofii, deși uită căminul. Bine, mon ami, la început păreau să fie unul sau două puncte interesante, dar mă tem tare mult că trebuie să considerăm cazul încheiat. Totul pare destul de simplu.

— Și ucigașul?

— Hercule Poirot nu vânează vagabonzi, răspunse prietenul meu plin de el.

Domnișoara Oglander veni după noi în hol.

— Dacă vreți să așteptați un minut în sufragerie; mama ar vrea să vă vorbească.

În cameră încă nu se umblase și Poirot strânse într-o doară cărțile, amestecându-le cu mâinile lui mici extrem de îngrijite.

— Prietene, știi la ce mă gândesc?

— Nu, am spus nerăbdător.

— Cred că domnișoara Oglander a greșit deschiderea. Trebuia să meargă cu trefla.

— Poirot! Ești culmea.

— Mon Dieu, nu pot să discut tot timpul despre crime!

Deodată rămase nemișcat.

— Hastings... Hastings. Uită-te! Regele de treflă lipsește dintre cărți!

— Zara! Am strigat eu.

— Și?

Părea că nu înțelege aluzia mea. Strânse mecanic cărțile și le puse în casetele lor. Fața lui devenise gravă.

— Hastings, spuse el în cele din urmă. Eu, Hercule Poirot, eram cât pe aci să fac o mare greșală, o foarte mare greșală.

Îl privi impresionat, dar fără să înțeleagă absolut nimic.

— Trebuie s-o luăm de la capăt, Hastings. Da, trebuie s-o luăm de la capăt. Dar de data asta nu vom mai da greș.

Fu întrerupt de o doamnă frumoasă între două vârste. Ținea niște cărți de bucătărie. Poirot se înclină.

— Înțeleg, domnule, că sunteți un prieten al lui... al... Domnișoarei Saintclair?

— Am venit din partea unui prieten de-al ei, madame.

— O, înțeleg. Mă gândeam că poate...

Poirot făcu un semn brusc spre fereastră.

— Jaluzelele erau coborâte, aseară?

— Nu! Cred că de aceea domnișoara Saintclair a văzut lumina așa de clar.

— A fost lună aseară. Mă mir că n-ați văzut-o pe mademoiselle Saintclair din scaunul dumneavoastră cu fața la fereastră?

— Cred că eram cufundați în joc. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat așa ceva înainte.

— Asta vă cred, madame. Și vă rog să vă liniștiți, mademoiselle pleacă mâine.

— Oh! Fața bunei doamne se luminează.

— Și vă doresc o dimineață plăcută, madame!

O servitoare spăla treptele când am ieșit pe ușa din față. Poirot o întrebă:

— Dumneata ai curățat pantofii tinerei de la etaj?

Fata dădu negativ din cap.

— Nu, domnule. Nu cred că au fost curățați.

— Atunci cine i-a curățat? L-am întrebat pe Poirot când mergeam pe drum.

— Nimeni. N-aveau nevoie să fie curățați.

— Bănuiesc că atunci când mergi pe un drum sau pe o cărare într-o noapte frumoasă nu-i murdărești. Dar, cu siguranță, după ce treci prin iarba grădinii ei se murdăresc.

— Da, mă aprobă Poirot cu un zâmbet curios.

— În cazul ăla, cred și eu că s-ar fi pătat.

— Dar...

— Ai răbdare doar o jumătate de oră prietene. Să ne întoarcem la Mon Désir.

Majordomul păru surprins de reapariția noastră, dar nu făcu nici o obiecție la revenirea noastră în bibliotecă.

— Hei, nu-i aia fereastra, Poirot, îi strigai când se îndrepta spre cea care dădea către alee.

— Așa e, prietene. Privește aici.

Făcea semn spre capul de marmoră al leului. Pe el era o urmă decolorată. Își îndreptă apoi degetul spre o pată asemănătoare de pe dușumeaua lustruită.

— Cineva l-a lovit pe Reedburn cu pumnul între ochi. El a căzut pe spate pe această bucată de marmoră ieșită în afară și apoi a lunecat jos. După aceea, a fost târât pe dușumea până la cealaltă fereastră și lăsat acolo, dar nu în același unghi, așa cum ne-a atras atenția și doctorul.

— Dar, de ce? Pare absolut inutil.

— Dimpotrivă, era esențial. De asemenea asta este cheia identității ucigașului - deși, de fapt n-a avut intenția să-l omoare pe Reedburn și de aceea nu prea ar fi cazul să-l numim ucigaș. Trebuie să fie un om foarte puternic!

— Pentru că a târât trupul pe dușumea?

— Cătuși de puțin. E un caz interesant. Și totuși era cât pe-aici să ajung de râsul lumii.

— Vrei să spui că e gata, că știi totul?

— Da.

Un amănunt îmi reveni în memorie.

— Nu, am exclamat. E un lucru pe care nu-l știi!

— Care anume?

— Nu știi unde este regele de treflă care lipsește!

— Zău? O, asta-i nostim! Prietene, foarte nostim.

— De ce?

— Fiindcă e în buzunarul meu!

Îl scoase încântat.

— O! Am spus cam abătut. Unde l-ai găsit? Aici?

— Nu-i nimic senzațional în legătură cu el. Pur și simplu nu fusese scos împreună cu celelalte cărți. Era în casetă.

— Hm! Dar totuși ți-a dat o idee, nu-i așa?

— Da, prietene. Îi prezint respectele mele majestății sale regale.

— Și doamnei Zara!

— A, da, și doamnei.

— Și ce-o să facem acum?

— O să ne întoarcem la Londra. Dar, mai întâi, trebuie să schimb câteva vorbe cu o anumită doamnă de la Daisymead.

Aceași servitoare mărunțică ne deschise ușa.

— Acum toți iau prânzul, domnule... Doar dacă vreți s-o vedeți pe domnișoara Saintclair, ea se odihnește.

— Ar fi suficient s-o pot vedea pe doamna Oglander câteva minute. Vrei să-i spui?

Am fost conduși în salon să așteptăm. Am zărit familia în sufragerie în timp ce treceam și care acum era reîntregită cu doi bărbați voinici, solizi, unul cu mustață, celălalt și cu barbă.

După câteva minute, doamna Oglander intră în cameră, uitându-se la Poirot care se înclină.

— Madame, noi, în țara mea, aveam o mare dragoste, un respect deosebit pentru mamă. La mère de famille reprezintă totul!

Doamna Oglander păru cam uimită de această introducere.

— Pentru acest motiv am venit - să potolesc neliniștea unei mame. Ucigașul domnului Reedburn nu va fi descoperit. Nu vă temeți. Eu, Hercule Poirot, v-o garantez. Am dreptate, nu-i așa? Sau pe soție trebuie s-o liniștesc?

Urmă o pauză de-o clipă. Doamna Oglander părea să-l cerceteze pe Poirot cu ochii ei. În sfârșit, spuse liniștită:

— Nu-mi dau seama cum de știți... Dar, da aveți dreptate.

Poirot dădu din cap cu gravitate.

— Asta-i tot, madame. Dar nu fiți neliniștită. Polițiștii dumneavoastră englezi nu au ochii lui Hercule Poirot.

Bătu cu degetul în portretul de familie de pe perete.

— Ați mai avut odată o fată. A murit, madame?

Din nou, după o pauză în care-l cercetă cu ochii ei, răspunse:

— Da, a murit.

— Ah! Spuse Poirot brusc. Bine, trebuie să ne întoarcem la Londra. Îmi permiteți să pun regele de treflă înapoi în pachet? A fost singura dumneavoastră eroare. Înțelegeți, să fi jucat bridge aproape o oră numai cu 51 de cărți... Vedeți, nimeni care știe câte ceva despre joc nu v-ar crede o clipă! Bonjour!

— Și-acum, prietene, spuse Poirot în timp ce ne îndreptam spre gară, înțelegeți totul!

— Nu-nțeleg nimic! Cine l-a omorât pe Reedburn?

— John Oglander junior. Nu eram prea sigur dacă a fost tatăl sau fiul, dar m-am oprit asupra fiului pentru că este cel mai puternic și mai tânăr dintre cei doi. Trebuia să fie unul dintre cei doi din cauza ferestrei.

— De ce?

— Erau patru ieșiri din bibliotecă - două uși, două ferestre; dar, evident, numai una se preta. Trei ieșiri dădeau în față, direct sau indirect. Tragedia trebuia să aibă loc la fereastra din spate ca să poată părea că Valerie Saintclair a nimerit la Daisymead din întâmplare. Bineînțeles că ea a leșinat cu adevărat și John Oglander a cărat-o pe umeri. De aceea, mi-am zis că trebuia să fie un om puternic.

— Atunci, s-au dus acolo împreună?

— Da. Ții minte ezitarea Valeriei când am întrebat-o dacă nu i-a fost frică să se ducă singură? John Oglander a mers cu ea - ceea ce îmi închipui că nu a schimbat dispoziția lui Reedburn. S-au certat și, probabil, vreo insultă adusă Valeriei l-a făcut pe Oglander să-l pocnească. Restul îl știți.

- Dar ce-i bridge-ul?
- Bridge-ul presupune patru jucători. Un lucru simplu ca ăsta este foarte convingător. Cine ar fi putut bănuși c-au fost numai trei persoane în cameră?
- Eram încă uimit.
- Un lucru nu-l înțeleg. Care-i legătura între familia Oglander și dansatoarea Valerie Saintclair?
- Mă mir că n-o vezi. Și totuși te-ai uitat destul de mult la tabloul de pe perete - mai mult decât mine. Cealaltă față a doamnei Oglander o fi moartă pentru familia ei, dar lumea o cunoaște ca Valerie Saintclair!
- Ce?
- N-ai văzut asemănarea în momentul când cele două surori erau împreună?
- Nu, am mărturisit eu. M-am gândit numai la cât de extraordinar de diferite erau.
- Asta pentru că mintea ta e receptivă numai la impresii exterioare romantice, dragul meu Hastings. Trăsăturile le erau aproape identice. La fel și tenul. Interesant e faptul că Valeriei îi e rușine cu familia ei și familiei îi e rușine cu ea. Cu toate acestea, într-un moment de pericol, ea s-a adresat fratelui ei s-o ajute și când lucrurile au luat o întorsătură proastă, toți s-au unit într-un mod remarcabil. Forța familiei este ceva minunat. Toți din familie își pot juca rolul. De aici provine talentul de artistă al Valeriei. Eu, ca și prințul Paul, cred în ereditate! Ei m-au înșelat! Dacă n-ar fi fost un accident fericit și întrebarea-test pusă doamnei Oglander prin care ea a contrazis relatarea fetei sale în privința locului pe care-l ocupase, familia Oglander l-ar fi învins pe Hercule Poirot.
- Ce-i spui prințului?
- Că Valerie n-ar fi putut comite crima și că mă îndoiesc că vagabondul va fi găsit vreodată. De asemenea, să-i transmită complimentele mele ghicitoareii Zara. Ce coincidență curioasă! Mă gândesc să numesc această afacere „Aventura regelui de treflă”. Ce zici, prietene?

III. Răpire eșuată

- Puteți înțelege sentimentele unei mame, spuse doamna Waverly poate a șasea oară.
- Se uită rugător la Poirot. Micul meu prieten, întotdeauna sensibil față de o mamă disperată, gesticulă ca s-o liniștească.
- Sigur că da, sigur că da, înțeleg perfect. Aveți încredere în Papa Poirot.
- Poliția..., încep domnul Waverly.
- Soția îl întrerupse brusc:
- Eu nu mai am nimic de-a face cu poliția. Am avut atâta încredere în ei și uite ce s-a întâmplat! În schimb, am auzit atât de multe despre domnul Poirot și despre lucrurile minunate pe care le-a făcut, încât simt că el ar putea fi în stare să ne ajute. Așa simt eu ca mamă...

Poirot se grăbi să pună capăt repetiției cu sentimentele printr-un gest elocvent. Emoția doamnei Waverly era evident adevărată, dar nu se potrivea mai deloc cu chipul ei de om abil, mai bine zis dur. Când am auzit mai târziu că era fata unui mare fabricant de oțel, care-și croise drum în lume dintr-un biet funcționăraș până la poziția actuală înaltă, mi-am dat seama că ea moștenise multe dintre calitățile paterne.

Domnul Waverly era un om înalt, voinic, jovial. Stătea cu picioarele priponite departe unul de altul și semăna cu tipul nobilului de țară.

— Cred că știți totul despre treaba asta, domnule Poirot?

Povestea era cam superfluă. Cu câteva zile în urmă ziarele fuseseră pline de senzaționala răpire a micului Johnnie Waverly, fiul de trei ani și moștenitorul lui Marcus Waverly, Esq. de Waverly Court, Surrey, una dintre cele mai vechi familii din Anglia.

— Cunosc faptele în mare, bineînțeles, dar vă rog, domnule, vă rog să-mi relatați toată povestea. Și în amănunt dacă nu vă supărați.

— Ei bine, cred că începutul întregii afaceri se situează cam acum zece zile când am primit o scrisoare anonimă - un lucru din alea idioate - din care n-am înțeles o iotă. Cel ce o scrisese avea neobrăzarea să-mi ceară să-i plătesc 25.000 de lire... 25.000 de lire, domnule Poirot! Întrucât nu mi-am dat asentimentul, a amenințat că-l răpește pe Johnnie. Bineînțeles că am aruncat hârtia la coș fără să-i mai acord importanță. Am crezut că-i o glumă proastă. Cinci zile mai târziu am primit o altă scrisoare: „Dacă nu plățiți, fiul dumneavoastră va fi răpit pe 29”. Asta se întâmpla pe 27. Ada era îngrijorată, dar eu nu puteam să concep să tratez treaba asta în mod serios. Fir-ar al naibii, suntem doar în Anglia. Nimeni nu se pretează să răpească copii și să-i țină ostatici pentru despăgubire.

— Sigur că nu-i o practică prea obișnuită. Continuați domnule, spuse Poirot.

— Da, Ada nu-mi dădea pace, așa că, simțindu-mă puțin cam caraghios, am adus totul la cunoștința Scotland Yard-ului. Ei n-au părut să ia lucrul foarte în serios, fiind înclinați spre punctul meu de vedere că era o glumă proastă. Pe 28 am primit a doua scrisoare: „N-ați plătit. Fiul dumneavoastră va fi luat mâine la prânz, la ora 12, pe 29. Vă va costa 50.000 lire ca să-l recuperați”. M-am dus din nou la Scotland Yard. De data asta au fost mai impresionați. Au fost de părere că scrisorile erau ale unui nebun și că vor încerca să facă ceva la ora menționată. M-au asigurat că vor lua toate măsurile necesare. Inspectorul Mc'Neil și suficiente forțe vor veni la Waverly dimineață și vor păzi casa.

M-am întors acasă mai liniștit. Totuși aveam deja sentimentul că ne aflam într-o stare de asediu. Am dat ordine ca nici un străin să nu fie primit și ca nimeni să nu părăsească domeniul. Seara s-a scurs fără vreun incident, dar în dimineața următoare soția mea se simțea foarte rău. Îngrijorat de starea ei, am trimis după doctorul Dakers. Simptomele ei păreau să-l uluiască. Deși ezita să ne spună că fusese otrăvită, mi-am dat seama că asta gândea. Nu era nici un pericol, m-a asigurat el, dar abia după 2-3 zile avea să-și revină. Întorcându-mă în camera mea, am fost surprins și uimit când am

găsit o notă prinsă cu acul de perna mea. Era același scris de mână ca și celelalte note și conținea doar trei cuvinte: „La ora 12”.

Recunosc, domnule Poirot, că atunci am văzut roșu în fața ochilor! Cineva din casă era implicat – unul dintre servitori. I-am adunat pe toți și am pus să fie aprig păziți. Nu s-a dezlipit nimeni din grup; domnișoara Collins, camerista soției mele, m-a informat că o văzuse pe guvernanta lui Johnnie strecurându-se pe alee în zorii zilei. Am acuzat-o de asta și ea mi-a mărturisit. Lăsase copilul cu doica și se furișase să se întâlnească cu un prieten de-al ei – un bărbat! Frumoase trebușoare! Ea a negat că mi-ar fi prins nota de pernă... Poate că spunea adevărul, nu știu. Nu puteam să-mi asum riscul ca propria guvernantă a copilului să fie amestecată în afacere. Unul dintre servitori era amestecat – de data asta eram sigur. În cele din urmă m-am pierdut cu firea și i-am concediat pe toți grămadă, inclusiv pe guvernantă. Le-am acordat o oră să-și facă geamantanele și să părăsească domeniul.

Fața domnului Waverly se făcuse și mai roșie când își reaminti de mânia lui îndreptățită.

— Nu v-ați pripit puțin, domnule? Îl întrebă Poirot. După toate câte știți, ați putut face jocul dușmanului.

Domnul Waverly se uită fix la el:

— Nu înțeleg. Ideea mea a fost ca să-i trimit pe toți ca să-și împacheteze lucrurile. Am telefonat la Londra să-mi fie trimis un nou lot de personal în seara aceea. Între timp, aveam să rămână în casă numai oameni în care aveam încredere: secretara soției, domnișoara Collins și Tredwell, majordomul, care fusese la mine de când eram copil.

— Și această domnișoară Collins, de când e la dumneavoastră?

— Cam de un an, răspunse doamna Waverly. Este foarte prețioasă ca secretară și însoțitoare și o gospodină foarte eficientă.

— Doica?

— E la mine de șase luni. A venit cu referințe excelente. Cu toate acestea, niciodată nu mi-a plăcut cu adevărat, deși Johnnie era foarte atașat de ea.

— Văd însă că a plecat când catastrofa a avut loc. Domnule Waverly poate sunteți așa de bun ca să continuați.

Domnul Waverly își continuă povestirea.

— Inspectorul Mc'Neil a sosit pe la zece și jumătate. Servitorii pleaseră cu toții. S-a declarat foarte satisfăcut de măsurile luate. Avea mai mulți oameni postați în parc care păzeau toate intrările spre casă și m-am asigurat că, dacă întreaga afacere nu era decât o alarmă falsă, îl vom prinde fără îndoială pe autorul misterioaselor scrisori.

Johnnie era cu mine și noi doi, împreună cu inspectorul, ne-am dus în camera pe care o numim „a consiliului”. Inspectorul a încuiat ușa. Acolo se afla o pendulă mare de la bunicul și când limbile s-au apropiat de ora 12 trebuie să mărturisesc că eram nervos ca un tigru în cușcă. După un ușor hârâit, pendula începu să bată. L-am apucat pe Johnnie. Aveam sentimentul că un om va cădea din cer. Când se auzi ultima bătaie, se iscă o mare tevatură afară – strigăte și alergături. Inspectorul deschise geamul și un

polițist veni în fugă: „L-am prins domnule, spuse el pe nerăsuflăte. Se furișă prin tufișuri. Are o îmbrăcămintă cu totul ciudată pe el”.

Am ieșit în grabă pe terasă unde doi polițiști țineau un tip cu înfățișare grosolană, în haine sărăcăcioase și care se zbătea în van încercând să scape. Unul dintre polițiști întinse un pachet desfăcut pe care îl smulseseră de la cel prins. Conținea o bucată de bumbac și o sticlă cu cloroform. Mi s-a urcat sângele la cap. Mai era și o notă pentru mine. Am desfăcut-o. Conținea următoarele cuvinte: „Trebuia să fi plătit. Ca să vă recuperați fiul vă va costa acum 50.000. În ciuda tuturor precauțiilor el a fost ridicat pe 29, așa cum am spus”.

Am izbucnit în râs, de ușurare, dar în momentul acela am auzit zgomotul unui motor și un strigăt. Am întors capul. Străbătând aleea înspre sud cu o viteză mare am văzut o mașină joasă, lungă, gri. Omul care conducea era cel care strigase, dar nu lucrul ăsta mă șocă de moarte. Ci imaginea buclelor blonde. Copilul era în mașină.

Inspectorul scăpă o înjurătură: „Copilul a fost aici, acum un minut”, strigă el. Ne măsură pe toți cu privirea. Eram cu toții acolo: eu, Tredwell, domnișoara Collins. „Când l-ați văzut ultima dată, domnule Waverly?” M-am dus cu gândul înapoi, încercând să-mi amintesc. Când polițistul ne chemase, alergasem afară cu inspectorul, uitând de Johnnie. Și-atunci, un sunet ne făcu să tresărim – bătaia orologiului bisericii din sat. Cu o exclamație, inspectorul își scoase ceasul din buzunar. Era exact ora 12. Ca din pușcă am alergat în camera de consiliu; pendula de acolo mergea cu zece minute mai înainte. Cineva trebuie s-o fi dat în mod deliberat înainte, pentru că n-am pomenit să fi rămas în urmă sau s-o fi luat în avans altădată. Arată exact ora.

Domnul Waverly se opri. Poirot zâmbi în sinea sa și îndreptă un mic preș pe care îngrijoratul tată îl împinsese.

— O problemă mică și plăcută, întunecată și încântătoare, murmură Poirot. Am s-o investighez pentru dumneavoastră cu plăcere. Pe cinstea mea a fost plănuită à merveille.

Doamna Waverly se uită la el cu reproș.

— Dar băiatul meu? Se plânse ea.

Poirot își schimbă în grabă expresia și-și luă din nou aerul de compasiune serioasă.

— E în siguranță, madame, este nevătămat. Fiți siguri că ticăloșii îi vor purta cea mai mare grijă. Nu reprezintă pentru ei curcanul – nu, găina – care face oul de aur!

— Domnule Poirot, cred că-i singurul lucru de făcut – să plătim. La început am fost cu totul împotrivă, dar acum! Sentimentele de mamă...

— Dar l-am întrerupt pe domnul din povestirea sa, strigă Poirot în grabă.

— Cred că știți restul bine din ziare, spuse domnul Waverly. Bineînțeles, inspectorul Mc'Neil s-a dus imediat la telefon. O descriere a mașinii și a omului a fost pusă în circulație și la început părea că totul se va termina cu bine. O mașină de acel tip, cu bărbat și un băiețuș trecuse prin mai multe sate, îndreptându-se aparent spre Londra. Într-un loc se opriseră și s-a

observat că băiețelul plângea și că îi era evident teamă de însoțitorul lui. Când inspectorul Mc'Neil m-a anunțat că mașina fusese găsită, bărbatul și copilul reținuți, m-am simțit amețit de atâta bucurie. Cunoașteți ce-a urmat. Băiatul nu era Johnnie și bărbatul era un automobilist înfocat, căruia îi plăceau copiii și care luase un copilaș ce se juca pe străzile din Edenswell, un sat la vreo 15 mile de noi ca să-l plimbe pur și simplu. Mulțumită gafei uriașe a poliției toate urmele au dispărut. Dacă nu ar fi urmărit cu insistență mașina, care nu trebuia, ei ar fi putut găsi până acum băiatul.

— Liniștiți-vă, monsieur. Poliția reprezintă forța unor oameni curajoși și inteligenți. Greșeala lor a fost cât se poate de naturală. Și, de altfel, avem de-a face cu un plan ingenios. În ce privește omul pe care l-au prins pe domeniu, cred că apărarea lui a constat tot timpul într-o continuă negare. El a declarat că nota și parchetul i-au fost date să le ducă la Waverly Court. Bărbatul care i le-a dat l-a plătit cu o bancnotă de zece șilingi și i-a mai promis încă una dacă el avea să le înmâneze exact la ora douăsprezece fără zece minute. El trebuia să se apropie de casă prin spate și să bată la ușa de serviciu.

— Nu cred o iotă din asta, declară doamna Waverly înfierbântată. E o grămadă de minciuni.

— En vérité, e o poveste simplă, spuse Poirot pe gânduri. Dar până acum nu i-am dat de capăt. Mai înțeleg că omul a adus o anumită acuzație.

Se uită întrebător spre domnul Waverly. Acesta se înroși din nou.

— Tipul a avut impertinența să pretindă că l-a recunoscut pe omul care i-a dat pachetul în persoana lui Tredwell. „Numai că tipul și-a ras mustața”. Tredwell care s-a născut pe moșie!

Poirot zâmbi puțin la indignarea nobilului de țară.

— Totuși, chiar dumneavoastră suspectați că un om al casei ar fi ajutat la răpirea.

— Da, dar nu Tredwell.

— Și dumneavoastră, doamnă? Întrebă Poirot întorcându-se deodată spre ea.

— Nu putea să fi fost Tredwell cel care i-a dat acestui vagabond scrisoarea și pachetul - dacă i l-o fi dat cineva, ceea ce nu cred. L-au fost date la ora 10, spune. La ora 10 Tredwell se afla împreună cu soțul meu în fumoar.

— Ați putut vedea fața omului din mașină, monsieur? Semăna cu a lui Tredwell în vreun fel?

— Era prea departe de mine ca să-l văd la față.

— Știți dacă Tredwell are vreun frate?

— A avut mai mulți, dar au murit cu toții. Ultimul a fost ucis în război.

— Nu prea mi-e clar domeniul de la Waverly Court. Mașina se îndrepta spre cabana din sud. Acolo e o altă intrare?

— Da, e ceea ce noi numim Cabana de Est. Poate fi văzută din partea cealaltă a casei.

— Mi se pare ciudat că nimeni n-a văzut mașina intrând pe domeniu.

— Toți au dreptul de a traversa pentru a ajunge la o mică capelă. O mulțime de mașini trec pe acolo. Omul trebuie să fi oprit mașina într-un loc

convenabil, să fi alergat spre casă exact când s-a dat alarma și atenția ne-a fost îndreptată în altă parte.

— Dacă nu cumva se afla deja în casă, spuse Poirot dus pe gânduri. E vreun loc unde s-ar putea ascunde?

— Știți, în mod sigur noi n-am cercetat temeinic casa în prealabil. Nu părea necesar. Îmi închipui că s-ar fi putut ascunde undeva, dar cine să-i fi dat drumul înăuntru?

— O să ajungem la asta mai târziu. Pe rând, haideți să fim metodici. Nu există nici o ascunzătoare specială în casă? Waverly Court este o locuință veche și există câteodată „unghere ale preoților”, așa cum se numesc ele.

— Doamne Sfinte, există un astfel de ungher. Se deschide dintr-un zid din hol.

— De lângă camera de consiliu?

— Chiar de lângă ușă!

— Voilà!

— Dar nimeni nu știe de existența lui în afară de soția mea și de mine.

— Tredwell?

— Ei, el ar fi putut să audă de ea.

— Domnișoara Collins?

— Nu i-am vorbit niciodată de ea.

Poirot reflectă timp de un minut.

— Bine domnule, următorul lucru pe care trebuie să-l fac este să vin la Waverly Court. Dacă sosesc în după-amiaza aceasta, vă convine?

— O, cât mai curând posibil, domnule Poirot! Strigă doamna Waverly. Citiți asta încă odată.

Îi dădu în mână ultima misivă care ajunsese din partea dușmanului la familia Waverly în dimineața aceea și care o determină să-l caute în grabă mare pe Poirot. Erau date indicații inteligente și explicite în legătură cu plata banilor și se termina cu amenințarea că băiatul va plăti cu viața, pentru orice abatere de la ele. Era clar că în doamna Waverly se dădea o luptă între prețuirea banilor și dragostea maternă, și că aceasta din urmă câștiga teren.

Poirot o reținu pe doamna Waverly, pentru un minut, după plecarea soțului.

— Madame, adevărul, vă rog. Împărtășiți încrederea soțului dumneavoastră în majordomul Tredwell?

— N-am nimic împotriva lui, domnule Poirot, nu prea văd cum s-ar fi putut amesteca în asta, dar... Da, nu mi-a plăcut niciodată de el... Niciodată!

— Încă un lucru, madame, îmi puteți da adresa guvernantei?

— Netherall Road, 149, Hammersmith. Doar nu credeți...

— Nu cred niciodată. Eu îmi folosesc micile celule cenușii. Și câteodată, așa câteodată, îmi trece câte o idee.

Poirot se întoarse spre mine când ușa se închise.

— Deci, doamnei nu i-a plăcut niciodată majordomul. Nu-i interesantă chestia asta, ce zici Hastings?

Am refuzat să mă implic. Poirot m-a păcălit atât de des încât acum sunt precaut. E întotdeauna câte un clenci pe undeva.

După ce s-a îmbrăcat cu minuțiozitate pentru călătorie, am pornit-o spre Netherall Road. Am fost norocoși s-o găsim acasă pe domnișoara Jessie Withers. Era o femeie plăcută la față, de vreo 35 de ani, capabilă și cu aere. Nu-mi venea a crede că ea ar fi putut fi implicată în afacere. Era plină de resentimente și amărăciune pentru modul în care fusese concediată, dar recunosc că greșise. Era logodită cu un pictor care era și decorator ce se nimerise a fi în apropiere și dăduse o fugă să-l întâlnească. Lucrul părea cât se poate de natural. Nu prea îl puteam înțelege pe Poirot. Toate întrebările lui mi se păreau cam fără importanță. Priveau, mai ales, obiceiurile ei zilnice de la Waverly Court. Sincer mă plictiseam și m-am bucurat când Poirot își luă la revedere.

— Răpirea e o treabă simplă, mon ami, constată el, în timp ce oprea un taxi pe Hammersmith Road și apoi îi ordonă să meargă spre Waterloo. Copilul acela ar fi putut fi răpit cu cea mai mare ușurință în oricare din zile în ultimii trei ani.

— Nu văd cum asta ne-ar ajuta cât de cât, am remarcat eu cu răceală.

— Au contraire, asta ne-ajuta enorm, chiar enorm! Dacă trebuie să porți un ac de cravată, Hastings, cel puțin pune-l exact la mijlocul cravatei tale. La ora actuală el este cu o șaisprezecime de inci prea mult spre dreapta.

Waverly Court era un loc vechi, frumos și fusese recent restaurat cu gust și grijă. Domnul Waverly ne arătă camera de consiliu, terasa și toate celelalte locuri care aveau legătură cu cazul. În cele din urmă, la cererea lui Poirot, el apăsă într-un loc din perete, un panou din lambriu lunecă într-o parte și o trecere îngustă ne conduse în „ungherul preotului”.

— Vedeți, spuse Waverly. Nu-i nimic aici.

Cămăruța era goală, nu se vedeau nici măcar urmele unor pași pe dușumea. M-am apropiat de Poirot, care se aplecase cu atenție asupra unor semne într-un colț.

— Ce crezi despre asta, prietene?

Erau patru urme foarte apropiate.

— Un câine, am exclamat.

— Un câine foarte mic, Hastings.

— Un câine pomeranian.

— Mai mic decât un pomeranian.

— Un grifon? Am sugerat eu într-o doară.

— Mai mic chiar decât un grifon. O specie necunoscută „Clubului Kennel”.

M-am uitat la el. Fața îi era luminată de emoție și satisfacție.

— Am avut dreptate, murmură el. Știam că am dreptate. Vino, Hastings.

În timp ce ieșeam în hol și panoul se închidea în spatele nostru, o tânără ieși pe o ușă de la capătul culoarului. Domnul Waverly ne-o prezentă:

— Domnișoara Collins.

Domnișoara Collins era de vreo 30 de ani, iute și repezită din fire. Avea părul blond, chiar foarte deschis și purta lornion. La cererea lui Poirot, am

trecut într-o cameră pentru micul dejun și o chestionă îndeaproape în privința servitorilor și mai ales în legătură cu Tredwell. Ea recunoscă că nu-i plăcea de majordom.

— Își dă aere, explică ea.

Apoi trecură la problema meniului pe care îl avusese doamna Waverly în seara de 28. Domnișoara Collins declară că se servise din aceleași platouri sus în camera ei și nu simțise nimic rău. Când se depărtă, i-am reamintit lui Poirot:

— Câinele, am șoptit.

— A, da, câinele! Zâmbi satisfăcut. Țineți cumva pe aici vreun câine, mademoiselle?

— Sunt doi câini găsiți în cuștile de afară.

— Nu mă refer la un câine mic, la un câine de rasă.

— Nu, n-avem așa ceva.

Poirot o lăasă să plece. Apoi, apăsând pe buton, îmi spuse:

— Minte această mademoiselle Collins. Probabil că și eu aș face-o în locul ei. Acum să-l vedem pe majordom.

Tredwell era un personaj impunător. Își spuse povestea cu un aplomb perfect și aceasta era în esență asemănătoare cu cea a domnului Waverly. Recunoscă că știa de secretul ungherului.

Când se retrase în cele din urmă, cu ținuta-i țepăună, am întâlnit ochii zeflemitori ai lui Poirot.

— Ce crezi despre asta, Hastings?

— Dar tu? Am parat eu.

— Ce prudent ai devenit. Celulele cenușii nu vor funcționa niciodată, niciodată. Dacă nu le stimulezi. Ah, dar nu vreau să te necăjesc! Hai să facem deducțiile împreună. Ce lucruri ne izbesc în special ca fiind dificile?

— Este un lucru care mă intrigă, am spus. De ce omul care a răpit copilul a ieșit pe la Cabana din Sud, în loc s-o ia pe la cea de est unde nimeni nu l-ar fi văzut?

— Țasta-i un punct foarte bun, Hastings, unul excelent. L-aș cupla cu un altul. De ce să avertizezi familia Waverly? De ce să nu răpești pur și simplu copilul și să-i trimiți nota de răscumpărare?

— Pentru că sperau să obțină banii fără să fie forțați să acționeze.

— Sigur că era foarte improbabil ca să li se dea banii doar după o simplă amenințare.

— Totodată, doreau să concentreze atenția asupra orei 12, pentru ca atunci când vagabondul a fost prins, celălalt să iasă din ascunzătoare și să plece neobservat cu copilul.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că făceau un lucru dificil care era foarte ușor. Dacă nu specifica ora sau data, nimic nu era mai ușor decât să aștepte o ocazie și să ia copilul cu o mașină într-o zi când el se afla la plimbare cu guvernanta.

— Da, da, mi-am dat acordul cu oarecare îndoială.

— De fapt, este vorba despre punerea în scenă, în mod deliberat, a unei farse! Să abordăm problema și dintr-un alt punct de vedere. Totul

conduce la concluzia că a existat un complice în casă. Punctul numărul 1: misterioasa otrăvire a doamnei Waverly. Punctul numărul 2: scrisoarea înfiptă în pernă. Punctul numărul 3: punerea ceasului cu zece minute înainte - toate treburile făcute în interiorul casei. Și un lucru adițional pe care nu cred că l-ai observat. Nu era praf în ungher. Fusesse măturat.

Deci, avem patru oameni în casă. O putem elimina pe guvernanta din moment ce ea n-ar fi putut să măture în ungher, deși ar fi putut contribui la celelalte trei puncte. Patru oameni: domnul și doamna Waverly, Tredwell, majordomul și domnișoara Collins. N-avem prea multe împotriva ei, în afara faptului că știm foarte puține despre ea, că este evident o tânără inteligentă și că se află aici doar de un an.

— Ai zis că a mințit în legătură cu câinele, i-am reamintit eu.

— A, da, câinele. Poirot zâmbi într-un fel aparte. Acum să trecem la Tredwell. Există mai multe lucruri suspecte împotriva lui. Unul dintre acestea este declarația vagabondului că Tredwell i-a dat pachetul în sat.

— Dar Tredwell poate dovedi contrariul cu un alibi.

— Chiar și în acest caz, el ar fi putut s-o otrăvească pe doamna Waverly, să prindă nota cu un ac de pernă, să aranjeze pendula și să curețe ungherul. Pe de altă parte, el s-a născut și a crescut în serviciul familiei Waverly. Pare cătuși de puțin probabil ca el să fi plănuit răpirea fiului familiei. Nu i-ar sta în caracter!

— Atunci, cine?

— Trebuie să procedăm logic, oricât de absurd ar putea părea. Să ne gândim puțin la doamna Waverly. Dar ea este bogată, banii sunt ai ei. Cu banii ei a fost restaurat acest domeniu decăzut. Ea n-ar avea nici un motiv să-și răpească fiul și să-și plătească ei însăși bani. Soțul este însă într-o situație diferită. El are o soție bogată. Nu este același lucru cu a fi bogat tu însuși. De fapt, am impresia că doamnei nu-i place deloc să facă risipă cu banii ei, cu excepția unui pretext foarte bun. Dar domnul Waverly, după cum poți vedea de îndată, este un bon viveur.

— Imposibil, m-am stropșit eu.

— Cătuși de puțin. Cine expediază servitorii? Domnul Waverly. El poate scrie notele, droga nevasta, poate umbla la limbile orologiului și stabili un excelent alibi pentru credinciosul său Tredwell. Lui Tredwell nu i-a plăcut niciodată doamna Waverly. El îi este devotat stăpânului său și implicit dornic să-i asculte ordinele. Au fost trei inși implicați. Waverly, Tredwell și un oarecare prieten al lui Waverly. Asta este greșeala pe care a făcut-o poliția: n-au făcut cercetări mai amănunțite în legătură cu omul care condusesse mașina gri cu un alt copil în ea. El a fost al treilea. Acesta ia un copil dintr-un sat din apropiere, un băiețel cu bucle blonde. Intră cu mașina pe la Cabana din Est și trece pe la cea din sud chiar la momentul potrivit, făcând din mână și strigând. Ei nu-i pot vedea fața sau numărul mașinii așa încât, evident, nu pot vedea nici copilul. Apoi, lasă o urmă falsă spre Londra. Între timp, Tredwell își jucase rolul, aranjând ca pachetul și biletul să fie aduse de un om care arăta jalnic. Stăpânul său poate oferi un alibi în cazul extrem în care omul îl recunoaște cu toate că purtase o mustață falsă. În ceea ce-l privește

pe domnul Waverly, de îndată ce se produce harababura afară și inspectorul se repede acolo, el ascunde repede copilul în ungher și apoi îl urmează. Mai târziu, îi va fi destul de ușor să-l ducă cu propria lui mașină într-un loc sigur.

— Dar ce-i cu câinele? Am întrebat. Și despre minciunile domnișoarei Collins?

— Asta a fost o glumă din partea mea. Am întrebat-o dacă sunt câini-jucării în casă și ea a spus că nu, dar fără îndoială că sunt câțiva în camera copilului! Înțelegeți, domnul Waverly a pus câteva jucării în ungher pentru ca Johnnie să se joace și să stea liniștit.

— Domnule Poirot.

— Domnul Waverly intră în cameră - ați descoperit ceva? Aveți vreun clu în legătură cu locul unde a fost dus băiatul?

Poirot îi întinse o foaie de hârtie:

— Iată adresa.

— Dar e o hârtie albă.

— Pentru că aștept ca dumneavoastră să ne-o scrieți.

— Ce dracu...

Fața domnului Waverly se făcu stacojie.

— Știi totul, domnule. Vă acord 24 de ore să aduceți băiatul înapoi. Ingeniozitatea dumneavoastră va trebui să găsească o explicație pe măsură pentru reparația lui. Altfel, doamna Waverly va fi informată.

Domnul Waverly căzu pe un scaun și-și îngropă fața în mâini.

— El se află la bătrâna mea guvernantă, zece mile de aici. E fericit și bine îngrijit.

— Nici nu mă îndoiesc. Dacă nu vă credeam un tată bun la suflet, n-aș mai fi vrut să vă dau o altă șansă.

— Scandalul...

— Exact. Purtați un nume vechi și onorabil. Nu-l mai puneți în pericol din nou. Bună seara, domnule Waverly. Ah, apropo, doar un sfat. Măturați întotdeauna în colțuri!

IV. Crimă maternă

Era o noapte urâtă. Afară, vântul urla năpraznic și ploaia bătea în geamuri cu rafale mari.

Poirot și cu mine stăteam cu fața la cămin, cu picioarele întinse spre focul cu flăcările vioaie. Între noi era o măsuță. De partea mea se afla un „toddy” {2} fierbinte pregătit cu grijă; de partea lui Poirot era o ceașcă plină cu ciocolată groasă din care n-aș fi băut nici pentru o sută de lire.

Poirot sorbea compoziția aceea cafenie din ceașca de porțelan roșie și ofta a mulțumire.

— Quelle belle vie! Murmură el.

— Da, este bună lumea de altă dată, am completat eu. Uite, eu am o slujbă pe cinste! Și uită-te și pe tine, celebru...

— O, mon ami! Protestă Poirot.

— Ba ești. Chiar așa! Când mă gândesc la numărul tău mare de succese sunt pur și simplu uimit. Nu cred să cunoști ce înseamnă eșecul!

— Numai un tip al naibii de simpatic ar putea spune asta!

— Nu, serios, ai dat vreodată greș?

— De nenumărate ori, prietene. Ce vrei? La bonne chance nu poate fi întotdeauna de partea ta. Am fost chemat adesea prea târziu. De foarte multe ori, un altul, urmărind același țel, a ajuns acolo primul. De două ori am căzut bolnav când eram pe punctul de a reuși. Trebuie luate în considerare succesele și insuccesele, prietene.

— De fapt, nu m-am referit la asta, am zis. Am vrut să spun, s-a întâmplat vreodată să greșești cu totul într-un caz numai și numai din cauza ta?

— Aha, înțeleg! Mă întrebi dacă am rămas vreodată „Popa'prostu”, cum se spune? O dată, prietene... Un zâmbet blând, meditativ îi flutură pe față. Da, o dată m-am făcut de râs.

Se îndreptă brusc în scaun.

— Uite ce e, prietene, știu că ții un jurnal al micilor mele succese. Să adaugi încă o poveste la colecție, povestea unui eșec!

Se întinse și puse un buștean pe foc. Apoi, după ce-și șterse cu grijă mâinile cu o mică cârpă de praf care atârna de un cui lângă cămin, se așeză la loc și-și începu povestea.

— Ceea ce am să-ți povestesc (spuse domnul Poirot) s-a întâmplat în Belgia cu mulți ani în urmă. Era pe vremea teribilei lupte din Franța dintre biserică și stat. Domnul Paul Déroulard era un ministru adjunct francez cunoscut. Un secret știut era că-l aștepta portofoliul de ministru. Era dintre cei mai înverșunați din partida anticatolică și mai mult ca sigur că odată ajuns la putere avea să înfrunte o adversitate profundă. În multe privințe, era un om deosebit. Deși nici nu bea, nici nu fuma, nu era totuși prea scrupulos în alte privințe. Înțelegi, Hastings, c'était des femmes — toujours des femmes!

Se căsătorise cu câțiva ani mai înainte cu o tânără din Bruxelles care-i adusese o dotă substanțială. Fără îndoială, că banii i-au folosit în carieră, întrucât familia sa nu era bogată, deși, pe de altă parte, ar fi fost îndreptățit să-și spună monsieur le baron dacă vroia. N-a avut copii din această căsătorie și soția i-a murit după doi ani ca urmare a unei căzături pe scară. Printre proprietățile pe care le-a moștenit de la ea era o casă pe Avenue Louise în Bruxelles.

În această casă s-a produs decesul său brusc, evenimentul coincizând cu demisia ministerului al cărui portofoliu urma să-l preia. Toate ziarele au tipărit lungi articole despre cariera sa. Cauza morții, care a survenit chiar imediat după cină, a fost atribuită unei crize cardiace.

Pe acea vreme, mon ami, eram, după câte știi, membru al Forței de detectivi belgiene. Moartea domnului Paul Déroulard nu mă interesa în mod deosebit. Așa cum știi, sunt un bon catholique și dispariția lui mi s-a părut bine venită.

După vreo trei zile, când tocmai îmi începusem concediul, am primit acasă o vizitatoare - o doamnă plină de voaluri, dar evident tânără și mi-am dat seama imediat că era o fată absolut cinstită.

— Sunteți domnul Hercule Poirot? Mă întrebă cu o voce slabă și blândă. Am dat din cap că da.

— De la Serviciul de detectivi?

Am confirmat din nou.

— Vă rog să luați loc domnișoară, am spus.

A acceptat scaunul și și-a dat la o parte vălul. Avea o față încântătoare, deși se vedea că plânsese și purta semnele unei neliniști profunde.

— Monsieur, spuse ea, știu că sunteți acum în vacanță. De aceea, sunteți liber să preluați un caz particular. Înțelegeți că nu vreau să mă adresez poliției.

Dădui din cap a refuz.

— Mă tem că ceea ce-mi cereți este imposibil, mademoiselle. Chiar dacă sunt în vacanță, lucrez totuși la poliție.

Se aplecă spre mine.

— Ecoutez, monsieur. Tot ceea ce vă cer este să investigați. Aveți perfectă libertate să raportați poliției rezultatul cercetărilor dumneavoastră. Dacă se adevărește ceea ce cred eu, vom avea nevoie de tot mecanismul judiciar.

Asta arunca o cu totul altă lumină asupra problemei, așa că m-am pus la dispoziția ei fără prea multă discuție.

O ușoară roșeață îi apărură în obraji.

— Vă mulțumesc, monsieur. Vă cer să investigați moartea domnului Déroulard.

— Comment? Am exclamat surprins.

— Monsieur, n-am nici o dovadă, nimic decât instinctul meu de femeie, dar sunt convinsă - convinsă, când vă spun că domnul Déroulard n-a murit de moarte bună!

— Dar cum, doctorii...

— Doctorii pot greși. Era atât de robust, atât de puternic. Ah, domnule Poirot vă implor să mă ajutați...

Biata fată se pierduse cu firea. Era să îngenuncheze în fața mea. Am calmat-o cât m-am priceput mai bine.

— Am să vă ajut, mademoiselle. Sunt aproape sigur că temerile dumitale sunt nefondate, dar vom vedea. Întâi, vă rog să-mi descrieți pe cei din casă.

— Bineînțeles servitorii - Jannette, Félice și Denise, bucătăreasa, care e acolo de mulți ani; celelalte sunt simple fete de la țară. Mai e și François, dar și el este un servitor vechi. Apoi e mama domnului Déroulard și cu mine. Mă numesc Virginie Mesnard. Sunt o verișoară săracă a fostei doamne Déroulard, soția domnului Paul și stau cu ei în casă de peste trei ani. V-am vorbit despre cei din casă. Mai erau doi musafiri.

— Și aceștia erau...?

— Domnul de Saint Alard, un vecin de-al domnului Déroulard, din Franța. Și-un prieten englez, domnul Wilson.

— Mai locuiesc la dumneavoastră?

— Doar domnul Wilson, domnul de Saint Alard a plecat ieri.

— Și la ce plan v-ați gândit mademoiselle Mesnard?

— Dacă veniți acasă peste jumătate de oră o să inventez o poveste în legătură cu prezența dumneavoastră. Mai bine v-aș prezenta că ați avea într-un fel legătură cu presa. Am să spun că veniți de la Paris și că ați adus o carte de vizită din partea domnului Saint Alard. Madame Déroulard are o sănătate foarte șubredă și nu va acorda atenție amănuntelor.

Sub pretextului ingenios al domnișoarei am fost primit în casă și, după o scurtă întrevedere cu mama adjunctului de ministru decedat, o doamnă cu o minunată ținută impozantă și aristocratică, deși evident suferindă, m-am instalat în clădire.

Mă întreb, prietene, (continuă Poirot) dacă îți poți imagina cumva dificultățile sarcinilor mele? Deci era vorba de un om care murise cu trei zile mai înainte. Dacă fusese vreun complot, se întrevedea o singură posibilitate – otrava! Și eu n-am avut ocazia să văd corpul, nu puteam examina sau analiza nici un mijloc prin care otrava i-ar fi putut fi administrată. Nu era nici un indiciu fals sau de alt fel pe care să-l iau în considerare. Fusese omul otrăvit? Dispăruse în urma unei morți naturale? Eu, Hercule Poirot, trebuia să hotărâsc, fără ca să am ceva care să mă ajute.

Întâi i-am descusut pe servitori și cu ajutorul lor am recapitulat ce se întâmplase în seara aceea. Am acordat o atenție specială mâncării de la cină și modului în care a fost prezentată. Supa fusese servită de domnul Déroulard însuși dintr-o supieră. Au urmat cotletele și apoi pui. În cele din urmă un compot de fructe. Și toate puse pe masă și servite de domnul însuși. Cafeaua a fost adusă într-o cafetieră mare și așezată pe masă. Nu era nimic în toate astea mon ami – imposibil să otrăvești o singură persoană, fără a le otrăvi pe toate!

După cină, madame Déroulard se retrăsese în camerele ei și mademoiselle Virginie o însoțise. Cei trei bărbați se mutaseră în biroul domnului Déroulard. Aici discutaseră amical câtăva vreme, când deodată, pe neașteptate, ministrul se prăvălise pe podea. Domnul de Saint Alard se repezise afară să-i spună lui François să aducă doctorul imediat. A spus că era fără îndoială, o apoplexie, explică majordomul. Dar, când doctorul sosi, nu-i mai putu fi de nici un ajutor pacientului.

Domnul John Wilson, căruia i-am fost prezentat de mademoiselle Virginie, arăta a ceea ce se numea pe atunci, John Bull, un englez obișnuit între două vârste și voinic. Relatarea sa, pe care ne-o făcu într-o franceză britanică, era în linii mari aceeași.

Déroulard s-a făcut roșu la față și a căzut jos.

Nu mai era nimic altceva de găsit acolo. Apoi, m-am dus la scena tragediei, biroul și, la cererea mea, am fost lăsat singur. Până acum nimic nu venea în sprijinul teoriei domnișoarei Mesnard. Nu puteam crede decât că era vorba de o părere din partea ei. Evident, simțise o pasiune romantică pentru

cel mort, ceea ce nu-i permitea să aibă o viziune normală asupra cazului. Cu toate acestea, am cercetat biroul cu o grijă meticuloasă. Era prea posibil ca un ac hipodermic să fi fost introdus în scaunul celui decedat în așa fel încât să-i producă o injecție fatală. Înțepătura minusculă pe care o cauza ar fi putut rămâne neobservată. Dar n-am descoperit nici o urmă pe care să-mi sprijin această teorie. M-am aruncat eu însumi în scaun într-un exces de disperare.

— Enfin, renunț! Am spus cu glas tare. Nu există nici un indiciu nicăieri! Totul este perfect normal.

Cum rosteam cuvintele astea, ochii îmi căzură pe o mare cutie de ciocolată ce se afla pe o masă de alături și inima îmi tresări. Putea să nu fie un indiciu în privința morții domnului Déroulard, dar iată cel puțin ceva ce nu era normal. Am ridicat capacul. Cutia era plină, neatinsă; nu lipsea nici o ciocolată, dar ea avea o particularitate care îmi sări în ochi ca stridentă. Pentru că, vezi tu Hastings, în timp ce cutia era roșie, capacul era albastru. Desigur, poți vedea adesea o fundă albastră pe o cutie roșie și invers. Dar o cutie de o culoare și un capac de alta - nu, în mod hotărât - șa ne se voit jamais!

Deși nu vedeam cum acest mic incident îmi putea fi de vreun folos, totuși m-am hotărât să-l cercetez ca fiind neobișnuit. Am sunat clopoțelul după François și l-am întrebat dacă fostului său stăpân îi plăceau dulciurile. Un zâmbet slab, melancolic îi înflori pe buze.

— Îi plăceau enorm, monsieur. Avea întotdeauna o cutie cu ciocolată în casă. Știți, nu bea vin de nici un fel.

— Totuși cutia asta este neatinsă? Am ridicat capacul ca să-i arăt.

— Pardon, monsieur, dar o cutie nouă a fost cumpărată în ziua morții sale, cealaltă fiind aproape pe sfârșite.

— Atunci cealaltă cutie s-a terminat în ziua morții sale, am spus încet.

— Da, monsieur, am găsit-o goală dimineața și am aruncat-o.

— Domnul Déroulard mânca dulciuri la orice oră din zi?

— De obicei după cină.

Am început să văd mai clar.

— François, i-am zis, poți să fii discret?

— Dacă trebuie, monsieur.

— Bon! Să știi atunci că sunt de la poliție. Poți să-mi găsești cealaltă cutie?

— Bineînțeles, monsieur. Trebuie să fie în lada de gunoi!

Plecă și se întoarse după câteva minute cu un obiect prăfuit. Era duplicatul cutiei pe care o țineam, cu deosebirea că de data aceasta cutia era albastră și capacul roșu. I-am mulțumit lui François, i-am cerut încă o dată să fie discret și am părăsit casa din Avenue Louise fără altă discuție.

Apoi l-am vizitat pe doctorul care îl văzuse pe domnul Déroulard. Cu el m-am descurcat greu. S-a strecurat frumușel în spatele unui zid de frazeologie de specialitate, dar mi-a trecut prin cap că nu era chiar atât de sigur în legătură cu cazul după cum pretindea.

— Au fost multe întâmplări curioase de tipul ăsta, recunosc eu, după ce am reușit să-l dezarmez cât de cât. O criză bruscă de furie, o emoție violentă

după o cină consistentă, c'est entendu, deci, după un acces de furie, sângele se ridică la cap și pac! Gata cu tine!

— Dar domnul Déroulard nu a avut nici o emoție violentă.

— Nu? Am aflat că avea o altercație furtunoasă cu domnul de Saint Alard.

— De ce să aibă?

— C'est évident! Doctorul ridică din umeri. Nu era domnul de Saint Alard un catolic dintre cei mai fanatici? Prietenia lor era pe punctul de a se strica din cauza acestei probleme a bisericii și statului. Nu trecea nici o zi fără discuții. Pentru domnul de Saint Alard, Déroulard părea aproape un Anticrist.

Nu mă așteptam la asta, fapt care mi-a dat de gândit.

— Încă o întrebare, doctore: ar fi posibil să se introducă o doză fatală de otravă într-o ciocolată?

— Cred că s-ar putea, spuse doctorul încet. Acidul prusic ar putea avea o astfel de consecință dacă nu are pe unde să se evaporeze și o globulă micuță de orice ar putea fi înghițită fără să fie observată - dar nu pare deloc să fie cazul de așa ceva. O ciocolată plină cu morfină sau stricnină... Făcu o grimasă. Înțelegeți, domnule Poirot, o îmbucătură ar fi suficientă! Victima n-ar avea nici o șansă de scăpare.

— Vă mulțumesc, doctore.

Am plecat. Apoi am întrebat pe la farmaciști, în special pe la cei din apropiere de Avenue Louise. E bine să fii de la poliție. Am primit informațiile pe care le doream fără prea multe discuții. Numai într-un caz am auzit de o otravă care a fost furnizată casei respective. Erau niște picături de sulfat de atropină pentru madame Déroulard. Atropina este o otravă puternică și pentru moment m-am entuziasmat, dar simptomele de otrăvire cu atropină seamănă foarte mult cu cele ale ptomainei, nu cu cele pe care le studiam. Apoi, rețeta era veche. Madame Déroulard suferea de cataractă la amândoi ochii de foarte mulți ani.

Eram pe punctul de a pleca descurajat când farmacistul mă cheamă înapoi.

— Un moment, monsieur Poirot. Îmi amintesc că fata care a adus rețeta a spus ceva în legătură cu faptul că trebuie să se ducă la farmacistul englez. Ați putea încerca acolo.

Așa am procedat. Făcând încă odată uz de statutul meu oficial am primit informațiile de care aveam nevoie. Cu o zi înainte de moartea domnului Déroulard, pregătiseră o rețetă pentru domnul John Wilson. Nu era vorba de preparat. Erau simple tablete mici de trinitrină. L-am întrebat dacă aș putea vedea câteva. Mi le-a arătat și inima a început să-mi bată mai tare deoarece micuțele tablete erau de ciocolată.

— Este o otravă? L-am întrebat.

— Nu, monsieur.

— Puteți să-mi descrieți efectele lor?

— Micșorează tensiunea. Se recomandă în anumite forme de tulburări cardiace - angină pectorală, de exemplu. Reduce tensiunea arterială. În arterioscleroză...

L-am întrerupt.

— Pe cinstea mea! Această însușire nu-mi spune nimic. Te face să te înroșești la față?

— Sigur că da.

— Și dacă aș lua 10-20 din tabletele astea mici, ce mi s-ar întâmpla?

— Nu v-aș sfătui să încercați, mi-a răspuns sec.

— Și totuși, spuneți că nu-i otravă.

— Multe lucruri care nu sunt numite otravă pot omorî un om, răspunse el pe același ton.

Am plecat din farmacie încântat. În sfârșit, lucrurile începeau să meargă!

Acum știam că John Wilson a avut mijloacele de a comite crima, dar care să fi fost motivul? Venise în Belgia cu treburi și-l rugase pe domnul Déroulard, pe care abia îl cunoscuse, să-l spijine. Aparent, moartea lui Déroulard n-ar fi putut să-i aducă în nici un fel vreun beneficiu. Mai mult, am descoperit, după cercetări în Anglia, că suferea de câțiva ani de forma aceea dureroasă a bolii de inimă cunoscută ca angină. Așadar, avea un drept legitim să țină la el tabletele acelea. Și totuși, eram convins că cineva se dusese la cutia de ciocolată, deschizând-o întâi, din greșeală, pe cea plină și că scosese conținutul din ultima ciocolată, înghesuind în locul acestuia atât de multe tablete mici de trinitrină câte puteau intra. Ciocolatele erau mari. Eram sigur că între 20 și 30 de tablete ar fi putut fi băgate înăuntru. Dar cine făcuse asta?

Erau doi musafiri în casă. John Wilson a avut mijloacele. Saint Alard a avut motivul. Amintește-ți că era un fanatic și nu există vreunul care să se compare cu un fanatic religios. Ar fi putut el, într-un fel, să pună mâna pe trinitrina lui John Wilson?

O altă mică idee îmi veni. Ah, știu că zâmbești de micile mele idei! De ce rămăsese Wilson fără trinitrină? Sigur, și-ar fi adus rezerve suficiente din Anglia. M-am dus încă o dată la casa din Avenue Louise. Wilson era plecat, dar am văzut-o pe fata care-i deretica prin cameră, Félicie. Am întrebat-o imediat dacă nu-i adevărat că domnul Wilson pierduse o sticlă de pe etajera lui cu puțin timp în urmă. Fata răspunse de-ndată. Chiar așa era. Fusese învinuită pentru asta chiar ea, Félice. Evident, domnul englez crezuse că ea o spărsese și nu vroia să spună. Pe când ea n-o atinsese niciodată. Fără îndoială că de vină era Jannette, care întotdeauna își bagă nasul unde nu-i fierbe oala...

I-am întrerupt șirul de cuvinte și am plecat. Acum știam tot ce vroiam. Îmi rămânea s-o dovedesc. Lucru care simțeam nu avea să fie ușor. Trebuia să mă asigur că Saint Alard luase flaconul cu trinitrină de pe etajera lui John Wilson, dar ca să-i conving pe alții, trebuia să aduc probe. Și n-aveam niciuna la îndemână!

Nu-i nimic. Eu știam – asta conta cel mai mult. Ții minte dificultatea noastră în cazul Styles {3}, Hastings? Și-acolo știam – dar mi-a luat mult timp până să găsesc ultima legătură care să-mi completeze lanțul de dovezi împotriva ucigașului.

Am cerut s-o văd pe mademoiselle Mesnard. Veni imediat. I-am cerut adresa domnului de Saint Alard. O umbră de îngrijorare i se strecură pe chip.

— De ce-aveți nevoie de ea, monsieur.

— E necesar, mademoiselle.

Ea părea că se îndoiește... Că e tulburată.

— Nu vă poate spune nimic. E un om cu gândurile duse aiurea. Abia își dă seama de ce se întâmplă în jurul lui.

— Se poate, mademoiselle. Totuși, a fost un prieten vechi al domnului Déroulard. S-ar putea să-mi spună anumite lucruri - lucruri din trecut - vechi invidii - vechi aventuri de dragoste.

Fata se înroși și-și mușcă buza.

— Cum doriți... Dar... Dar sunt sigură acum că am greșit. A fost drăguț din partea dumneavoastră că ați răspuns la cererea mea, dar atunci eram necăjită, aproape nebună. Acum îmi dau seama că nu-i nici un mister de rezolvat. Lăsați-l, domnule, vă rog foarte mult.

Am privito cu atenție.

— Mademoiselle, am spus, câteodată e dificil pentru un câine să găsească mirosul, dar din moment ce i-a dat de urmă, nimic pe lumea asta nu-l mai oprește. Asta dacă-i un câine bun! Și eu, mademoiselle, eu, Hercule Poirot, sunt un câine bun.

Plecă fără un cuvânt. Câteva minute mai târziu se întoarse cu adresa scrisă pe o bucată de hârtie. Am părăsit casa. François mă aștepta afară. Se uită la mine nerăbdător.

— Nu e nici o veste, monsieur?

— Niciuna deocamdată, prietene.

— Ah! Pauvre monsieur Déroulard! Oftă el. Și eu eram de părerea lui. Nu-mi pasă de preoți. Asta n-o spuneam în casă. Toate femeile sunt credincioase, ceea ce, poate, e bine. Madame est très pieuse... et mademoiselle Virginie aussi.

Mademoiselle Virginie? Era ea très pieuse? M-am mirat, gândindu-mă la fata pasionată, plânsă, pe care o văzusem în prima zi.

După ce am obținut adresa domnului de Saint Alard m-am pus pe lucru. Am sosit în apropierea palatului său din Ardeni, dar abia după câteva zile am putut găsi un pretext pentru a intra în casă. În cele din urmă am reușit - cum crezi?

— Ca instalator, mon ami! Era o treabă de-o clipă să aranjezi o mică scurgere de gaz în dormitorul lui. Am plecat după unelte și am avut grijă să mă întorc cu ele la o oră când știam că am să fiu absolut singur. Nu prea știam ce căutam. Singurul lucru de care aveam nevoie, eram sigur că n-o să-l găsesc. Nu și-ar fi asumat riscul să-l păstreze.

Totuși, când am găsit dulăpiorul închis de deasupra etajerei, n-am putut rezista tentației de a vedea ce-i înăuntru. Încuietoarea era simplu de desfăcut. Ușa se deschise. Era plin de sticle vechi. Am scos una câte una cu mâna tremurândă. Deodată îmi scăpă o exclamație. Închipuiește-ți prietene, țineam în mână un mic flacon cu eticheta unui farmacist englez, pe care erau

cuvintele: „Tablete de trinitrină. Se ia câte una când este nevoie. Dl. John Wilson”.

Mi-am stăpânit emoția, am închis dulăpiorul, am pus sticluța în buzunar și am continuat să repar conducta! Trebuie să fii metodic. Apoi, am părăsit palatul și am luat trenul spre țara mea imediat. Am sosit la Bruxelles mai târziu în seara aceea. Redactam un raport către prefect a doua zi dimineață, când mi-a fost adus un bilețel. Era din partea bătrânei doamne Déroulard și mă invita la casa din Avenue Louise fără întârziere.

François mi-a deschis ușa.

— Madame la baronne vă așteaptă.

M-a condus spre camerele ei. Stătea într-un fotoliu mare. Mademoiselle Virginie nu era prin preajmă.

— Domnule Poirot, spuse bătrâna doamnă, tocmai am aflat că nu sunteți ceea ce pretindeți. Sunteți ofițer de poliție.

— Așa e, doamnă.

— Ați venit aici să cercetați circumstanțele morții fiului meu?

Am răspuns din nou:

— Așa e, doamnă.

— M-aș bucura dacă mi-ați spune ce descoperire ați făcut.

Am ezitat.

— Mai întâi aș vrea să știu cum de-ați aflat despre toate astea de la cineva care nu mai este în lumea noastră.

Cuvintele ei și felul gânditor în care le pronunțase îmi înghețară inima. Eram incapabil să vorbesc.

— De aceea, monsieur, vă rog foarte mult să-mi spuneți exact ce-ați descoperit în timpul investigației dumneavoastră.

— Investigația mea s-a terminat.

— Fiul meu?

— A fost omorât în mod deliberat.

— Știți de către cine?

— Da, doamnă.

— De cine?

— Domnul de Saint Alard.

— Greșiți. Domnul de Saint Alard este incapabil să comită o asemenea crimă.

— Dovezile sunt la mine.

— Vă rog încă odată să-mi povestiți totul.

De data aceasta m-am conformat, parcurgând fiecare etapă care mă condusese la descoperirea adevărului. A ascultat cu atenție. La sfârșit dădu din cap aprobator.

— Da, da, totul este așa cum spuneți, în afară de un lucru. Nu domnul Saint Alard mi-a omorât fiul. Ci eu, mama lui.

M-am holbat la ea. Continua să dea încet din cap că așa era.

— E bine c-am trimis după dumneavoastră. Providența bunului Dumnezeu a făcut-o pe Virginie să-mi spună ce făcuse înainte de a pleca la mânăstire. Ascultați, domnule Poirot! Fiul meu era un om rău. Persecuta

biserica. A dus o viață de păcate și crime. Târa celorlalte suflete după el. Dar s-a întâmplat ceva și mai rău. Într-o dimineață, când ieșeam din camera mea, mi-am văzut nora stând în capul scărilor. Citea o scrisoare. L-am zărit pe fiul meu furișându-se în spatele ei. O îmbrâncitură bruscă și ea a căzut spărgându-și capul pe treptele de marmoră. Când au ridicat-o, era moartă. Fiul meu era un ucigaș și numai eu, mama lui, știam asta.

Își închise ochii pentru o clipă.

— Nu puteți să vă imaginați, monsieur disperarea, agonia mea! Ce trebuia să fac? Să-l denunț la poliție? Nu puteam să mă pretez la așa ceva. Era de datoria mea, dar eram o fire slabă. Ș-apoi, m-ar fi crezut? De câțva timp vederea îmi slăbise... Ar fi putut spune că mă înșelasem. Am păstrat tăcerea. Dar conștiința nu-mi dădea pace. Tăcând, eram și eu o ucigașă. Fiul meu a moștenit averea soției sale. A prosperat ca un laur. Ș-acum urma să ia portofoliul de ministru. Ar fi persecutat îndoit biserica. Și mai era și Virginie. Biata fată, frumoasă, credincioasă din fire, era fascinată de el. Avea o putere ciudată și extraordinară asupra femeilor. Îmi dădeam seama ce-o să se întâmple. Eram incapabil s-o împiedic. El n-avea nici o intenție să se căsătorească cu ea. Sosi momentul când ea era gata să-i cedeze totul.

Atunci am văzut totul clar. Era fiul meu. Eu îi dădusem viață. Eram responsabilă pentru el. Ucisese trupul unei femei, acum avea să omoare sufletul alteia! M-am dus în camera domnului Wilson și-am luat sticla cu tablete. Spusese odată râzând că erau suficiente înăuntru să omoare un om! M-am dus în birou și-am deschis cutia mare de ciocolată care stătea întotdeauna pe măsuță. Din greșeală am deschis o cutie nouă. Și cealaltă era pe masă. Rămăsese doar o ciocolată în ea. Asta simplifica lucrurile. Nimeni nu mânca ciocolate în afară de fiul meu și Virginie. Am ținut-o la mine în seara aceea. Totul a decurs precum plănuisem...

Se opri, închizându-și ochii pentru o clipă, apoi îi deschise din nou.

— Domnule Poirot, sunt la dispoziția dumatăle. Mi s-a spus că nu mai am multe zile de trăit. Vreau să răspund pentru fapta mea în fața bunului Dumnezeu. Trebuie să răspund pentru ea și pe Pământ?

Am ezitat.

— Dar sticluța goală, madame, am întrebat eu ca să câștig timp. Cum a ajuns în posesia domnului de Saint Alard?

— Când a venit să-și ia la revedere de la mine, i-am strecurat-o în buzunar. Nu știam cum să scap de ea. Sunt atât de neajutorată, încât nu mă prea pot mișca fără ajutor și dacă ar fi fost găsită goală în camerele mele, ar fi creat suspiciune. Mă înțelegeți, monsieur.

— Se îndreptă în fotoliu - n-am avut nici o intenție să arunc vreo bănuială asupra domnului de Saint Alard! Nici nu mi-am închipuit vreodată așa ceva. M-am gândit că valetul său va găsi sticla goală și-o va arunca fără să întrebe.

Am aprobat:

— Vă înțeleg, doamnă, am spus.

— Ce-ați hotărât, monsieur?

Vocea îi era fermă și sigură și-și ținea capul semeț. M-am ridicat în picioare.

— Madame, i-am zis, am onoarea de a vă dori toate cele bune. Mi-am făcut investigațiile și am eșuat! Afacerea este închisă.

Tăcu pentru o clipă, apoi spuse liniștit:

— După o săptămână ea a murit. Mademoiselle Virginie și-a trecut noviciatul și, firească, a rămas la mânăstire. Prietene, asta este povestea. Trebuie să recunosc că nu prea am fost la înălțime.

— Dar ăsta nu se poate numi eșec, mi-am pus eu verdictul. În acele împrejurări ce altceva ai fi putut crede?

— Ah, sacré, mon ami, strigă Poirot, înflăcărându-se deodată. Oare nu vezi? Pot să spun că am fost de 36 de ori un idiot! Celulele mele cenușii n-au funcționat deloc. Tot timpul am avut indiciul în mâinile mele.

— Ce indiciu?

— Cutia de ciocolată! Nu-ți dai seama? Oricare ar fi văzut-o ar fi făcut o asemenea greșală? Știam că doamna Déroulard avea cataractă - aflasem după picăturile de atropină. Era o singură persoană în toată casa a cărei vedere era atât de slabă încât ar fi putut s-o împiedice să pună corect capacul la loc. Cutia de ciocolată m-a pus pe urme și, totuși, până la sfârșit nu am reușit deloc să-i observ adevărata ei importanță!

Și psihologia mea a dat greș. Dacă domnul de Saint Alard ar fi fost criminalul, n-ar fi păstrat niciodată o sticlucă care îl încrimina. Faptul că am găsit-o, dovedea nevinovăția sa. Și aflasem de la domnișoara Virginie că era un tip distrat. Ce să mai zic, a fost o afacere mizerabilă pe care ți-am povestit-o! Dar numai ție ți-am spus-o. Mă înțelegeți, sunt într-o postură proastă! O bătrână comite o crimă într-un chip atât de simplu și inteligent și mă păcălește complet pe mine, Hercule Poirot. Saprستي! Nu suport să mă gândesc la ea! Hai s-o uităm! Ba nu, ține-o minte, și dacă crezi vreodată că sunt prea îngâmfat - ceea ce e puțin probabil, dar s-ar putea întâmpla...

Mi-am ascuns un zâmbet.

— Eh bien, prietene, să-mi spui „Cutia de ciocolată”. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles!

— În fond, spuse Poirot pe gânduri, a fost o experiență! Eu, care, fără îndoială, am cel mai bun creier din Europa în prezent, pot să-mi permit să fiu mărinimos!

— Cutia de ciocolată, am murmurat eu încet.

— Pardon, mon ami.

M-am uitat la fața liniștită a lui Poirot când se aplecă spre mine întrebător și nu mă lăsă inima. Și eu suferisem adesea din cauza lui, dar, deși nu posedam cel mai grozav creier din Europa, îmi puteam permite să fiu mărinimos!

— Nimic, am mințit, și mi-am aprins o altă pipă, zâmbind în sinea mea.

V. Aventura bucătăresei

Pe vremea când împărțeam apartamentul cu prietenul meu Hercule Poirot, aveam obiceiul să-i citesc tare titlurile din ziarul de dimineață, „The Daily Blare”.

„The Daily Blare” era un ziar care scoate în relief senzaționalul cu orice prilej. Jafurile și crimele se aflau pe primele pagini. Ele izbeau cu litere de-o șchioapă.

Un funcționar de bancă ce se ascunde a dispărut cu acțiuni negociabile în valoare de 50.000 de lire. Soțul și bagă capul în soba cu gaz. Nefericita casnică. Dispariția unei dactilografe. O fată frumoasă de 21 de ani. Unde este Edna Field?

— Iată-le, Poirot, destule din care să alegi. Un funcționar de bancă ce fuge, o sinucidere misterioasă, o dactilografă dispărută – pe care o vrei?

Prietenul meu era cam moleșit. Refuză din cap încet.

— Nu sunt prea mult atras de niciuna din ele, „mon ami”. Azi mă simt înclinat spre o viață liniștită. Ar fi trebuit să fie o problemă foarte interesantă care să mă tenteze să-mi părăsesc fotoliul. Știi, am treburi proprii importante de care să mă ocup.

— Ca de exemplu?

— Garderoba mea, Hastings. Dacă nu greșesc, pe noul meu costum gri e o pată de grăsime, una singură, dar suficientă ca să mă necăjească. Apoi mai este și paltonul de iarnă; trebuie să-l întind la păstrare în pudră „Keatings”. Și cred, da, cred, că a sosit momentul să-mi ajustez mustățile, după care trebuie să le aplic pomadă.

— Ei bine, i-am zis eu îndreptându-mă spre fereastră, mă îndoiesc că-ți vei putea duce la îndeplinire acest program delirant. Cineva sună la intrare. Ai un client.

— Dacă treaba nu e de importanță națională, nici nu mă ating de ea, declară Poirot cu demnitate.

O clipă mai târziu, intimitatea noastră fu tulburată de o doamnă înaltă, roșie la față, care se făcuse auzită ca urmare a urcării rapide a treptelor.

— Sunteți domnul Poirot? Întrebă ea.

— Eu sunt Hercule Poirot, da, doamnă!

— Nu ești câtuși de puțin cum mi-am închipuit că ar trebui să fii, spuse, privindu-l cu o oarecare dezamăgire. Plătești să se scrie în ziare ce detectiv inteligent ești sau asta este părerea jurnaliștilor?

— Madame! Spuse Poirot ridicându-se în picioare.

— Regret, desigur, dar știți cum sunt astăzi ziarele astea. Începi să citești un articol drăguț: „Ce i-a spus o mireasă prietenului ei necăsătorit” și continuarea e despre un lucru simplu pe care să-l cumperi de la farmacie și cu care să-ți șamponezi părul. Nimic, numai prostii. Dar, sper că nu v-ați supărat! Am să vă spun ce vreau să faceți pentru mine. Vreau să-mi găsiți bucătăreasa.

Poirot o fixă cu privirea; era prima dată când nu-și găsea cuvintele. M-am întors ca să-mi ascund zâmbetul uriaș pe care nu puteam să mi-l controlez.

— Totul e din cauza acestei așa zise binefaceri, continuă doamna. Să bagi idei în capul servitoarelor care ar dori să fie dactilografe, dar nu sunt. Oprește „binefacerea”, asta zic. Mi-ar plăcea să știu de ce se plâng servitorii mei – au o după-amiază și o sâmbătă liberă pe săptămână, câte o duminică liberă din două, rufele sunt duse la spălătorie, au aceeași mâncare ca și noi – și nu există nici un fel de margarină în casă, numai untul cel mai bun.

Se opri să-și tragă respirația și Poirot se folosi de ocazie. Ridicându-se în picioare, vorbi îngâmfat:

— Mă tem că faceți o greșeală, doamnă. Eu nu fac anchete în situațiile servitorilor. Sunt un detectiv particular.

— Știu, spuse vizitatoarea noastră. Nu v-am spus că vreau să-mi găsiți bucătăreasa? A plecat de acasă miercuri, fără să-mi spună un cuvânt și nu s-a mai întors.

— Îmi pare rău, doamnă, dar eu nu mă ocup de treburi de astea. Vă spun „la revedere”!

Vizitatoarea noastră mârâi a indignare.

— Așa care va să zică, dragă domnule? Mândru din cale-afară, da? Vreți să aveți de-a face numai cu secretele guvernelor și cu bijuteriile conteselor? Ei, atunci să vă spun că un servitor este la fel de important pentru mine ca o țiară pentru o femeie. Nu putem fi cu toate cucoane fine care să ne plimbăm pline de diamante și perle în mașinile noastre luxoase. O bucătăreasă bună este o bucătăreasă bună și când o pierzi înseamnă la fel de mult ca perlele pentru o doamnă din înalta societate.

Pentru o clipă sau două se ivi o prăpastie între demnitate și simțul umorului la Poirot. În cele din urmă râse.

— Doamnă, dumneavoastră aveți dreptate și eu greșesc. Remarcile sunt juste și inteligente. Acest caz va fi o noutate. Niciodată n-am vânat un servitor care a dispărut. Iată problema de importanță națională pe care tocmai o ceream să mi-o încredințeze soarta, chiar înaintea sosirii dumneavoastră. En avant! Spuneți că această bijuterie de bucătăreasă a plecat miercuri și nu s-a mai întors. Asta a fost alaltăieri.

— Da, a fost ziua ei liberă.

— Dar probabil, doamnă, a pățit vreun accident. Ați întrebat la vreun spital?

— Exact asta am crezut și eu ieri, dar azi dimineață, poftim, a trimis după lada ei. Și nici măcar un rând pentru mine! Dacă aș fi fost acasă, nu i-aș fi dat-o... Să mă trateze așa! Dar tocmai mă dusesem la măcelar.

— Vreți să mi-o descrieți?

— Era între două vârste, bine făcută, cu părul negru care începea să încărunțească, foarte respectabilă. În ultimul loc stătuse zece ani. O chema Eliza Dunn.

— Și n-ați avut vreo discuție cu ea miercuri?

— Nici vorbă. De aceea mi se pare atât de ciudat.

— Câți servitori aveți, doamnă?

— Doi. Fata în casă, Annie, foarte drăguță. Puțin cam uitucă și cu capul numai la tineri, dar servitoare bună dacă o pui la treabă.

— Ea și cu bucătăreasa se împăcau bine?
— Desigur, se mai înfruntau, se mai împăcau, dar, în general, se aveau foarte bine.

— Și fata nu poate deloc să facă lumină în acest mister?
— Ea spune că nu, dar știți cum sunt servitorii, solidari între ei.
— Bine, bine, trebuie să vedem despre ce e vorba. Unde spuneți că locuiți, doamnă?

— La Clapham, Prince Albert Road, 88.
— Bine, madame, vă spun la revedere și puteți conta pe vizita mea la locuința dumneavoastră în timpul zilei.

Atunci, doamna Todd, pentru că așa o chema pe noua noastră prietenă, plecă. Poirot se uită la mine în chip jalnic.

— Hei, hei Hastings, avem aici o afacere cu totul nouă. „Dispariția bucătăresei de la Clapham!” Niciodată, niciodată, prietenul nostru, inspectorul Japp nu trebuie să audă de asta!

După aceea, s-a dus și a încălzit fierul de călcat și a îndepărtat cu grijă pata de grăsime de pe costumul său gri cu ajutorul unei bucăți de sugativă. Cu regret, și-a amânat îngrijirea mustăților pentru o altă zi și am pornit spre Clapham.

Prince Albert Road se dovedi a fi o stradă cu căsuțe elegante, toate aproape la fel, cu perdele frumoase de mătase la geamuri și ciocănele de alamă strălucitoare la uși.

Am sunat la numărul 88 și ușa ne-a fost deschisă de o fată îngrijită cu o față drăguță. Doamna Todd veni în hol să ne întâmpine.

— Nu pleca Annie, o strigă ea. Acest gentleman este detectiv și vrea să-ți pună câteva întrebări.

Pe fața fetei se citea lupta între îngrijorare și curiozitate plăcută.

— Vă mulțumesc, doamnă, spuse Poirot înclinându-se. Aș dori s-o chestionez pe servitoarea dumneavoastră acum și să rămână singură, dacă se poate.

Am fost conduși într-o mică sufragerie și când doamna Todd, după ce se codi evident, părăsi camera, Poirot începu ancheta sa.

— Voyons mademoiselle Annie, tot ceea ce ne veți spune va fi de cea mai mare importanță. Numai dumneata poți face lumină în acest caz. Fără ajutorul dumitale nu putem face nimic.

Îngrijorarea dispăru de pe fața fetei și plăcuta curiozitate deveni și mai evidentă.

— Sunt sigură, domnule, spuse ea, vă spun tot ce pot.

— Asta e bine. Poirot o aprobă încântat. Acum, în primul rând, ce părere aveți personal despre asta? Sunteți o fată de o inteligență remarcabilă. Asta se poate vedea imediat! Cum vă explicați dispariția Elizei?

Astfel încurajată, Annie începu să toarne incitată.

— Negustori de sclavi albi, domnule, tot timpul am spus asta! Bucătăreasa întotdeauna m-a avertizat împotriva lor: „Să nu miroși nici un parfum sau să mănânci dulciuri, indiferent cât de domn pare individul!” Astea

erau cuvintele care mi le repeta. Și acum au pus mâna pe ea! Sunt sigură de asta. Adevărat sau nu, a fost dusă în Turcia sau în vreunul din locurile alea din Orient unde, am auzit, că le place ca ele să fie grase.

Poirot își păstră un aer grav admirabil.

— Dar, în acest caz – și asta este într-adevăr o idee!

— Ar fi trimis ea după geamantan?

— Ei bine, nu știu, domnule. S-ar putea să aibă nevoie de lucrurile ei...

Chiar și în locurile alea străine.

— Cine a venit după bagaj, un bărbat?

— Carter Paterson, domnule.

— Dumneata l-ai împachetat?

— Nu, domnule, era deja împachetat și legat cu sfoară.

— Ah! Asta-i interesant. Asta dovedește că atunci când a plecat din casă miercuri, era deja hotărâtă să nu se întoarcă. Înțelegeți, nu-i așa?

— Da, domnule. Annie arăta ușor surprinsă. Nu m-am gândit la asta.

Dar totuși ar putea fi negustorii de sclavi albi, nu-i așa, domnule? Adăugă ea pe gânduri.

— Fără îndoială! Spuse Poirot pe un ton grav și continuă: Aveați același dormitor?

— Nu, domnule, aveam camere separate.

— Și Eliza și-a exprimat nemulțumirea vreodată față de actuala ei slujbă? Erați mulțumite amândouă aici?

— N-a spus niciodată că o să plece. Slujba e bună...

Fata ezită.

— Vorbește sincer, spuse Poirot cu blândețe. N-am să-i spun stăpânei tale.

— Da, desigur, domnule, conیța e grijulie. Dar mâncarea e bună.

Destulă și fără restricție. Ceva cald pentru seară, slănină prăjită cât dorești, plimbări frumoase. Și oricum, dacă Eliza dorea să-și schimbe slujba, sunt sigură că n-ar fi plecat niciodată în felul acesta. Ar fi stat până la sfârșitul lunii, pentru că doamna i-ar fi tăiat salariul pe o lună dacă ar fi făcut așa!

— Munca nu e prea grea?

— Ei, ea este pretențioasă, întotdeauna se uită prin colțuri să vadă dacă e praf. Și apoi mai e chiriașul, sau „musafirul care plătește”, cum i se spune întotdeauna. Dar le trebuie numai micul dejun și cina, la fel ca și stăpânului. Amândoi stau toată ziua în City.

— Îți place de stăpânul tău?

— Da, e foarte liniștit și puțin zgârcit.

— Cred că nu poți să-ți reamintești ultimul lucru pe care Eliza l-a spus înainte de a pleca?

— Ba da, pot: „Dacă rămâne niște dulceață de piersici de la cină o mâncăm noi și mai avem puțină slănină cu cartofi prăjiți”. Se dădea în vânt după dulceață de piersici. Mă întreb dacă n-au pus mâna pe ea în felul ăsta.

— Miercuri era de obicei ziua ei liberă?

— Da, ea era miercurea și joia.

Poirot îi mai puse câteva întrebări, apoi se declară satisfăcut. Annie plecă și doamna Todd intră grăbită cu fața plină de curiozitate. Eram sigur că se simțise jignită pentru că o exclusesem din cameră în timpul conversației noastre cu Annie. De aceea, Poirot avu grijă cu tact s-o îmblânzească.

— E dificil, îi explică el, pentru o femeie de o inteligență excepțională, ca a dumneavoastră, doamnă, să suportați cu răbdare metodele întortocheate pe care noi, bieții detectivi, suntem obligați să le folosim. Să ai răbdare cu proștii, e greu pentru cei iuți la minte.

Înlăturând astfel orice resentiment din partea doamnei Todd, el a condus conversația spre soțul ei și a obținut informația că el lucra pentru o firmă în City și nu va fi acasă până după ora șase.

— Fără îndoială, că el este foarte tulburat și îngrijorat de această afacere neașteptată, nu-i așa?

— Nu e niciodată îngrijorat, declară doamna Todd. „Bine, bine, ia pe alta dragă”. Asta-i tot ce spune el! E așa de calm că m-apucă disperarea câteodată. „O femeie nerecunoscătoare”, a spus el. „Am scăpat cu toții de ea”.

— Dar ceilalți membri ai casei, doamnă?

— Vă referiți la domnul Simpson, „musafirul nostru care plătește”? Ei bine, atât timp cât își primește micul dejun și cina în mod regulat, el nu se îngrijorează.

— Ce profesie are, doamnă?

— Lucrează într-o bancă.

A menționat numele băncii și eu am tresărit ușor, reamintindu-mi lectura din „The Daily Blare”.

— E tânăr?

— Cred că are 28 de ani. Un tânăr drăguț, liniștit.

— Aș vrea să schimb câteva cuvinte cu el, ca și cu soțul dumneavoastră, dacă se poate. O să mă reîntorc în acest scop diseară. Îmi permit să vă sugerez că ar trebui să vă odihniți puțin, arătați obosită.

— Cred și eu că sunt! Întâi, grija pentru Eliza și apoi am fost după cumpărături ieri, aproape toată ziua și știți ce înseamnă asta, domnule Poirot, ba un lucru, ba un altul și-am avut o mulțime de treabă în casă pentru că Annie nu le poate face pe toate și, e foarte probabil, că-și va da demisia fiind nemulțumită așa, ei bine, astea m-au extenuat!

Poirot spuse ceva în semn de înțelegere și plecarăm.

— E o coincidență curioasă, am zis, că acel funcționar care a dispărut, Davis, e de la aceeași bancă cu Simpson. Crezi că poate să fie vreo legătură? Poirot zâmbi.

— Pe de o parte, un funcționar care o șterge, pe de alta o bucătăreasă care dispare. E greu să vezi vreo legătură între cei doi, dacă, nu cumva, Davis l-a vizitat pe Simpson, s-a îndrăgostit de ea și a convins-o să fugă cu el.

Am râs. Dar Poirot rămase grav.

— Ar fi putut s-o facă mai rău, spuse el pe un ton muștrător. Amintește-ți, Hastings, dacă pleci într-un exil, un bucătar bun ar putea fi de mai folos decât o fată drăguță! Se opri pentru o clipă și apoi continuă: este un caz

curios, plin de trăsături contradictorii. Mă interesează... Da, mă interesează în mod deosebit.

În seara aceea ne-am reîntors la Prince Albert Road, 88 și am vorbit cu domnii Todd și Simpson. Primul era un om de vreo 40 de ani, molâu, cu cap lunguiet.

— O, da, da, spuse el vag, Eliza. Da. O bucătăreasă bună, cred. Și econoamă. Eu țin foarte mult la a face economii.

— Puteți să vă imaginați vreun motiv pentru care v-a părăsit așa de subit?

— O, bine, zise domnul Todd vag. Știți, servitorii. Soția se îngrijorează prea mult. Se consumă pentru că întotdeauna se îngrijorează. De fapt, toată problema e foarte simplă. „la alta, dragă, ia alta”, îi spun. Asta este soluția. Fă haz de necaz!

La fel de inutil ne-a fost și domnul Simpson. Era un tânăr spălăcit, cu ochelari.

— Cred că trebuie s-o fi văzut, zise el. O femeie mai în vârstă, nu? Desigur, e cealaltă pe care-o văd întotdeauna, Annie. Drăguță fată. Foarte politicoasă.

— Cele două se împăcau una cu alta?

Domnul Simpson declară că era sigur că nu putea spune. Credea că da.

— Ei bine, nu dăm de nimic interesant acolo mon ami, spuse Poirot când părăsirăm casa. Plecarea noastră a fost întârziată de o izbucnire violentă din partea doamnei Todd, care ne repetă tot ce spusese în acea dimineață, dar cu mai mult lux de amănunte.

— Ești dezamăgit? L-am întrebat. Te așteptai să auzi ceva?

Poirot negă din cap.

— Desigur, exista o posibilitate, spuse el. Dar nu mi s-a părut prea probabilă.

Următorul eveniment fu o scrisoare pe care Poirot o primi în dimineața următoare. O citi, se înroși de indignare și mi-o întinse.

Doamna Todd regretă că renunță până la urmă la serviciile domnului Poirot. Dezbătând problema cu soțul ei și dă seama că e o prostie să cheme un detectiv pentru o afacere pur casnică. Doamna Todd alătură o guinee ca onorariu pentru consultație.

— Aha! Strigă Poirot supărat. Și ei cred că o să scape de Hercule Poirot în felul ăsta! O favoare, o mare favoare le-am făcut ca să consimt să le investighez mizerabila lor afacere de doi bani și ei mă expediază comme ça! Uite ce e. Nu mă înșel, aici e mâna domnului Todd. Dar eu îi spun, nu. De 36 de ori, nu! Am să-mi cheltui guineele mele proprii, 3600 guinee, dacă va fi nevoie, dar am să dau de firul acestui mister!

— Da, dar cum? Am întrebat eu.

Poirot se liniști puțin.

— D'abord, spuse el, vom da anunțuri în ziar. Ia să văd... Da... Cam așa ceva: „Dacă Eliza Dunn va răspunde la această adresă va afla ceva în

interesul ei". Publică-l în toate ziarele în care vrei, Hastings. Între timp, am să fac câteva investigații proprii. Du-te, trebuie acționat iute!

Nu l-am mai văzut până seara, când a binevoit să-mi spună ceea ce făcuse.

— Am făcut cercetări la firma domnului Todd. Nu a lipsit miercuri și are un caracter bun – asta în privința lui. Apoi Simpson, joi a fost bolnav și nu s-a dus la bancă. Dar miercuri a fost. Era în termeni oarecum amicali cu Davis. Nimic ieșit din comun. Acolo pare să nu fie nimic. Nu. Trebuie să ne bazăm pe anunț.

Acesta apăru în toate ziarele principale. La ordinele lui Poirot a fost tipărit în fiecare zi timp de o săptămână. Interesul său era extraordinar față de această afacere obișnuită privind fuga unei bucătărese, dar mi-am dat seama că el o considera o chestiune de onoare să persevereze până când va reuși în final. Mai multe cazuri extrem de atrăgătoare i-au fost aduse în acest răstimp, dar le-a refuzat pe toate. În fiecare dimineață se repezea la scrisori, le privea cu seriozitate și apoi le abandona cu un oftat.

Dar răbdarea noastră a fost răsplătită până la urmă. În miercurea următoare, proprietărea ne anunță că o persoană cu numele de Eliza Dunn venise în vizită.

— Enfin! Exclamă Poirot. Dă-i drumul să urce! Lute, imediat.

Astfel îmboldită, proprietărea ieși în grabă și se întoarse după câteva clipe ca s-o prezinte pe domnișoara Dunn. Prada noastră era cum ne fusese descrisă: înaltă, solidă și deosebit de respectabilă.

— Am venit ca răspuns la anunț, explica ea. M-am gândit că trebuie să fie vreo încurcătură sau altceva și că, probabil, nu știați c-am intrat deja în posesia moștenirii mele.

Poirot o studia cu atenție. Trase mai în față un scaun cu o mișcare largă a brațului.

— Adevărul este, îi explică el, că fosta dumitale stăpână, doamna Todd, e foarte îngrijorată în privința dumitale. Ea s-a temut că vi s-ar fi putut întâmpla un accident.

Eliza Dunn păru foarte surprinsă.

— Atunci, n-a primit scrisoarea mea?

— N-a primit nici un cuvânt de nici un fel. Poirot se opri și apoi spuse convingător: vreți să-mi relatați toată povestea?

Eliza Dunn n-avea nevoie de încurajare. Se lansă deodată într-o povestire lungă.

— Tocmai mă întorceam acasă, miercuri seara și eram aproape de locuință, când un gentleman m-a oprit. Era înalt, cu barbă și joben.

„Domnișoara Eliza Dunn?”, a întrebat el. „Da”, am spus eu. „Am întrebat de dumneavoastră la numărul 88, a zis el; mi s-a spus că v-aș putea întâlni în timp ce veniți aici; domnișoară Dunn, am sosit din Australia în mod special ca să vă găsesc; știți cumva numele de fată al bunicii dumneavoastră din partea mamei?” „Jane Emmot”, am spus eu. „Exact, a spus el; acum domnișoară Dunn, deși poate nu ați auzit niciodată despre asta, bunica dumneavoastră a avut o mare prietenă, Eliza Leech; prietena ei a plecat în Australia unde s-a

căsătorit cu un om foarte bogat; cei doi copii ai ei au murit mici și ea a moștenit toată averea soțului; ea a murit acum câteva luni și, prin testament, moșteniți o casă în această țară și o sumă considerabilă de bani”.

Puteați să mă fi doborât și cu o pană, continuă domnișoara Dunn. Pentru o clipă am fost bănuitoare și el trebuie să fi observat pentru că a zâmbit. „Foarte bine că sunteți prevăzătoare domnișoară Dunn, spuse el; iată actele mele”. Îmi întinse o scrisoare de la niște avocați din Melbourne, Hurst and Crotchet și o carte de vizită. El era domnul Crotchet. „Sunt vreo două condiții, spuse el. Clienta noastră era puțin excentrică, știți. Moștenirea pune drept condiție să intrați în posesia casei (ea este în Cumberland) până mâine la ora 12; cealaltă condiție nu este prea importantă – e doar o stipulare că nu trebuie să fiți servitoare”. Îmi căzu fața. „O, domnule Crotchet, am spus eu, sunt bucătăreasă, nu v-au spus acasă?” „Dragă, dragă, spuse el, n-am știut de așa ceva, am crezut că-ați putea fi o guvernantă sau o doamnă de companie; e foarte neplăcut, chiar foarte neplăcut”. „Și-o să pierd toți banii?” am întrebat eu cam îngrijorată. El se gândi vreun minut, două. „Există întotdeauna mijloace de a eluda legea, domnișoară Dunn”, spuse el în sfârșit. „Noi ca avocați le cunoaștem. Soluția este ca dumneavoastră să vă părăsiți slujba în după-amiaza aceasta”. „Dar leafa mea pe o lună?” am întrebat eu. „Dragă domnișoară Dunn, spuse el zâmbind, vă puteți părăsi slujba în orice clipă pierzând salariul pe o lună; stăpâna dumitale va înțelege, având în vedere împrejurările; imperativul este timpul; trebuie neapărat să prindeți trenul de ora 23 și 5 minute din King's Cross spre nord; vă pot împrumuta vreo zece lire pentru bilet și puteți scrie câteva rânduri la gară către stăpâna dumitale; am să i-o duc personal și am să-i explic totul”. Am fost de acord, bineînțeles, și o oră mai târziu mă aflam în tren atât de emoționată încât nu știam pe ce lume mă aflu. Sigur că până când am ajuns la Carlisle, eram pe jumătate înclinată să cred că întreaga problemă era un truc, o păcăleală despre care citești de obicei. Dar m-am dus la adresa pe care mi-o dăduse, cea a unor avocați și totul era în ordine. O căsuță drăguță și un venit de 300 de lire pe an. Avocații știau foarte puține lucruri, ei tocmai primiseră o scrisoare de la un domn din Londra cu instrucțiuni să-mi predea casa și 150 de lire pentru primele șase luni. Domnul Crotchet mi-a trimis lucrurile, dar nu era nici un cuvânt de la conia. Am crezut că era supărată și-mi purta pică pentru norocul meu. Nu mi-a trimis lada, ci pachete de hârtie cu hainele mele. Dar, sigur, dacă n-a primit niciodată scrisoarea mea, trebuie să fi gândit urât despre mine.

Poirot ascultase cu atenție această lungă poveste. Acum dădu aprobator din cap ca și cum era complet satisfăcut.

— Mulțumesc, domnișoară. Fusese, așa cum zici, puțină încurcătură. Permiteți-mi să vă recompensez pentru deranjul dumneavoastră. Îi întinse un plic. Vă reîntoarceți imediat în Cumberland? Vreau să vă șoptesc ceva: nu uitați cum se gătește. E întotdeauna util să ai ceva pe care să te bazezi în cazul în care lucrurile merg prost.

— Credulă, murmură el, după ce vizitatoarea noastră plecă, dar probabil nu mai mult decât majoritatea celor aparținând clasei sale. Fața lui

deveni gravă. Haide Hastings, nu e timp de pierdut. Ia un taxi până-i scriu o notă lui Japp.

Poirot aștepta pe scări când am venit cu taxiul.

— Unde mergem? Am întrebat nerăbdător.

— Întâi să lăsăm această notă unui mesager special.

Odată treaba terminată și revenind la taxi, Poirot dădu șoferului adresa: Prince Albert Road, 88, Clapham.

— Deci, mergem acolo?

— Mais oui. Deși, sincer să fiu, mă tem că vom ajunge prea târziu.

Pasărea noastră trebuie să fi zburat.

— Cine este pasărea noastră?

Poirot zâmbi.

— Domnul acela șters, Simpson.

— Ce? Am exclamat eu.

— Haide, Hastings. Să nu-mi spui că nu ți-e clar totul acum!

— Bucătăreasa a fost dată la o parte din drum, asta îmi dau seama, am zis ușor jignit. Dar, de ce? De ce să fi vrut Simpson s-o scoată din casă? Știa ea ceva despre el?

— Absolut nimic.

— Și atunci...

— Dar el vroia ceva ce avea ea.

— Bani? Moștenirea australiană?

— Nu prietene, ceva cu totul diferit. Se opri o clipă și apoi spuse grav: un geamantan ponosit din metal...

M-am uitat cruciș la el. Afirmația părea așa de fantastică încât l-am suspectat că vrea să-și bată joc de mine, dar el era foarte grav și serios.

— Dar putea să-și cumpere un geamantan, dacă vroia unul, am strigat eu.

— El nu dorea un geamantan nou. El vroia un geamantan cu pedigree.

Un geamantan de o respectabilitate sigură.

— Uite ce e, Poirot. Asta-i chiar prea de tot. Îți bați joc de mine.

Se uită la mine.

— Îți lipsesc mintea și imaginația domnului Simpson, Hastings. Fii atent aici: miercuri seară, Simpson expediază bucătăreasa. O carte de vizită imprimată și un document sunt lucruri simple de obținut și e gata să plătească 150 de lire și chiria pe un an a unei case pentru a asigura succesul planului său. Domnișoara Dunn nu-l recunoaște - barba, jobenul și ușorul accent colonial o înșelă complet. Așa s-a sfârșit miercurea, cu excepția fleacului că Simpson s-a servit cu acțiuni negociabile în valoare de 50.000 lire.

— Simpson, dar era Davis...

— Dacă ești bun să-mi permiți să continui, Hastings! Simpson știe că furtul va fi descoperit joi după-amiază. El nu se duce joi la bancă, dar îl așteaptă pe Davis când iese să-și ia prânzul. Poate recunoaște furtul și-i spune lui Davis că-i va returna acțiunile, oricum reușește să-l facă pe Davis să vină la Clapham cu el. Este ziua liberă a fetei și doamna Todd se afla la

cumpărături, așa că nu era nimeni acasă. Când furtul este descoperit și Davis lipsește implicația va fi covârșitoare. Davis este hoțul! Domnul Simpson va fi în perfectă siguranță și se poate reîntoarce la lucru dimineața ca un funcționar onest, cum îl cred.

— Și Davis?

Poirot făcu un gest expresiv și dădu ușor din cap.

— Pare prea stăpân pe sine să fie crezut și apoi ce altă explicație poate fi, mon ami. Singura problemă a unui ucigaș este să scape de cadavru și Simpson își făcu planul dinainte. Am fost izbit imediat de faptul că deși Eliza Dunn evident avea de gând să se reîntoarcă în seara zilei când a plecat (amintește-ți remarca despre dulceața de piersici), totuși, geamantanul ei era gata împachetat când au venit după el. Simpson a fost cel care l-a trimis pe Carter Paterson vineri, să-l ia, și tot Simpson a fost cel care l-a legat cu sfoară joi după-amiază. Ce bănuială ar putea trezi? O servitoare pleacă și trimite după bagajul ei, acesta este etichetat și pus pe adresa și numele ei, probabil o gară foarte apropiată de Londra. Sâmbătă după-amiază, Simpson, deghizat ca australian, îl cere, îi pune o nouă adresă și-l expediază în altă parte cu mențiunea: „să fie lăsat până ce este reclamat”. Când autoritățile devin bănuitoare, din motive lesne de înțeles și-l deschid, tot ce se poate afla este că un bărbos din colonii l-a expediat dintr-o gară apropiată de Londra. Nu se poate face nici o legătură cu Prince Albert Road, 88. Ah! Am ajuns.

Pronosticurile lui Poirot au fost corecte. Simpson plecase cu câteva zile mai înainte. Dar el nu avea să scape de consecințele crimei sale. Cu ajutorul telegrafistilor a fost descoperit la bordul vasului „Olympia”, în drum spre America.

Un geamantan din cositor, trimis domnului Henry Wintergreen a atras atenția impiegaților din Glasgow. A fost deschis și s-a găsit cadavrul nefericitului Davis.

Cecul de o guinee al doamnei Todd nu a fost niciodată încasat. În schimb, Poirot l-a dat la înrămat și l-a atârnat pe peretele din sufrageria noastră.

— Pentru mine este o mică lecție, Hastings, care să-mi amintească să nu disprețuiesc niciodată lucrul comun, oamenii obișnuiți. O servitoare care dispăre la un capăt - un ucigaș cu sânge rece la celălalt. Pentru mine este unul dintre cele mai interesante cazuri pe care le-am avut.

VI. Dispariție misterioasă

Un mesager special adusese o notă. Poirot o citi și o rază de bucurie și interes îi apărură în privire. Îi dădu drumul omului să plece, spunându-i câteva cuvinte și apoi se întoarse spre mine.

— Împachetează ceva repede, prietene, mergem la Sharples.

Am tresărit la menționarea faimoasei reședințe de țară a lordului Alloway. Șef al noului minister al apărării, recent înființat, lordul Alloway era un membru de bază al cabinetului. Ca și sir Ralph Curtis, conducătorul unei mari firme de construcții, el se făcuse remarcat în Camera Comunelor și

acum se vorbea deschis despre el ca un om de viitor și ca despre candidatul cel mai posibil la funcția de prim ministru, dacă zvonurile despre starea sănătății domnului David MacAdam s-ar fi dovedit fondate.

Un mare Rolls-Royce ne aștepta jos și când am început să rulăm în întineric l-am copleșit pe Poirot cu întrebări.

— Ce naiba ar putea vrea de la noi la ora asta așa târzie? L-am întrebat. Era trecut de 11.

Poirot dădu din cap.

— Ceva extrem de urgent, fără îndoială.

— Îmi amintesc, am spus eu, că acum câțiva ani a fost un scandal destul de urât în legătură cu Ralph Curtis, care pe atunci, cred, făcuse niște speculații cu acțiuni. În cele din urmă a fost achitat, însă, probabil, ceva de felul ăsta s-a întâmplat din nou.

— Dar n-ar fi fost deloc necesar să trimită după mine în mijlocul nopții, prietene.

l-am împărtășit opinia și restul călătoriei s-a desfășurat în liniște. După ce a părăsit Londra, puternica mașină accelerează și sosirăm la Sharples în mai puțin de o oră.

Un majordom impunător ne conduse de îndată într-un mic birou unde lordul Alloway ne aștepta. Se ridică să ne întâmpine un om înalt, uscățiv care părea totuși să radieze putere și vitalitate.

— Domnule Poirot, sunt încântat să vă văd. Este pentru a doua oară când guvernul apelează la serviciile dumneavoastră. Îmi amintesc foarte bine ce-ați făcut pentru noi în timpul războiului, când primul ministru a fost răpit în modul acela uimitor. Deducțiile dumneavoastră excelente și, aș adăuga, discreția dumneavoastră - au salvat situația.

Ochii lui Poirot străluciră o clipă.

— Să înțeleg atunci, milord, că este încă un caz discret?

— În cel mai înalt grad. Sir Harry și cu mine... Oh, să fac prezentările - amiral sir Harry Weardale, șeful marinei - domnul Poirot și... Să-mi amintesc, căpitanul...

— Hastings, l-am ajutat eu.

— Am auzit de multe ori de dumneavoastră domnule Poirot, spuse sir Harry, dându-i mâna. Este o afacere excepțională și dacă ați putea-o soluționa, v-am fi extrem de recunoscători.

Mi-a plăcut pe dată de șeful marinei, un marinar solid, direct, un tip sigur, de modă veche.

Poirot se uită întrebător la amândoi și Alloway începu povestirea.

— Desigur, înțelegeți că totul e secret, domnule Poirot. Am pierdut ceva extrem de important. Planurile noului tip de submarin „Z” ne-au fost furate.

— Când s-a întâmplat asta?

— În seara aceasta, acum mai puțin de trei ore. Vă puteți da seama, domnule Poirot de dimensiunile catastrofei. Este esențial ca pierderea să nu devină publică. Am să vă spun faptele cât mai concis posibil. Musafirii mei în acest weekend au fost amiralul, aici prezent, soția și fiul său, doamna Conrad, o doamnă binecunoscută în societatea londoneză. Doamnele s-au retras să se

culce devreme - pe la ora 10; la fel și domnul Leonard Weardale. Sir Harry se află aici parțial în scopul de a discuta cu mine construcția acestui nou tip de submarin. Ca urmare, i-am cerut domnului Fitzroy, secretarul meu, să scoată planurile din seiful care se află în colțul acela și să mi le pregătească și, de asemenea, să aducă și alte documente ce aveau legătură cu subiectul în discuție. În timp ce el se îndeletnicea cu asta, amiralul și cu mine ne plimbam pe terasă, fumând trabucuri în plăcuta atmosferă caldă de iunie. Am terminat de fumat și de discutat și ne-am hotărât să ne apucăm de treabă. În momentul în care ne-am întors de la capătul terasei, mi s-a părut că văd o umbră strecurându-se pe fereastra franceză de acolo, traversând terasa și apoi dispărând. Totuși, nu i-am dat deloc atenție. Știam că Fitzroy era în camera asta și niciodată nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla ceva rău. Desigur, asta e vina mea. Deci, ne-am întors de pe terasă și-am intrat în încăperea prin fereastră în același moment în care Fitzroy a pătruns din hol.

— Ai pregătit tot ce aveam nevoie, Fitzroy? L-am întrebat.

— Cred că da, lord Alloway. Toate documentele sunt pe biroul dumneavoastră, răspunse el. Și-apoi ne ură noapte bună.

— Așteaptă doar o clipă, am zis, îndreptându-mă spre birou. S-ar putea să am nevoie de ceva despre care nu ți-am spus.

M-am uitat repede prin hârtiile care erau așezate acolo.

— Ai uitat ceea ce era mai important dintre toate, Fitzroy, am zis.

Planurile propriu zise ale submarinului!

— Planurile sunt chiar deasupra, lord Alloway.

— Dar nu, nu sunt, i-am răspuns, răsfoind documentele.

— Dar le-am pus acolo acum mai puțin de un minut!

— Bine, dar nu mai sunt aici, i-am zis.

Fitzroy se apropie cu o expresie uimită. Lucrurile păreau incredibile. Ne-am uitat prin toate documentele de pe birou; am răscolit seiful, dar în cele din urmă a trebuit să ne consolăm că documentele dispăruseră... Și dispăruseră în scurtul interval de circa trei minute în care Fitzroy lipsise din încăperea.

— Dar de ce plecase din încăperea? Intervenii Poirot brusc.

— Asta l-am întrebat și eu, exclamă sir Harry.

— Se pare, spuse lordul Alloway, că, exact în momentul când terminase cu aranjatul documentelor pe biroul meu, a fost surprins de țipătul unei femei. Se repezi în hol. Pe scară o văzu pe camerista franțuzoaică a doamnei Conrad. Fata arăta supărată și albă la față și spuse că văzuse o stafie - o siluetă îmbrăcată în alb, care se mișca fără zgomot. Fitzroy râse de spaima acesteia și-i spuse, mai mult sau mai puțin politicos, să nu facă pe proasta. Apoi se întoarse în camera asta în care intram și noi.

— Totul pare foarte clar, aprecie Poirot căzut pe gânduri. Singura problemă e dacă servitoarea a ajutat în calitate de complice? A țipat în complot cu tovarășul ei care lucra afară sau el aștepta acolo doar în speranța că i s-ar ivi ocazia? Cred că era un bărbat, nu o femeie ceea ce ați văzut.

— Nu pot să vă spun, domnule Poirot. A fost doar o umbră.

Amiralul bufni într-un fel atât de deosebit încât nu putea să nu atragă atenția.

— Cred că domnul amiral are ceva de zis, spuse Poirot liniștit cu un ușor zâmbet. Ați văzut umbra asta, sir Harry?

— Nu, n-am văzut-o răspunse celălalt. Și nici Alloway. Ramura unui copac s-a mișcat, sau cam așa ceva și abia după aceea, când am descoperit furtul, el a tras concluzia că cineva traversase terasa. Imaginația i-a jucat o festă, asta-i tot.

— De obicei nu prea mi se spune c-aș avea multă imaginație, zise lordul Alloway zâmbind.

— Prostii, toți avem imaginație. Cu toții putem crede c-am văzut mai mult decât e adevărat. Am petrecut o viață pe mare și am ochii mai buni decât ai unuia de pe uscat. Mă uitam direct pe terasa și aș fi văzut și eu același lucru dacă ar fi fost ceva.

Era foarte hotărât în privința asta. Poirot se ridică și se îndreptă repede spre fereastră.

— Îmi permiteți? Întrebă el. Trebuie să rezolvăm problema asta dacă se poate.

Ieși pe terasa și noi îl urmarăm. Își scoase o lanternă din buzunar și lumină stratul de iarbă de la marginea terasei.

— Unde a traversat terasa, milord? Întrebă el.

— Aș zice de partea cealaltă a ferestrei.

Poirot continuă să mai lumineze locurile cu lanterna câteva minute, străbătând terasa până-n capăt și-napoi. Apoi o stinse și se îndreptă din umeri.

— Sir Harry are dreptate și dumneavoastră greșiți, milord, spuse el liniștit. A plouat serios mai devreme în seara asta. Oricine ar fi trecut prin iarbă ar fi trebuit să lase urme de pași. Dar nu sunt... Niciuna.

Privirea sa trecu de la un bărbat la celălalt. Lordul Alloway arăta uimit și nu prea convins; amiralul își exprimă în mod gălăgios satisfacția.

— Știam că nu puteam să dau greș, declară el. Am încredere în ochii mei în orice situație.

Era însăși imaginea unui bătrân și cinstit lup de mare, încât nu mi-am putut reține un zâmbet.

— Asta ne face să ne rezumăm la oamenii din casă, spuse calm Poirot. Să intrăm. Acum, milord, în timp ce domnul Fitzroy vorbea cu camerista pe scară, ar fi putut cineva să se folosească de ocazie și să ne intre în bibliotecă dinspre hol?

Lordul Alloway negă, dând din cap.

— Absolut imposibil, ar fi trebuit să treacă pe lângă el ca s-o facă.

— Dar domnul Fitzroy - sunteți sigur de el, da?

Lordul Alloway se înroși.

— Absolut, domnule Poirot. Răspund de loialitatea secretarului meu. Este imposibil ca el să fie implicat în afacere în vreun fel.

— Totul pare imposibil, remarcă Poirot cam sec. Poate că planurile și-au pus o pereche de aripi și-au zburat - comme ça! Bătu din buze ca un comic heruvim.

— Toată afacerea este imposibilă, declară nerăbdător lordul Alloway. Dar vă rog, domnule Poirot, nici să nu vă gândiți să-l suspectați pe Fitzroy. Gândiți-vă doar, dacă ar fi dorit să ia planurile, nimic n-ar fi fost mai ușor pentru el decât să le copieze fără să-și dea osteneala de a le fura?

— Aici, milord, spuse Poirot aprobator, ați făcut o remarcă bien juste - văd că aveți o minte ordonată și metodică. L'Angleterre poate să fie fericită că vă are.

Lordul Alloway păru cam stânjenit de această neașteptată explozie de laude. Poirot se reîntoarce la chestiune.

— Camera în care ați stat toată seara...

— Da, sufrageria?

— Și ea are o fereastră care dă pe terasă, căci, îmi amintesc, ați spus că ați ieșit pe acolo. N-ar fi fost posibil ca cineva să iasă prin fereastra de la sufragerie și să intre prin asta de la birou, în timp ce domnul Fitzroy ieșise din cameră și să se reîntoarcă în sufragerie în același fel?

— Dar l-am văzut atunci, obiectă amiralul.

— Nu, dacă erați cu spatele, mergând în direcția opusă.

— Fitzroy a lipsit din cameră numai câteva minute, atât timp cât ne-a luat să mergem până la capătul terasei și înapoi.

— Nu contează - este o posibilitate - de fapt, singura, după cum stau lucrurile.

— Dar nu era nimeni în sufragerie când am ieșit, spuse amiralul.

— Poate au venit după aceea.

— Vreți să spuneți, zise lordul Alloway rar, că atunci când Fitzroy a auzit-o pe fată țipând și a ieșit, cineva era deja ascuns în sufragerie și că ei au intrat și au ieșit prin ferestre și apoi au plecat din sufragerie după ce Fitzroy s-a întors în camera asta?

— Mintea dumneavoastră metodică din nou, spuse Poirot înclinându-se.

— Dumneavoastră explicați lucrurile perfect.

— Să fi fost vreunul dintre servitori?

— Sau vreun musafir. Camerista doamnei Conrad a țipat.

— Exact, ce-mi puteți spune despre doamna Conrad?

Lordul Alloway se gândi pentru o clipă.

— Vă spuneam că este o doamnă bine cunoscută în societate. E adevărat că dă petreceri mari și se duce peste tot. Dar se știe foarte puțin despre adevărata ei origine și despre cum și-a petrecut viața în trecut. Este o doamnă care frecventează foarte mult cercurile diplomatice și ale Foreign Office-ului. Serviciul secret ar vrea să știe de ce.

— Înțeleg, spuse Poirot. Și ea a fost invitată aici în weekendul ăsta...

— Ca s-o putem observa mai îndeaproape, să zicem.

— Parfaitment! S-ar fi putut ca ea să vă fi făcut foarte frumușel figura.

Lordul Alloway arăta cam încurcat și Poirot continuă.

— Spuneți-mi, milord, s-a făcut vreo referință în prezența ei în legătură cu subiectele pe care dumneavoastră și amiralul urmați să le discutați împreună?

— Da, recunosc celălalt. Sir Harry a spus: „Și acum hai la submarinul nostru! La treabă!” sau ceva de felul ăsta.

— Înțeleg, făcu Poirot pe gânduri. Milord este foarte târziu, dar afacerea e urgentă. Aș vrea să chestionez pe membrii acestei petreceri familiare, imediat dacă este posibil.

— Bineînțeles că se poate aranja, răspuse lordul Alloway. Lucrul dificil este că n-am vrea să se afle mai mult decât trebuie. Sigur, nu-i nici o problemă cu lady Juliet Weardale și cu tânărul Leonard, dar doamna Conrad, dacă nu e vinovată, se află într-o situație diferită. Poate că ar trebui să menționați numai că lipsește un document important, fără să specificați de ce fel sau să intrați în circumstanțele dispariției sale.

— Exact asta îmi propuneam și eu, sublinie Poirot, plin de satisfacție. De fapt, în toate trei cazurile. Domnul amiral să mă ierte, dar chiar și cele mai bune soții...

— Nu mă interesează, făcu sir Harry. Toate femeile pălăvrăgesc, scumpele de ele! Aș vrea ca Juliet să vorbească mai mult și să joace bridge ceva mai puțin. Dar așa sunt femeile în zilele noastre, niciodată nu sunt fericite dacă nu dansează sau nu joacă cărți. Să-i trezesc pe Juliet și pe Leonard, nu-i așa Alloway?

— Mulțumesc. Am s-o chem pe camerista franțuzoaică. Domnul Poirot dorește s-o vadă și ea poate să-și trezească stăpâna. Mă duc să aranjez asta acum. Între timp, îl trimit aici pe Fitzroy.

Domnul Fitzroy era un tânăr palid, subțire, cu pince-nez și o expresie efeminată. Declarația sa a coincis practic cuvânt cu cuvânt cu ceea ce lordul Alloway ne spusese deja.

— Dumneavoastră personal ce credeți, domnule Fitzroy?

Domnul Fitzroy ridică din umeri.

— Fără îndoială, cineva care știa ce avea să urmeze aștepta afară ca să i se ivească ocazia. Putea să vadă prin fereastră ceea ce se întâmpla în cameră și să se strecoare înăuntru când eu am plecat. Păcat că lordul Alloway n-a pus să fie urmărit tipul atunci când l-a văzut.

Poirot nu l-a contrazis, în schimb l-a întrebat:

— Crezi povestea cameristei - c-a văzut o fantomă?

— Ei, nu prea, domnule Poirot!

— Vreau să spun, că ea chiar a crezut asta?

— O, în această privință nu pot să mă exprim. Părea, în mod sigur, cam supărată. Se ținea cu mâinile de cap.

— Aha! Strigă Poirot cu aerul unuia care a făcut o descoperire. Chiar așa - și ea este, fără îndoială, o fată drăguță?

— Nu i-am luat seama în mod deosebit, spuse domnul Fitzroy pe un ton reținut.

— Ai văzut-o și pe stăpâna ei, da?

— De fapt, am văzut-o. Era sus, în capul scărilor și o striga „Léonie!”
Apoi m-a văzut și, bineînțeles, s-a retras.

— Sus, spuse Poirot, încruntându-se.

— Bineînțeles, îmi dau seama că totul este foarte neplăcut pentru mine, sau mai degrabă ar fi fost, dacă lordul Alloway nu l-ar fi văzut din întâmplare pe omul acela plecând într-adevăr. În orice caz, m-aș bucura dacă ați dori să-mi cercetați camera și să mă percheziționați.

— Chiar dorești asta?

— Sigur că da.

Nu știu ce i-ar fi răspuns Poirot, dar în acel moment reapăru lordul Alloway și ne informă că cele două doamne, precum și Leonard Weardale se aflau în sufragerie.

Femeile erau în neglijouri care le veneau bine. Doamna Conrad era o femeie frumoasă de 35 de ani, cu păr auriu și o ușoară tendință de embonpoint. Lady Juliet Weardale trebuie să fi avut 40 de ani, era înaltă și brunetă, foarte subțire, încă frumoasă, cu mâini și picioare superbe și o purtare neliniștită, buimăcită. Fiul ei era un tânăr subțirel, muieratic, în contrast mare cu tatăl său inimos și direct, după câte am putut să-mi dau seama.

Poirot i-a dat drumul cu povestioara asupra căreia ne înțelesesem și apoi le-a explicat că dorea să știe dacă vreunul auzise sau văzuse ceva în seara aceea, care ar putea să ne ajute.

Adresându-se întâi doamnei Conrad, a întrebat-o dacă ar putea să fie atât de bună și să-i spună ce făcuse exact.

— Stați să văd... M-am dus sus. Mi-am sunat camerista. Apoi, pentru că nu-și făcea apariția, am ieșit și am strigat-o. Am auzit-o vorbind pe scări. După ce mi-a periat părul i-am dat drumul – era într-o foarte curioasă stare nervoasă. Am citit o vreme și-apoi m-am culcat.

— Și dumneavoastră, lady Juliet?

— M-am dus direct sus și m-am culcat. Eram foarte obosită.

— Dar cartea ta, dragă? Întrebă doamna Conrad, zâmbind dulce.

— Cartea mea? Lady Juliet se înroși.

— Da, știi, când i-am dat drumul Léoniei, urcai scările. Ai spus că ai coborât în sufragerie după o carte.

— O, da, am coborât. Am... Am uitat.

Lady Juliet își încleștă nervoasă mâinile.

— Ați auzit-o pe camerista doamnei Conrad țipând, milady?

— Nu, nu, n-am auzit-o.

— Ce curios, pentru că trebuie să fi fost atunci în sufragerie.

— N-am auzit nimic, spuse lady Juliet pe un ton mai ferm.

Poirot se întoarse spre tânărul Leonard.

— Monsieur?

— N-am făcut nimic. M-am dus direct sus și m-am închis înăuntru.

Poirot își mângâia bărbia.

— Așadar, mă tem că n-am nimic aici care să mă ajute. Mesdames et monsieur, regret, regret teribil că v-am deranjat din somn pentru așa un fleac. Primiți scuzele mele, vă rog.

Gesticulând și cerându-și scuze, îi conduse pe toți afară. S-a întors cu franțuzoaica, o fată drăguță, cu o privire îndrăzneță. Alloway și Weardale ieșiseră cu doamnele.

— Acum mademoiselle, spuse Poirot pe un ton rățoit, hai spune-mi adevărul. Nu-mi spune mie basme. De ce-ai țipat pe scară?

— Ah, monsieur, am văzut o siluetă înaltă, toată în alb...

Poirot o opri, făcând cu arătătorul un gest energic.

— Nu ți-am spus, fără basme? Stai să ghicesc. Te-a sărutat, nu-i așa? Domnul Leonard Weardale, vreau să zic?

— Eh bine, monsieur, și de fapt ce-i un sărut?

— În aceste împrejurări, e cât se poate de natural, răspuse Poirot galant. Că sunt eu sau Hastings aici... Dar spune-mi ce s-a întâmplat.

— A urcat după mine și m-a prins. M-am speriat și am țipat. Dacă aș fi știut, n-aș fi țipat, dar s-a apropiat de mine ca o pisică. Apoi a apărut monsieur le secrétaire. Domnul Leonard a fugit sus pe scări. Și ce puteam să-i spun? Mai ales unui jeune homme comme ça —tellement comme il faut? Ma foi, am inventat o fantomă.

— Așa totul se explică, exclamă Poirot bine dispus. Apoi te-ai dus în camera stăpânei tale. Care-i camera, apropo?

— Este la capăt, monsieur. Pe acolo.

— Direct deasupra biroului deci. Bien, mademoiselle, nu te mai rețin și la prochaine fois, să nu mai țiți.

După ce-o conduse afară se întoarse spre mine zâmbind.

— Un caz interesant, nu Hastings? Încep să-mi vină câteva mici idei. Et vous?

— Ce făcea Leonard Weardale pe scară? Nu-mi place tânărul acela, Poirot. E o pușlama în adevăratul sens al cuvântului.

— Sunt de acord cu tine, mon ami.

— Fitzroy pare un tip cinstit.

— Lordul Alloway insistă mult asupra acestui aspect.

— Și totuși e ceva în comportamentul lui...

— E aproape prea bun ca să fie adevărat? Și eu am simțit asta. Pe de altă parte, prietena noastră, doamna Conrad, cu siguranță nu e bună deloc.

— Și camera ei se află deasupra biroului, am spus eu meditativ, uitându-mă fix la Poirot.

Dădu din cap cu un ușor zâmbet.

— Nu, mon ami, nu pot să cred în mod serios că acea doamnă superbă s-a strecurat jos pe hornul șemineului, sau a coborât cu o frânghie din balcon.

În timp ce vorbeam, ușa se deschise și spre marea mea surpriză, lady Juliet Weardale intră rapid și fără zgomot.

— Domnule Poirot, spuse ea aproape pe nerăsuflăte, putem vorbi între patru ochi?

— Milady, căpitanul Hastings este ca alter ego al meu. Puteți vorbi în prezența lui ca și cum n-ar conta, n-ar fi de față. Vă rog să luați loc.

Se așază cu ochii încă fixați asupra lui Poirot.

— Ceea ce am de spus e cam dificil. Vă ocupați de caz. Dacă documentele vor fi returnate, afacerea va fi încheiată? Vreau să spun, s-ar putea face fără să se mai pună întrebări?

Poirot o privi cu gravitate.

— Stați să înțeleg, madame. Ele îmi vor fi date mie, așa-i? Și eu urmează să le restitui lordului Alloway cu condiția ca el să nu întrebe de unde le am?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Asta am vrut să spun. Dar trebuie să fiu sigură că nu se face...

Publicitate.

— Nu cred că lordul Alloway este prea dornic de publicitate, spuse Poirot serios.

— Atunci, acceptați? Strigă ea nerăbdătoare după un răspuns.

— O clipă, milady. Depinde cât de repede îmi veți înmâna documentele.

— Aproape imediat.

Poirot se uită la pendulă.

— Exact, cât de repede?

— Să spunem... Zece minute, șopti ea.

— Accept, milady.

leși grăbită din cameră. Am strâns din buze, ca și cum aș fi fluierat.

— Poți să-mi rezumi situația, Hastings?

— Bridge, am răspuns succint.

— Ah, îți amintești cuvintele rostite de domnul amiral! Ce nenorocire!

Te felicit, Hastings!

N-am mai spus nimic deoarece lordul Alloway intră și se uită întrebător spre Poirot.

— Mai ai și alte idei, domnule Poirot? Mă tem că răspunsurile la întrebările dumitale au fost cam dezamăgitoare.

— Cătuși de puțin, milord. Au fost chiar suficient de clare. Nu mai este necesar să rămân aici, cu permisiunea dumneavoastră, am să mă întorc imediat la Londra.

Lordul Alloway rămase perplex.

— Dar... Ce-ați descoperit? Știți cine-a luat planurile?

— Da milord, știu. Spuneți-mi, în cazul în care documentele sunt returnate anonim, nu veți mai pretinde alte cercetări?

Lordul Alloway se uită fix la el.

— Vreți să spuneți cu condiția acordării unei sume de bani?

— Nu, milord, returnate fără nici o condiție.

— Bineînțeles, recuperarea planurilor este lucrul cel mai important, spuse lordul Alloway încet. Se uită uimit și fără să înțeleagă.

— Atunci v-aș recomanda în mod serios să adoptați această atitudine. Numai dumneavoastră, amiralul și secretarul știți despre dispariția lor. Numai dumneavoastră trei trebuie să aflați despre restituirea lor. Și puteți conta pe

mine ca să vă sprijin din toate punctele de vedere – lăsați misterul pe umerii mei. Mi-ați cerut să vă redau documentele – am făcut asta. Nu știți mai multe. Se ridică și-i întinse mâna. Milord, mi-a părut bine că v-am întâlnit. Am încredere în dumneavoastră și în devotamentul dumneavoastră față de Anglia. Îi veți conduce destinele cu mână forte, sigură.

— Domnule Poirot, vă jur c-am să fac tot ce-mi stă în putință. Ar putea fi un defect sau o calitate, dar eu cred în mine.

— Așa face orice om mare. Și eu sunt la fel, spuse Poirot grandilocvent.

Mașina veni în câteva minute în fața ușii și lordul Alloway își luă la revedere de la noi pe trepte cu sinceră cordialitate.

— E un om mare, Hastings, spuse Poirot, când am pornit. Are minte, influență, putere. El este omul puternic de care Anglia are nevoie pentru a o conduce în aceste zile dificile ale reconstrucției de după război.

— Sunt gata să fiu de acord cu tot ce spui Poirot, dar ce e cu lady Juliet? Va returna ea documentele direct lui Alloway? Ce va crede când le va descoperi fără nici un cuvânt?

— Hastings, am să-ți pun o mică întrebare. De ce, când a vorbit cu mine, nu mi-a dat planurile atunci și acolo?

— Nu le avea la ea.

— Perfect. Cât timp i-ar fi luat să le aducă din camera ei? Sau dintr-o ascunzătoare din casă? Nu trebuie să-mi răspunzi. Îți spun eu. Probabil vreo două minute și jumătate! Dar ea cere zece minute. De ce? Pentru că în mod clar ea trebuie să le obțină de la o altă persoană, să argumenteze sau să se certe cu acea persoană înainte de a le preda. Acum, care ar putea fi persoana aceea? Nici vorbă de doamna Conrad, ci un membru al propriei ei familii, soțul sau fiul său. Care dintre ei este mai probabil? Leonard Weardale a spus că s-a dus direct să se culce. Știm că asta nu-i adevărat. Să presupunem că mama s-a dus în camera lui și nu l-a găsit; să presupunem că a coborât plină de o teamă nedefinită – nu prea e o comoară fiul ăla al ei! Nu-l găsește, dar mai târziu îl aude negând c-ar fi părăsit camera sa. Ea trage concluzia că el este hoțul. De aici, discuția ei cu mine. Dar, mon ami, noi știm ceva ce lady Juliet nu știe: că fiul ei n-ar fi putut fi în birou, pentru că el era pe scară, sărutând-o pe frumușica franțuzoaică. Deși ea nu cunoaște acest lucru, Leonard Weardale are un alibi.

— Bine, dar atunci cine a furat documentele? Se pare că i-am eliminat pe toți: lady Juliet, fiul ei, doamna Conrad, franțuzoaica...

— Exact. Folosește-ți micile tale celule cenușii, prietene. Soluția îți sare în ochi.

Am dat din cap neputincios.

— Dar, cum nu! Dacă te-ai concentra mai mult! Uite, deci, Fitzroy iese din cameră, lăasă hârtiile pe birou. Câteva minute mai târziu, lordul Alloway intră, se duce la ele și documentele au dispărut. Numai două lucruri sunt posibile: ori Fitzroy nu le-a lăsat, ci le-a pus în buzunarul lui – și asta nu-i rațional fiindcă, așa cum a subliniat Alloway, le-ar fi putut copia oricând ar fi

vrut - ori documentele erau acolo când lordul Alloway a intrat și în acest caz ele au fost introduse în buzunarul său.

— Lordul Alloway hoț, am spus, stupefiat. Dar de ce? De ce?

— Nu mi-ai povestit tu de un scandal în trecut? Mi-ai spus că a fost achitat. Dar să presupunem că fusese adevărat? În viața publică engleză nu trebuie să fie nici un scandal. Dacă afacerea ar fi fost scormonită și s-ar fi găsit probe împotriva lui acum, atunci adio pentru cariera sa politică. Să presupunem că era șantajat, prețul cerut fiind planurile submarinului.

— Dar omul e un trădător mârșav! Am strigat eu.

— O, nu, nu este. E inteligent și plin de idei. Să presupunem, prietene, că a copiat planurile alea, făcând - pentru că este un inginer deștept - o mică schimbare în fiecare parte, așa încât ele ar deveni aproape inaplicabile. El înmânează planurile false agentului dușman - doamna Conrad, cred; dar pentru ca să nu se ridice nici o suspiciune în privința veridicității lor, planurile trebuie să fie furate. Face tot ce poate ca să nu planeze nici o suspiciune asupra vreunui din casă, pretinzând că a văzut un om fugind pe fereastră. Dar aici se poticnește de încăpățânarea amiralului. Așa că următoarea sa grijă este ca nici o bănuială să nu cadă asupra lui Fitzroy.

— Asta-i găselnița ta, Poirot, am obiectat eu.

— Asta-i psihologie, mon ami. Un om care ar fi înmânat planurile reale n-ar fi fost ultrascrupulos în privința cui avea să cadă pradă suspiciunilor. Și de ce a fost el atât de preocupat ca nici un detaliu privind furtul să nu ajungă la doamna Conrad? Pentru că el îi înmânase planurile contrafăcute, mai devreme în seara aceasta și nu vroia ca ea să afle că furtul a avut loc mai târziu.

— Mă întreb dacă ai dreptate.

— Bineînțeles că am dreptate. Am vorbit cu Alloway ca între oameni mari și el a înțeles perfect. O să vezi.

Un lucru e sigur. În ziua când Alloway a devenit prim ministru un cec și o fotografie semnată au sosit; pe fotografie erau cuvintele: „Discretului meu prieten, Hercule Poirot, de la Alloway”.

Cred că tipul „Z” al submarinului determină mare exaltare în cercurile navale. Se spune că el va revoluționa marina navală modernă. Am auzit că o anumită putere străină a încercat să construiască ceva de același tip și rezultatul a fost un trist eșec. Dar încă mai cred că Poirot ghicise. El o face prea des și o s-o încurce într-o zi.

VII. Misterul sinuciderii

— În fond, nimic nu seamănă cu viața la țară, nu-i așa? Spuse inspectorul Japp, inspirând adânc pe nas și expirând pe gură, așa cum scrie la carte.

Poirot și cu mine am salutat ideea din toată inima. Fusese sugestia inspectorului de la Scotland Yard ca să mergem în weekend în orașelul de provincie Basing Market. Când era liber, Japp era un botanist pasionat și vorbea despre flori mărunte, cu nume latinești incredibil de lungi (pronunțate

oarecum ciudat), cu un entuziasm chiar mai mare decât cel cu care-și trata cazurile.

— Nimeni nu ne cunoaște și noi nu știm pe nimeni, sublinie Japp. Asta-i esențial!

Totuși, nu așa stătea cazul, deoarece polițistul local fusese transferat dintr-un sat aflat la cincisprezece mile depărtare, unde avusese loc o otrăvire cu arsenic, ceea ce îl pusese în contact cu inspectorul de la Scotland Yard. Recunoscându-l încântat – asta i-a sporit buna dispoziție lui Japp și, cum stăteam la micul dejun, duminică dimineață, în separeul hanului din sat, cu soarele strălucind și cârceii de caprifoi strecurați prin fereastră, ne simțeam extraordinar de bine. Șunca cu ouă era excelentă, cafeaua nu prea bună dar băubilă și fierbinte.

— Așa viață zic și eu, spuse Japp. Când o să ies la pensie, îmi iau un locușor la țară. Ca ăsta, departe de crime!

— Le crime, il est partout, remarcă Poirot, în timp ce înfulecă o bucată mare de pâine și se încruntă la o vrabie care se legănă obraznică pe pervazul ferestrei.

Am recitat în glumă:

„Iepurele ăla are o mutră frumoasă,
Dar duce o viață personală odioasă
N-aș putea cu adevărat să vă spun
Ce lucruri groaznice iepurii la cale pun”.

— Doamne, spuse Japp, rezemându-se de spătar, aș mai vrea un ou și o felie, două de șuncă. Ce zici, căpitane?

— De acord, am răspuns însuflețit. Dar tu, Poirot?

Poirot refuză.

— Nu trebuie să-ți încarci așa stomacul încât creierul să nu mai funcționeze, remarcă el.

— Am să risc să-mi umplu stomacul încă puțin, râse Japp. Iau proporții; apropo, și tu ești solid, domnule Poirot. Hei, domnișoară, două porții de ouă cu șuncă.

În clipa aceea, însă, o siluetă impunătoare apărură în cadrul ușii. Era polițistul Pollard.

— Vă rog să mă scuzați, domnilor, dar am să-l deranjez pe inspector pentru că am nevoie de sfatul său.

— Sunt în vacanță, se apără Japp de îndată. Nu vreau să am de lucru. Ce s-a întâmplat?

— Domnul de la Leigh House... S-a împușcat... În cap.

— Bine, se descurcă ei, spuse Japp mecanic. Datorii sau vreo femeie, cred. Îmi pare rău, nu pot să te ajut, Pollard.

— Problema este că nu s-ar fi putut împușca, zise polițistul. Cel puțin, asta-i părerea doctorului Giles.

Japp lăsă ceașca jos.

— Nu s-ar fi putut împușca. Ce vrei să spui?

— Asta susține doctorul Giles, repetă Pollard. Că e absolut imposibil. E cumplit de uluit, ușa închisă pe dinăuntru și ferestrele la fel; dar el insistă că omul nu s-ar fi putut sinucide.

Lucrurile s-au schimbat. Am renunțat la porțiile suplimentare de ouă cu șuncă și câteva minute mai târziu mergeam cu toții cât puteam de repede spre Leigh House, Japp chestionându-l îndeaproape pe polițist.

Numele mortului era Walter Protheroe; un om de vârstă mijlocie și foarte retras. Venise cu opt ani în urmă în Market Basing și închiriasse Leigh House, un vechi conac în ruine. Locuia într-un colț al său, având în slujba lui o îngrijitoare pe care o adusesse cu el. O chema domnișoara Clegg, era o femeie foarte demnă și foarte respectată în sat. Doar recent, domnul Protheroe primise vizitatori care au rămas să stea la el, o doamnă și un domn Parker din Londra. În dimineața aceasta, neprimind nici un răspuns când s-a dus să-și strige stăpânul și găsind ușa închisă, domnișoara Clegg s-a alarmat, a telefonat la poliție și la doctor. Polițistul Pollard și doctorul Giles sosiseră în același moment. Prin eforturi unite reușiseră să spargă ușa de stejar de la dormitorul său.

Domnul Protheroe zăcea pe dușumea, împușcat în cap, cu pistolul în mâna dreaptă. Arăta ca un caz clar de sinucidere.

Totuși, după ce-a examinat cadavrul, doctorul Giles a fost uimit și, în cele din urmă, l-a tras pe polițist deoparte și i-a comunicat nelămuririle sale, la care Pollard s-a gândit de îndată la Japp. Lăsând totul în grija doctorului s-a repezit la han.

Exact când povestea polițistului s-a terminat, am sosit la Leigh House, o clădire mare cu un aer dezolant, înconjurată de o grădină neîngrijită, plină de buruieni. Ușa de la intrare era deschisă și am pătruns imediat în hol și de acolo într-o cameră pentru micul dejun de unde se auzeau niște voci. Erau patru oameni în cameră: un bărbat îmbrăcat în niște haine oarecum țipătoare, cu o față perfidă, respingătoare, care nu mi-a plăcut din prima clipă; o femeie cam de același tip, deși frumoasă, dar de o manieră vulgară; o altă femeie îmbrăcată sobru, în negru, care stătea mai la o parte, probabil îngrijitoarea și un bărbat înalt îmbrăcat într-un costum de vânător din stofă, cu o față inteligentă, de om capabil și care era clar stăpân pe situație.

— Doctore Giles, i se adresă polițistului, acesta este inspectorul detectiv Japp de la Scotland Yard și cei doi prieteni ai săi.

Doctorul ne salută și ne recomandă domnului și doamnei Parker. Apoi i-am însoțit la etaj. La un semn al lui Japp, Pollard rămase jos ca să supravegheze casa. Doctorul ne-a condus sus, de-a lungul unui coridor. În capăt, o ușă era deschisă; așchii din ea atârnavă în balamale și ușa se prăbușise pe dușumea înăuntru.

Am intrat. Cadavrul zăcea încă pe pardoseală. Domnul Protheroe fusese un om între două vârste, cu barbă și păr cărunt la tâmple. Japp se duse și îngenunche lângă el.

— De ce nu l-ați lăsat așa cum l-ați găsit? Mormăi el.

Doctorul dădu din umeri.

— Am crezut că-i un caz de sinucidere.

— Hm! Făcu Japp. Glontele a intrat în cap prin spatele urechii stângi.

— Exact, confirmă doctorul. Este clar imposibil ca el să se fi împușcat. Ar fi trebuit să-și răsucească mâna dreaptă pe după cap. N-o putea face.

— Totuși, ați găsit pistolul în mâna lui? Apropo, unde e?

Doctorul arată cu capul spre masă.

Dar nu-l ținea strâns în mână, adăugă el. Era în palmă, însă degetele nu erau încleștate pe el.

— A fost pus acolo mai târziu, observă Japp; asta-i destul de clar.

Examină arma. A tras un cartuș. Vom lua amprentele, dar mă îndoiesc că vom găsi altele în afară de ale dumneavoastră, doctore Giles. De cât timp e mort?

— De aseară. Nu pot să mă pronunț asupra orei, așa cum fac doctorii aceia minunați din povestirile cu detectivi. În mare, însă, e mort de vreo 12 ore.

Până atunci, Poirot nu făcuse nici o mișcare. Rămăsese lângă mine, privindu-l pe Japp și ascultându-i întrebările. Numai din când în când mirosea aerul cu delicatețe, ca și cum asta îl uimea. L-am mirosit și eu, dar n-am putut descoperi nimic care să-mi trezească interes. Aerul din cameră părea foarte curat și lipsit de orice miros și totuși, din când în când, Poirot continuă să-l miroasă în mod ciudat, ca și cum nasul său mai fin descoperise ceva ce eu nu depistasem.

După ce Japp se îndepărtă de cadavru, Poirot îngenunche lângă el. Nu se uită la rană. La început m-am gândit că examina degetele de la mâna în care se aflase pistolul, dar după o clipă am observat că pe el îl interesa o batistă din mâneca hainei. Domnul Protheroe purta un costum gri închis. În cele din urmă, Poirot se ridică, dar ochii îi rămaseră ațintiți asupra batistei, uimiți.

Japp îl chemă să-l ajute să ridice ușa. Folosindu-mă de ocazie, am îngenuncheat și eu și, scoțând batista din mânecă, am cercetat-o cu atenție. Era o batistă foarte simplă din material alb; nu era nici o inițială, nici o pată de vreun fel. Am pus-o la loc, dând din cap și recunoscându-mă depășit de evenimente.

Ceilalți ridicaseră ușa. Mi-am dat seamă că încercam să găsească cheia. Dar în van.

— Asta pune capăt poveștii, spuse Japp. Fereastra e închisă. Ucigașul a încuiat ușa și a luat cheia cu el. S-a gândit că se va considera că Protheroe se închisese singur și s-a împușcat și că absența cheii nu va fi observată. De acord, domnule Poirot?

— De acord, da, dar ar fi fost mai simplu și mai bine să strecoare cheia înapoi pe sub ușă. Atunci ar fi părut ca și cum căzuse din broască.

— Ah, bine, dar nu poți să te aștepti ca toată lumea să aibă idei strălucite ca ale tale. Ai fi fost o teroare adevărată dacă te-ai fi apucat de crime. Ai fi făcut vreo remarcă, domnule Poirot?

Mi s-a părut că Poirot era într-un fel încurcat. A aruncat o privire prin cameră și a remarcat pe un ton blând de parcă și-ar fi cerut scuze: a fumat o mulțime, domnule ăsta.

Chiar așa era; căminul era plin de mucuri de țigări ca și scrumiera care se afla pe o măsuță, lângă un fotoliu mare.

— Trebuie să fi fumat vreo douăzeci de țigări aseară, remarcă Japp. Aplecându-se, examinează cu grijă ceea ce se afla în cămin și, apoi, își îndreaptă atenția spre scrumieră. Toate sunt de același fel, remarcă el și fumate de același om. Nu-i nimic aici, Poirot.

— N-am spus că era, murmură prietenul meu.

— Hei, ce-i asta? Exclamă Japp. Se repezi la ceva lucios și strălucitor care se afla pe dușumea lângă mort. Un buton rupt. Mă întreb al cui e. Doctore Giles, vă rog coborâți și trimiteți-o sus pe îngrijitoare.

— Și cu familia Parker? El e foarte nerăbdător să plece... Spune că are niște treburi urgente la Londra.

— Da, bine. O să trebuiască să se descurce fără el. După cum evoluează lucrurile, s-ar putea să-l aștepte niște afaceri urgente aici! Trimite-o sus pe îngrijitoare și nu-i lăsa pe niciunul dintre Parkeri să te păcălească pe dumneata sau pe Pollard. A intrat cineva aici în dimineața asta?

Doctorul se gândi.

— Nu, au stat afară pe coridor, în vreme ce Pollard și cu mine am intrat.

— Sunteți sigur de asta?

— Absolut sigur.

Doctorul plecă să facă ce fusese rugat.

— Bun omul ăsta, spuse Japp admirativ. Unii dintre doctorii ăștia de țară sunt tipi de clasa întâi. Mă întreb cine l-a împușcat pe individul acesta. Se pare că unul din cei trei din casă. Nu-mi prea vine s-o suspectez pe îngrijitoare. A avut opt ani la dispoziție să-l împuște, dacă ar fi vrut s-o facă. Dar cine sunt Parkerii ăștia? Nu arată a fi un cuplu amabil.

În acest moment apăru domnișoara Clegg. Era o femeie înaltă, uscățivă, cu păr cărunt, îngrijit de o cărare la mijloc, foarte calmă și serioasă din fire. Mai trăda un aer de om capabil, care-ți impunea respect. Răspunzând la întrebările lui Japp, ea povesti că era de paisprezece ani în slujba celui mort. Fusese un stăpân generos și respectuos. Nu-i văzuse niciodată pe domnul și doamna Parker până acum trei zile, când sosiseră pe neașteptate să locuiască acolo. Era de părere că se invitaseră singuri; în mod sigur stăpânul nu fusese încântat să-i vadă. Butonii pe care-i arătă Japp nu-i aparțineau domnului Protheroe - era convinsă de asta. Întrebată despre pistol, zise că știa că stăpânul ei avea o armă de acest fel. O ținea sub cheie. O văzuse odată, cu câțiva ani în urmă, dar nu putea să spună dacă era aceeași. N-auzise nici o împușcătură seara trecută, lucru care nu părea surprinzător, deoarece era o casă mare, cu multe coridoare și camerele ei, ca și cele pregătite pentru familia Parker, se aflau la capătul celălalt al clădirii. Nu știa la ce oră se culcase domnul Protheroe... Era încă treaz pe la nouă și jumătate când ea s-a retras. De obicei, nu se culca de îndată ce se duceau în camera lui. Obişnuia să-și petreacă jumătate din noapte citind și fumând. Fuma extrem de mult.

Atunci Poirot strecură o întrebare.

— De obicei stăpânul dormea cu fereastra închisă sau deschisă?

Domnișoara Clegg stătu pe gânduri.

— De obicei - deschisă, în orice caz sus.

— Totuși, acum e închisă. Puteți să explicați lucrul ăsta?

— Nu, numai dacă nu a simțit un curent și a închis-o.

Japp i-a mai pus câteva întrebări, după care i-a dat drumul. Apoi i-a anchetat separat pe cei doi Parker.

Doamna Parker era îngâmfată și fanfaroană. Negă că butonul îi aparținea, dar, cum soția sa îl recunoscuse mai înainte, aceasta nu prea i-a îmbunătățit situația; când a mai negat și că ar mai fi fost vreodată în camera lui Protheroe, Japp a considerat că avea suficiente dovezi să ceară un mandat de arestare.

Lăsându-l pe Pollard stăpân pe situație, Japp se reîntoarse degrabă în sat și luă legătura telefonic cu sediul central. Poirot și cu mine ne-am întors la han.

— Ești neobișnuit de liniștit, am zis. Nu te interesează cazul.

— Au contraire, mă interesează enorm, dar și mă uimește.

— Motivul este necunoscut, am spus gânditor, dar sunt sigur că familia Parker e de proastă calitate. Toate dovezile sunt destul de clar împotriva lui, cu toată lipsa de motivație, dar aceasta ar putea apare mai târziu.

— Nu te-a izbit nimic ca fiind deosebit de semnificativ, deși a fost trecut cu vederea de Japp?

M-am uitat la el curios.

— Ce mi-ascunzi, Poirot?

— Ce-ascundea mortul?

— O, batista aia!

— Exact, batista aia!

— Un marinar și-a pus batista în mânecă, am zis pe gânduri.

— Excelent, Hastings, dar nu la asta mă refer.

— La ce altceva?

— Mereu și mereu îmi vine mirosul fumului de țigară.

— Nu mirosea deloc, am exclamat uimit.

— Nici mie nu mi s-a părut, cher ami.

M-am uitat serios la el. E atât de dificil să-ți dai seama când Poirot te duce cu preșul, dar el părea foarte serios și încruntat.

Ancheta a început două zile mai târziu. Între timp, au apărut alte mărturii. Un vagabond a recunoscut că sărise zidul grădinii de la Leigh House, unde adesea dormea într-un șopron care era lăsat deschis. A mai declarat că la ora 12 noaptea auzise doi bărbați certându-se tare într-o cameră de la primul etaj. Omul cerea o sumă de bani; celălalt refuza supărat. Ascuns după un tufiș el îi văzuse pe cei doi oameni, trecând încolo și înapoi prin fața ferestrei luminate. Pe unul îl cunoștea bine ca fiind domnul Protheroe, proprietarul casei; pe celălalt l-a identificat, fără nici un dubiu, ca fiind domnul Parker.

Era clar acum că familia Parker venise la Leigh House ca să-l șantajeze pe Protheroe și, când, mai târziu, s-a descoperit că adevăratul nume al

decedatului era Wendover și că fusese locotenent de marină, implicat în explozia din 1910, de pe nava de lux „Merrythought”, cazul păru să se limpezească rapid. S-a presupus că Parker, cunoscând rolul pe care-l jucase Wendover, dăduse de urmele lui și pretindea bani ca să păstreze secretul, lucru pe care celălalt îl refuza. În timpul răfuielii, Wendover își scoase revolverul, Parker i-l smulse și îl împușcă, încercând după aceea să înscezeze o sinucidere.

Parker a fost trimis în judecată, rezervându-și dreptul la apărare. Noi am asistat la procedurile de la poliție. Când am plecat, Poirot dădea din cap.

— Așa trebuie să fie, murmura ca pentru sine. Da, așa trebuie să fie. Nu mai aștept.

Intră la poștă și scrise un bilet pe care îl expedie printr-un mesager special. N-am văzut cui îi era adresat. Apoi ne-am întors la hanul unde stătusem în memorabilul weekend.

Poirot era neliniștit, patrulând spre fereastră și înapoi.

— Aștept un musafir, îmi explică el. Nu se poate... Sigur, nu pot să mă înșel. Nu, iat-o.

Spre marea mea uimire, peste o clipă, domnișoara Clegg intră în cameră. Era mai puțin calmă ca de obicei și respira greu ca și cum ar fi alergat. Am văzut teama din ochii ei în timp ce-l privea pe Poirot.

— Luați loc, mademoiselle, spuse el cu bunătate. Am ghicit corect, nu-i așa?

În loc de răspuns, izbucni în lacrimi.

— De ce ați făcut-o? O întrebă Poirot cu blândețe. De ce?

— L-am iubit atât de mult, răspunse ea. Am fost doica lui când era numai un băiețel. O, aveți milă de mine!

— Am să fac tot ce depinde de mine. Dar înțelegeți că nu pot să las un om nevinovat să atârne în ștreang, chiar dacă el este un escroc nerușinat!

Ea se ridică și spuse încet:

— Poate totuși, n-ar fi trebuit. Faceți așa cum știți mai bine.

Apoi, ieși iute din cameră.

— Ea l-a împușcat? Am întrebat cu totul uluit.

Poirot zâmbi și clătină din cap.

— El s-a împușcat. Îți amintești că purta o batistă în mână dreaptă? Asta mi-a dovedit că era stângaci. Temându-se că va fi descoperit, după întrevvedere furtunoasă cu domnul Parker, s-a împușcat. În dimineața următoare, domnișoara Clegg urcă să-l cheme ca de obicei și-l găsi zăcând mort. După cum tocmai ne-a spus, îl cunoștea de când era un băiețel și s-a înfuriat pe familia Parker care-l împinsese spre această moarte dezonorantă. Ea îi considera ucigași și-atunci, deodată, a văzut un prilej de a-i face să sufere pentru fapta pe care o inspiraseră. Numai ea singură știa că el era stângaci. A luat pistolul din mâna stângă și l-a pus în cea dreaptă, a închis bine fereastra, a lăsat să cadă butonul pe care-l luase din una din camerele de jos, a plecat închizând ușa și luând cheia.

— Poirot, am izbucnit eu, plin de entuziasm, tu ești magnific. Toate astea numai de la micul clu cu batista.

— Și fumul de țigară. Dacă fereastra ar fi fost închisă, cu toate țigările alea fumate, camera ar fi trebuit să miroasă din plin a fum. Dar nu, era aerisită, așa cum am dedus imediat că fereastra trebuie să fi fost deschisă toată noaptea și închisă abia dimineața, ceea ce m-a pus pe o linie foarte interesantă de speculații. Nu-mi puteam imagina nici un motiv pentru care un ucigaș să fi vrut să închidă fereastra. Ar fi fost în avantajul său s-o lase deschisă și să pretindă că criminalul fugise pe acolo, dacă teoria cu sinuciderea nu mergea. Bineînțeles, mărturiile vagabondului, când le-am auzit, mi-au confirmat bănuielile. N-ar fi putut niciodată auzi conversația aceea dacă fereastra n-ar fi fost deschisă.

— Splendid! Am spus din toată inima. Acum, ce zici de-un ceai?

— Ai vorbit ca un englez adevărat, spuse Poirot cu un oftat. Crezi că aş avea şansa să găsesc aici un pahar cu sirop?

VIII. Bănuieli adevărate

Hercule Poirot își așază scrisorile cu grijă, grămadă, în fața sa. O luă pe cea de deasupra, îi studie adresa pentru o clipă, apoi tăie plicul cu un mic coupe-papier pe care-l ținea pe masa unde își lua micul dejun; se afla acolo exact în acest scop. Îi scoase conținutul. Înăuntru era un alt plic, sigilat cu grijă cu ceară roșie și însemnat „Personal și confidențial”.

Sprâncenele lui Hercule Poirot se ridicaseră pe capul său în formă de ou. Murmură: Patience! Nous allons arriver! Și încă o dată puse în funcție micul coupe-papier. De data aceasta din plic se ivi o scrisoare – scrisă de o mână cam tremurândă și nesigură. Mai multe cuvinte erau bine subliniate.

Hercule Poirot o desfăcu și citi. Deasupra era scris din nou „Personal și confidențial”. În dreapta era adresa – Rosebank, Charman's Green, Bucks, și data – 21 martie.

Dragă domnule Poirot,

Am fost îndrumată spre dumneavoastră de o prietenă veche și dragă de-a mea care-mi cunoaște preocuparea și am ărsăciunea din ultimul timp. Această prietenă nu știe împrejurările adevărate – pe acestea le-am ținut în întregime pentru mine – problema fiind strict personală. Prietena mă asigură că sunteți întruchiparea discreției și că nu am de ce mă teme că să implic și poliția, lucru care nu mi-ar place deloc, dacă bănuielile mele se vor dovedi corecte. Dar s-ar putea și să greșesc cu totul. Nu prea mă simt limpede la cap zilele acestea – suferind de insomnie și de pe urma unei boli grele din iarna trecută – pentru a cerceta lucrurile de una singură. N-am nici mijloacele, nici abilitatea. Pe de altă parte, aș vrea să repet că este o chestiune de familie foarte delicată și că, pentru multe motive aș dori să mușamalizez toată afacerea. Dacă sunt încredințată cum stau lucrurile, aș putea aranja singură problema și aș prefera s-o fac. Sper că am fost suficient de explicită în această privință. Dacă veți prelua această investigație, mă anunțați la adresa de mai sus.

A dumneavoastră,

Amelia Barrowby

Poirot a citit scrisoarea de la un capăt la altul de două ori. Sprâncenele i se ridicară ușor. Apoi, puse scrisoarea deoparte și luă o alta din grămadă.

La ora zece fix intră în camera în care domnișoara Lemon, secretara sa de încredere, stătea așteptându-și instrucțiunile din ziua respectivă.

Domnișoara Lemon avea 48 de ani și o înfățișare neatrăgătoare. Impresia generală pe care o lăsa era cea a unei grămezi de oase adunate la întâmplare. Avea o pasiune pentru ordine, aproape egală cu cea a lui Poirot și, deși capabilă să gândească, nu gândea niciodată, dacă nu i se spunea s-o facă.

Poirot îi întinse corespondența de dimineață:

— Aveți bunătatea, domnișoară, să formulați refuzuri în termeni corecți la toate acestea.

Domnișoara Lemon își aruncă ochii pe scrisori, mâzgălind, pe rând, câte o hieroglifă pe fiecare. Era singura care putea înțelege semnele ce făceau parte din codul ei propriu: „săpuneală ușoară”; „plesnit în față”; „calea-valea”; și așa mai departe. După ce termină, încuviință din cap și-și ridică privirea pentru a primi alte instrucțiuni.

Poirot îi întinse scrisoarea Ameliei Barrowby. Ea o scoase din cele două plicuri, o parcurse și ridică privirea întrebătoare.

— Da, domnule Poirot? Întrebă cu creionul pregătit să stenografieze în carnet.

— Ce credeți despre scrisoare, domnișoară Lemon?

Încruntându-se ușor, domnișoara Lemon puse jos creionul și citi de la capăt scrisoarea.

Conținutul unei scrisori nu însemna nimic pentru domnișoara Lemon, exceptând doar punctul de vedere de a compune un răspuns adecvat. Foarte rar, patronul apela la părerile ei, în contradicție cu îndeletnicirile sale oficiale. Domnișoara Lemon era ușor încurcată când el proceda astfel - ea era aproape o mașină perfectă, pe care nu o interesau nici cât negru sub unghie treburile celorlalți oameni. Adevărata ei pasiune în viață era perfectarea unui sistem de îndosariere pe lângă care toate celelalte sisteme ar fi date uitării. Îl visa și noaptea. Totuși, domnișoara Lemon era perfect capabilă de a pătrunde, cu inteligență, aspecte pur omenești, așa cum bine știa Hercule Poirot.

— Ei bine? Întrebă el.

— Bătrâna a încurcat-o rău de tot, spuse domnișoara Lemon.

— Ah! Crezi să e încurcătură?

Domnișoara Lemon, care considera că Poirot era de suficient timp în Marea Britanie ca să înțeleagă toate expresiile, nu răspunse. Aruncă o privire la cele două plicuri.

— Foarte secretoasă, spuse. Și nu vă spune absolut nimic.

— Da, făcu Poirot. Am observat asta.

Domnișoara Lemon își luă, din nou, plină de speranță, carnetul de stenografiat. De data aceasta, Hercule Poirot se hotărî:

— Spuneți-i că va fi o onoare pentru mine să-i fac o vizită oricând dorește, dacă nu preferă să mă consulte aici. Nu bate la mașină scrisoarea, scrii-o de mână.

— Da, domnule Poirot.

Poirot îi mai dădu scrisori:

— Astea-s note de plată.

Domnișoara Lemon le sortă rapid.

— Le achit pe toate, în afară de acestea două.

— De ce alea două? E vreo greșeală în ele?

— Sunt firme cu care ați început să tratați. Nu se cade să plătiți prea prompt când abia ați deschis un cont, pare ca și cum vă străduiți să obțineți mai târziu un credit.

— Aha! Murmură Poirot. Mă înclin în fața prea buneii dumneavoastră cunoașteri a negustorului britanic.

— Nu sunt prea multe lucruri pe care nu le știu despre ei, spuse domnișoara Lemon posomorâtă.

Scrisoarea către domnișoara Amelia Barrowby a fost formulată cum se cuvine și expediată, dar nu sosi nici un răspuns. Poate, se gândi Hercule Poirot, bătrâna doamnă își dezlegase misterul de una singură. Totuși simți o undă de surpriză că, în acel caz, nu-i scrisese un rând în semn de politețe, prin care să-i aducă la cunoștință că nu mai avea nevoie de serviciile sale.

Cinci zile mai târziu, domnișoara Lemon, după ce primi instrucțiunile de dimineață, zise:

— Acea domnișoară Barrowby căreia i-am scris - nu-i de mirare că nu ne-a răspuns. A murit.

Hercule Poirot spuse foarte încet: „Ah, a murit!” Suna mai mult a întrebare, decât a răspuns.

Deschizându-și geanta, domnișoara Lemon scoase o bucățică de hârtie ruptă dintr-un ziar:

— L-am văzut în metrou și l-am rupt.

Înregistrând doar în minte, cu apreciere, faptul că, deși domnișoara Lemon folosea cuvântul „rupt”, ea îl tăiasă, de fapt, grijuliu cu foarfeca, Poirot citi anunțul apărut la „Nașteri, Decese și Căsătorii” din „The Morning Post”. „La 26 martie, la Rosebank, Charman's Green, a decedat, subit, Amelia Jane Barrowby, în vârstă de 73 de ani. Rugăm fără flori”.

Poirot îl parcurse. Murmură în sinea lui „subit”. Apoi spuse brusc:

— Sunteți atât de bună să scrieți o scrisoare?

Creionul zbura pe hârtie, domnișoara Lemon, cu gândul la complicatul ei sistem de îndosariere, stenografie rapid și corect:

Dragă Domnișoară Barrowby,

N-am primit nici un răspuns de la dumneavoastră, dar cum voi fi în împrejurimi la Charman's Green vineri, vă voi face o vizită în acea zi și vom discuta, mai pe îndelete, problema menționată în scrisoarea pe care mi-ați trimis-o.

Al dumneavoastră...

— Bate la mașină scrisoarea asta, te rog, și, dacă e pusă la poștă imediat, ar trebui să ajungă la Charman's Green diseară.

În dimineața următoare, o scrisoare într-un plic cu chenar negru sosi cu poșta a doua:

Dragă Doamnă,

Ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră, mătușa mea, domnișoara Barrowby, a decedat în ziua de 26, a șaptea problemă de care vorbiți și nu mai are importanță.

A dumneavoastră,
Mary Delafontaine

Poirot zâmbi: „Nu mai are importanță... A, asta o să vedem noi. En avant – spre Charman's Green.

Rosebank era o casă care părea pe măsura numelui, ceea ce e mai mult decât se poate spune despre majoritatea clădirilor de rangul și felul lor.

În timp ce mergea pe poteca ce ducea spre ușa principală, Hercule Poirot se opri și privi admirativ straturile frumos orânduite și îngrijite de ambele părți. Trandafiri care promiteau să fie încărcăți din belșug ceva mai târziu, deocamdată narcise, lalele timpurii, zambile albastre – ultimul strat era parțial „pardosit” cu scoici.

Poirot murmură ca pentru el: Cum sună catrenul ăla englezesc pe care-l cântă copiii?

Doamnă Mary, oare cum se poate,
Grădina ce-ți mai face?
Între cochilii și capace
Fete drăguțe, toate înșirate.

Nu-i un șir, se gândi el, dar aici e o fată drăguță care face ca versurile să se potrivească.

Ușa din față se deschise și o fetișcană curățică, cu bonetă și șorț îl privea oarecum nedumerită pe domnul străin cu mustață mare care vorbea tare de unul singur în grădină. Era, după cum își dădu seama Poirot, o servitoare mică, foarte drăguță, cu ochi albaștri, rotunzi și obraji îmbujorați.

Poirot își ridică pălăria curtenitor și-i spuse:

— Pardon, aici locuiește domnișoara Amelia Barrowby?

Fata rămase cu gura căscată și ochii ei se făcuseră și mai rotunzi.

— O, doamnă, n-ați aflat? A murit. S-a produs așa brusc. Marți seara.

Apoi ezită, pradă a două instincte puternice: unul – să nu aibă încredere în străini, al doilea – atracția și curiozitatea categoriei din care provenea pentru a povesti despre boli și morți.

— Mă uimește, spuse Hercule Poirot, prefăcându-se. Am avut o întâlnire cu doamna pentru astăzi. Totuși, poate o văd pe cealaltă doamnă care locuiește aici.

Micuța servitoare părea ușor încrezătoare.

— Doamna? Da, poate pe ea ați putea-o vedea, dar nu știu dacă e dispusă să primească pe cineva.

— O să mă primească, spuse Poirot și-i întinse cartea sa de vizită.

Autoritatea din tonul său avu efectul scontat. Fata cea îmbujorată se dădu înapoi și-l pofti pe Poirot într-o sufragerie din partea dreaptă a holului. Apoi, cu cartea de vizită în mână, se duse să-și anunțe stăpâna.

Hercule Poirot se uită în jurul său. Camera era o sufragerie perfect obișnuită - cu tapet de culoare bej, cu o linie în jurul tavanului, cretoane nedefinite, perne și perdele roz, o mulțime de bibelouri din porțelan. Nu era nimic care să se remarce, să reprezinte o personalitate bine definită.

Deodată, Poirot, care era foarte sensibil, simți că este privit. Se întoarse. O față stătea în dreptul ferestrei franțuzești - o față de statură mică, cu părul foarte negru și ochi bănuitori.

Intră și, când Poirot o salută, izbucni pe neașteptate:

— De ce ai venit?

Poirot nu răspunse. Doar ridică din sprâncene.

— Nu sunteți avocat, nu-i așa?

Vorbea bine englezește, dar foarte repede, îți dădeai seama că nu era englezoaică.

— De ce aș fi avocat, domnișoară?

Fata îl privi morocănoasă.

— Am crezut că ai fi. Am crezut că poate ai venit să spui că ea nu știa ce face. Am auzit de astfel de lucruri - de influența nefastă - așa-i zice, nu-i așa? Dar nu e adevărat. Ea vroia ca mie să-mi revină banii și am să-i am. Dacă va trebui, o să-mi iau un avocat al meu. Banii sunt ai mei. Așa a lăsat ea scris și așa se va întâmpla.

Arăta urât, cu bărbia împinsă în față, cu ochii scânteind.

Ușa se deschise și o femeie înaltă intră și spuse: „Katrina!”

Fata tresări, se înroși, murmură ceva și ieși pe fereastra în stil francez.

Poirot se întoarse pentru a trata cu noua venită, care soluționase atât de eficient situația, pronunțând un singur cuvânt. Se simțise autoritate în vocea ei, dispreț și o undă de ironie pe care o găsești la oamenii educați. Își dădu seama imediat că aceasta era proprietara casei, Mary Delafontaine.

— Domnul Poirot? V-am scris. Nu se poate să nu fi primit scrisoarea mea.

— Vai, am fost plecat din Londra.

— A, da, înțeleg. Să mă prezint! Mă numesc Delafontaine. Acesta-i soțul meu. Domnișoara Barrowby era mătușa mea.

Domnul Delafontaine intrase atât de încet încât sosirea sa trecuse neobservată. Era un bărbat înalt, cu păr grizonat și o purtare nehotărâtă. Avea un tic nervos de-și ciupea bărbia. Se uita mereu la soția sa și era clar că aștepta ca ea să conducă conversația.

— Regret foarte mult că vă tulbur doliul, spuse Hercule Poirot.

— Îmi dau seama prea bine că nu e vina dumneavoastră, spuse doamna Delafontaine. Mătușa mea a murit marți seara. S-a întâmplat pe neașteptate.

— Foarte neașteptat, făcu domnul Delafontaine. O mare lovitură! Se uita spre fereastra pe unde dispăruse fata cea străină.

— Îmi cer scuze, spuse Hercule Poirot, și mă retrag.

Făcu un pas spre ușă.

— Doar o clipă, îl opri domnul Delafontaine. Dumneavoastră aveți... Aveți o întâlnire cu tanti Amelia, spuneți?

— Parfaitement!

— Poate ne spuneți despre ce era vorba, interveni soția. Dacă putem face ceva...

— Era de natură personală, spuse Poirot. Sunt detectiv, adăugă simplu.

Domnul Delafontaine răsturnă o mică statueta de porțelan pe care o mângâia. Soția sa rămase perplexă.

— Un detectiv? Și aveți întâlnire cu mătușica? Dar e aproape de necrezut! Se uită fix la el. Nu puteți să ne dați detalii, domnule Poirot? Pare pur și simplu fantastic.

Poirot medită o clipă. Își alege cuvintele cu grijă.

— E dificil pentru mine, doamnă, nu știu ce să fac.

— Ascultați, spuse domnul Delafontaine. N-a menționat de ruși, nu-i așa?

— Ruși?

— Știți, bolșevici, roșii, chestii de-astea.

— Nu fi absurd, Henry, îl apostrofă nevastă-sa.

Domnul Delafontaine se înmuie.

— Pardon, pardon, mă întrebam doar.

Mary Delafontaine se uită țintă la fața lui Poirot. Ochii îi erau foarte albaștri – culoarea florilor de nu-mă-uita.

— Dacă ne puteți spune ceva, domnule Poirot, m-aș bucura s-o faceți. Vă pot asigura că am... Un motiv pentru care vă întreb.

Domnul Delafontaine privi speriat.

— Ai grijă, scumpo... Știi că s-ar putea să nu fie nimic.

Din nou, soția îl potoli cu o privire.

— Ei bine, domnule Poirot?

Încet, grav, Hercule Poirot clătină din cap a dezaprobare. Dădu din cap cu vizibil regret.

— Deocamdată, doamnă, mă tem că nu trebuie să spun nimic.

Se înclină, își luă pălăria și se îndreptă spre ușă. Mary Delafontaine veni cu el până în hol. Pe prag, se opri și se uită la ea:

— Cred că țineți la grădină, doamnă, nu?

— Eu? Da, îmi ia o mulțime de timp grădinăritul.

— Je voit fait mes compliments!

O salută încă o dată și se îndreptă spre poartă. După ce ieși și o luă spre dreapta se uită înapoi și înregistră două impresii – o față palidă privindul de la fereastra primului etaj și un bărbat cu ținută țeapănă, soldățească,

patrulând în sus și-n jos pe trotuarul de vizavi. Hercule Poirot dădu din cap ca pentru el. „Définitivement, zise, e un șoarece în gaură; ce mișcare va face acum pisica?”

Se hotărî să se ducă la primul oficiu poștal. Aici dădu niște telefoane. Rezultatul păru satisfăcător. Își îndreptă apoi pașii spre postul de poliție din Charman's Green, unde întrebă de inspectorul Sims.

Inspectorul Sims era un om înalt, corpulent, inimos.

— Domnul Poirot? Întrebă el. Mi-am închipuit. Chiar în clipa asta am primit un telefon despre dumneavoastră de la inspectorul șef. Zicea c-o să treceți pe-aici. Pofțiți în biroul meu.

Ușa se închise, inspectorul îi arătă un scaun lui Poirot, se așeză și el în celălalt și-i aruncă o privire plină de curiozitate vizitatorului său.

— Mergeți foarte iute la țintă, domnule Poirot. Veniți să ne întrebați de cazul ăsta Rosebank, aproape înainte ca noi să știm că e un caz. Ce v-a făcut să vă gândiți la el?

Poirot scoase scrisoarea pe care o primise și o înmână inspectorului. Acesta o citi cu un anume interes.

— Curios, spuse el. Problema e că ar putea însemna o mulțime de lucruri. Păcat că nu a fost puțin mai explicită. Ne-ar fi fost de folos acum.

— Sau n-ar fi fost nevoie de nici un ajutor.

— Ce vreți să spuneți?

— Ar mai trăi.

— Vă gândiți așa departe? Hm... Nu sunt sigur dacă greșiți.

— V-aș ruga, inspectore, să-mi relatați faptele. Nu știu absolut nimic.

— Asta-i simplu. Bătrânei doamne i s-a făcut rău marți seara după cină.

Era în stare foarte gravă: convulsii, spasme, de toate. Au trimis după doctor. Până a sosit, ea murise. S-a crezut c-a murit de-o criză. Totuși, medicului nu prea i-a plăcut cum stăteau lucrurile. El s-a fosit, s-a tot învârtit, s-a eschivat și a declarat că nu putea da un certificat de înmormântare. În ce privește familia, cam așa știe că stau lucrurile. Așteaptă rezultatul autopsiei. Noi știm mai multe. Doctorul ne-a furnizat de îndată un indiciu: el și cu chirurgul poliției au făcut împreună autopsia - și rezultatul este, fără îndoială, edificator. Bătrâna doamnă a murit de o mare doză de stricnină.

— Aha!

— Da, o treabă foarte urâtă. Problema este cine i-a dat-o? Trebuie să-i fi fost administrată cu foarte puțin timp înainte de a muri. Prima dată am crezut că i s-a băgat în mâncarea de seară, dar, pe cinstite, pare mai degrabă diuretică. A mâncat supă de anghinare servită dintr-o supieră, plăcintă cu pește și tartă cu mere. Și din aceeași mâncare au fost serviți și domnișoara Barrowby, domnul Delafontaine și doamna Delafontaine. Domnișoara Barrowby avea un fel de cameristă - infirmieră pe jumătate rusoaică, dar ea nu lua masa cu familia. Ea mânca din ce rămânea de la cină. Mai e servitoarea, dar era liberă. Aceasta a lăsat supa pe plită și plăcinta cu pește în sobă, iar tarta cu mere era rece. Toți trei au mâncat același lucru, și, pe lângă astea, nu cred că-i poți vârî cuiva stricnină pe gât în felul acesta. E

amară ca fierea. Doctorul mi-a spus că o poți simți într-o soluție dintr-o mie, sau cam așa ceva.

— Dar cu cafea?

— Cafeaua are cam același gust, dar bătrâna doamnă nu bea niciodată cafea.

— Înțeleg. Da, pare o situație de nesurmontat. Ce-a băut la masă?

— Apă.

— Din ce în ce mai rău.

— Puțin cam încâlcit, nu-i așa?

— Bătrâna doamnă avea bani?

— Cred că era înstărită. Desigur, încă nu avem detalii exacte. Soții Delafontaine stau prost cu banii, din câte am aflat. Bătrâna doamnă contribuia la întreținerea casei.

Poirot zâmbi. Apoi spuse:

— Deci îi suspectezi pe soții Delafontaine. Pe care dintre ei?

— Nu pot să spun exact că-l suspectez pe vreunul dintre ei în mod deosebit. Dar asta e, ei sunt singurele rude și moartea bătrânei le-ar aduce o sumă de bani frumoasă, fără îndoială. Cu toții știm cum e natura umană!

— Câteodată inumană, da, ăsta-i adevărul. Dar bătrâna doamnă n-a mai mâncat sau băut altceva?

— De fapt...

— Așa, voilà! Simțeam că mai țineți ceva ascuns - cum s-ar spune - în căptușeala pălăriei: supa, plăcinta cu pește, tarta cu mere - prostii! Acum ajungem la miezul afacerii.

— Nu prea știi. Dar, de fapt, bătrânica lua de obicei o cașetă înaintea meselor. Știți, nu o pastilă sau vreo tabletă; o chestie de-aia din orez cu prafuri înăuntru. Un lucru perfect inofensiv pentru digestie.

— Admirabil. Nimic mai ușor decât să umpli o cașetă cu stricnină și s-o pui printre celelalte. Se duce pe gât odată cu apa și nu i se simte gustul.

— Așa-i. Problema e că fata i-a dat-o.

— Rusoaica?

— Da. Katrina Rieger. Era un fel de domnișoară de companie, cameristă - infirmieră pe lângă Amelia Barrowby. La ordinele ei tot timpul, cred. Adu-mi asta, adu-mi aia, adu-mi cealaltă, freacă-mă pe spate, toarnă-mi picăturile, du-te la farmacist - tot felul de chestii de-astea. Știi cum se întâmplă cu bătrânele - vor să fie blânde, dar fac din tine un sclav negru!

Poirot zâmbi.

— Și poftiți, continuă inspectorul Sims. Lucrurile se potrivesc ca nuca-n perete. De ce ar fi otrăvit-o fata? Miss Barrowby moare și acum fata o să fie dată afară și nu e ușor de găsit o slujbă, iar ea nu are nici o pregătire, nimic.

— Totuși, sugerează Poirot, dacă ar fi fost lăsată pe undeva cutia cu cașete, oricine din casă ar fi putut-o face.

— Normal că ne-am gândit și la asta, domnule Poirot. Vreau să vă spun că facem cercetările noastre, în mod discret, dacă mă înțelegeți. Când a fost pregătită ultima dată rețeta, unde era de obicei ținută cutia; cu răbdare și-o mulțime de muncă iscusită o să dăm de capăt poveștii. Și-apoi mai este

avocatul domnișoarei Barrowby. O să discut cu el mâine. Mai este și directorul băncii. Mai sunt o mulțime de făcut.

Poirot se ridică.

— O mică favoare, inspectore Sims, o să-mi trimiteți câte o informare despre cum merg treburile? Aș considera asta o mare favoare. Iată numărul meu de telefon.

— Da, bineînțeles, domnule Poirot. Două capete fac mai mult decât unul; și apoi trebuie să fiți la curent cu asta, din moment ce aveți scrisoarea și știți atâtea.

— Sunteți foarte amabil, inspectore.

Politicos, Poirot îi strânse mâna și plecă.

În după-amiaza următoare a fost chemat la telefon.

— Domnul Poirot? Sunt inspectorul Sims. Lucrurile încep să se clarifice și să arate drăguț în afacerea pe care o știm.

— Adevărat? Spune-mi, te rog.

— Ei bine, iată elementul numărul 1 - unul mare de tot. Domnișoara B. a lăsat o mică moștenire nepoatei sale și tot restul lui K., luând în considerare marea bunătate și grijă a acesteia. Așa este formulat. Aceasta schimbă complexitatea lucrurilor.

O imagine îi apăru rapid în minte lui Poirot. O față posomorâtă și-o voce plină de pasiune spunând: „Banii sunt ai mei. Ea așa a scris și așa va rămâne”. Moștenirea n-ar fi fost o surpriză pentru Katrina - ea știa despre asta dinainte.

— Elementul numărul 2, continuă vocea inspectorului Sims. Nimeni altcineva decât Katrina i-a dat cașeta.

— Puteți fi sigur de asta?

— Fata însăși recunoaște. Ce vă pune pe gânduri?

— Extrem de interesant.

— Mai dorim numai un singur lucru - dovada felului în care a intrat în posesia stricninei. N-o să fie prea greu.

— Dar până acum n-ați reușit?

— Abia am început. Cercetarea a demarat în dimineața aceasta.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost amânată cu o săptămână.

— Și tânăra K.?

— O rețin ca suspectă. Nu vreau să-mi asum riscuri. Ar putea avea ceva prieteni nostimi prin țară care să încerce să o scoată peste graniță.

— Nu, spuse Poirot. Nu cred că are prieteni.

— Zău? Ce vă face să credeți asta, domnule Poirot?

— E doar o idee de-a mea. Nu mai sunt și alte „elemente”, cum le numești?

— Nimic prea relevant. Domnișoara B. pare să se fi maimuțărit puțin cu acțiunile ei în ultima vreme - trebuie să fi pierdut o sumă frumoasă. E și asta o povestioară, după cum vrei s-o iei, dar nu văd cum afectează problema principală - cel puțin pentru prezent.

— Poate aveți dreptate. Bine, mii de mulțumiri. Ați fost foarte amabil că m-ați sunat.

— N-aveți pentru ce! Mă țin de cuvânt. Mi-am dat seama că vă interesa. Cine știe, poate veți putea să-mi dați o mână de ajutor până la urmă.

— Asta mi-ar face mare plăcere. V-ar ajuta, de exemplu, dacă aș pune mâna pe un prieten al Katrinei?

— Parcă spuneți că nu are prieteni? Zise surprins inspectorul Sims.

— Am greșit. Are unul, spuse Hercule Poirot.

Înainte ca inspectorul să mai poată pune vreo întrebare, Poirot a închis telefonul.

Începu să se plimbe cu o mină serioasă prin camera în care domnișoara Lemon stătea la mașina ei de scris. Ridică mâna de pe taste la apropierea patronului și se uită la el întrebătoare.

— Aș vrea să-ți imaginezi o mică poveste, îi zise Poirot.

Domnișoara Lemon își lăsă mâinile în poală, resemnată. Îi plăcea să bată la mașină, să achite note de plată, să îndosarieze hârtii și să aranjeze întrevederi. Faptul de a i se cere să-și imagineze situații ipotetice o plictisea foarte mult, dar îl acceptă ca o parte dezagreabilă a datoriei sale.

— Ești o tânără rusoaică, începu Poirot.

— Da, zise domnișoara Lemon, luându-și un aer cât se poate de britanic.

— Ești singură și fără prieteni în țara asta. Ai motive pentru care nu dorești să te întorci în Rusia. Ești angajată ca un fel de accesoriu, infirmieră și domnișoară de companie la o doamnă în vârstă. Ești blândă, supusă și nu te plângi niciodată.

— Da, zise domnișoara Lemon ascultătoare, fără să reușească deloc să se vadă pe ea însăși supusă vreunei doamne bătrâne de pe pământ.

— Îi cazi cu tronc bătrânei. Se hotărăște să-ți lase toți banii ție. Ți-o spune.

Poirot făcu o pauză. Domnișoara Lemon spuse „da” din nou.

— Și atunci bătrâna descoperă ceva; poate e o chestiune de bani - poate descoperă că n-ai fost cinstită cu ea. Sau ar putea fi ceva și mai grav - un medicament care avea alt gust, un fel de mâncare ce nu-i pria. Oricum, ea începe să te suspecteze de ceva și îi scrie unui foarte faimos detectiv - enfin, celui mai faimos detectiv - mie! Urmează s-o vizitez curând. Și-atunci, cum spui, asta pune paie pe foc. Lucrul cel mai important este să se acționeze rapid! Și așa, înaintea sosirii marelui detectiv, bătrâna moare. Și banii îți revin ție... Spune-mi, ți se pare rezonabil?

— Destul de rezonabil, aprobă domnișoara Lemon. Adică, destul de rezonabil pentru o rusoaică. Personal, nu mi-aș lua niciodată o slujbă de însoțitoare. Îmi place ca datoriile mele să fie clar definite. Și, desigur, n-aș visa să omor pe nimeni.

Poirot oftă:

— Cât de mult îmi lipsește prietenul meu Hastings. El are așa o imaginație. O minte atât de romantică! Este adevărat că-și imaginează întotdeauna greșit, dar și asta e în sine un ghid.

Domnișoara Lemon tăcea. Mai auzise de căpitanul Hastings și nu o interesa. Se uita cu ochii pierduți la foaia de hârtie bătută la mașină din fața ei.

— Deci, ți se pare rezonabil, bolborosi Poirot.

— Dumneavoastră nu?

— Mă tem că da, oftă Poirot.

Telefonul sună și domnișoara Lemon ieși din cameră să răspundă. Se întoarse și-l anunță că-i tot inspectorul Sims.

Poirot se grăbi spre aparat:

— Alo, alo. Ce spui?

— Am găsit un pachet de stricnină în dormitorul fetei, ascuns sub saltea, repeta Sims, adăugând: Sergentul tocmai a venit cu știrea. Se cam leagă, cred.

— Da, remarcă Poirot, cred că se leagă.

Vocea sa se schimbase. Deodată suna plină de încredere. După ce închise telefonul, se așeză la biroul său și-și aranjă obiectele de pe el într-un mod mecanic. Murmură ca pentru el: „Era ceva în neregulă. Am simțit... Nu, nu am simțit. Trebuie să fi fost ceva ce am văzut. En avant, mici celule cenușii, analizați, reflectați! Era totul logic și în ordine? Fata - neliniștea ei în legătură cu banii; doamna Delafontaine, soțul ei - sugestia lui în legătură cu rușii - imbecilă, dar el este un imbecil; camera; grădina - ah! Da, grădina”.

Se ridică foarte țeapăn. O lumină verzuie îi strălucea în ochi. Sări de la locul lui și intră în camera alăturată.

— Domnișoară Lemon, aveți bunătatea să lăsați ce faceți și să cercetați ceva pentru mine?

— O investigație, domnule Poirot? Mă tem că nu prea mă pricep...

— Într-o zi ai spus că știi totul despre negustori, o întrerupse acesta.

— Sigur că da, recunosc domnișoara Lemon, plină de încredere.

— Atunci treaba e simplă. Te duci la Charman's Green și cauți un negustor de pește.

— Un negustor de pește? Întrebă surprinsă domnișoara Lemon.

— Exact. Negustorul care a furnizat pește la Rosebank. După ce-l găsești îi pui o anume întrebare. Îi întinse o bucată de hârtie.

Domnișoara Lemon o luă, îi notă conținutul dezinteresată, apoi încuviință și puse capacul la mașina de scris.

— Vom merge împreună la Charman's Green, adăugă Poirot. Dumneata te duci la negustorul de pește, iar eu la poliție. Ne ia doar jumătate de oră de la Baker Street.

Când a sosit la destinație, fu întâmpinat cu surprindere de inspectorul Sims.

— O, dar ce repede lucrați. Am vorbit la telefon doar cu o oră în urmă.

— Aș vrea să vă rog ceva, să-mi permiteți s-o văd pe Katrina..., cum îi mai zice?

— Katrina Rieger. Da, nu cred că există vreo obiecție la asta.

Katrina arăta și mai palidă și mai posomorâtă decât înainte. Poirot îi vorbi cu multă blândețe:

— Domnișoară, vreau să mă credeți că nu vă sunt dușman. Vreau să-mi spuneți adevărul.

— Am spus adevărul - ochii îi străluceau sfidător. Tuturor le-am spus adevărul! Dacă bătrâna doamnă a fost otrăvită, nu eu am fost aceea care am otrăvit-o. Totul e o greșeală. Vreți să mă împiedicați să iau banii.

Vocea ei era aspră. Arăta, se gândi el, ca un amărât de șoricel încolțit.

— Vorbiți-mi despre cașetă, domnișoară, continuă Poirot. Nimeni n-a mai pus mâna pe ea?

— Am mai spus-o, nu? Ele au fost făcute la farmacie în după-amiaza aceea. Le-am adus cu mine în geanta mea, chiar înainte de cină. Am deschis cutia și i-am dat domnișoarei Barrowby una cu un pahar cu apă.

— Nimeni nu le-a atins în afară de tine?

— Nu.

Un șoricel încolțit, curajos, gândi Poirot.

— Și domnișoara Barrowby a servit la cină numai ceea ce ni s-a spus? Supă, plăcintă cu pește, tartă?

— Da.

Un „da” lipsit de speranță, întunecat, ochi pierduți care nu vedeau lumina nicăieri. Poirot o bătu pe umăr.

— Fii curajoasă, domnișoară. Mai poate exista libertate... Da, și bani... O viață confortabilă.

Se uită la el bănuitoare.

Când ieși, Sims îi spuse:

— Nu prea am înțeles ce-ai spus la telefon, ceva în legătură cu faptul că fata ar avea un prieten.

— Are unul. Pe mine! Spuse Hercule Poirot și ieși din sediul poliției, înainte ca inspectorul să-și poată reveni.

La ceainăria „Green Cat”, domnișoara Lemon nu și-a lăsat patronul s-o aștepte. Trecu direct la subiect.

— Numele omului este Rudge, de pe strada principală și ați avut perfectă dreptate. Exact o duzină și jumătate. Am notat ce mi-a spus. Și-i întinse nota.

— Arr... Era un sunet adânc, prelungit ca mârâitul unei pisici.

Hercule Poirot o luă la sănătoasa spre Rosebank. Cum stătea în grădină și soarele apunea în spatele său, Mary Delafontaine veni spre el.

— Domnul Poirot? V-ați întors? Vocea ei părea surprinsă.

— Da, m-am întors. Se opri și apoi adăugă: Când am venit prima dată aici, madame, niște rime pentru copii mi-au trecut prin cap:

Doamnă Mary, oare cum se poate,
Grădina ce-ți mai face?
Între cochilii și capace
Fete drăguțe, toate înșirate.

Numai că nu sunt cochilii oarecare, nu-i așa, madame? Sunt cochilii de stridii.

Mâna lui arăta spre ceva.

— Mais oui, știu! Servitoarea a lăsat cina pregătită. Ea ar jura și Katrina ar jura că alea au fost tot ce ați mâncat la masă. Numai dumneata și soțul dumitale știți că ați mai adus o duzină și jumătate de stridii – o mică tratație pour la bonne tante. Ce ușor să pui stricnină într-o stridie. Se înghite – comme ça! Dar rămân cochiliile – ele nu trebuie să ajungă în găleată. Fata le-ar putea vedea. Așa că v-ați gândit să faceți o margine din ele la un strat de flori. Dar nu erau suficiente, marginea nu-i completă. Efectul e prost, strică simetria unei grădini altfel încântătoare. Acele câteva cochilii de stridii fac o notă discordantă, mi-au dispăcut de la prima mea vizită.

Mary Delafontaine spuse:

— Cred că ați ghicit din scrisoare. Știam că vă scrisese, dar nu eram sigură cât de multe vă spusese.

Poirot răspunse evaziv:

— Știam cel puțin că era o chestiune de familie. Dacă ar fi fost vorba despre Katrina, n-ar fi avut rost să mușamalizeze lucrurile. Cred că dumneata sau soțul dumitale v-ați folosit de fondurile domnișoarei Barrowby în avantajul propriu și ea a descoperit...

Mary Delafontaine recunosc:

— O făceam de ani de zile, puțin de aici, puțin de dincolo. Niciodată n-am crezut că e destul de deșteaptă să-și dea seama. Și-apoi am aflat că trimisese după un detectiv; și am mai descoperit că-i lăsa banii Katrinei – mica aia creatură mizerabilă!

— Și așa stricnina a fost pusă în dormitorul Katrinei? Înțeleg. Vă salvați pe dumneavoastră și pe soțul dumneavoastră de la ceea ce aș putea descoperi și învinuiți o copilă inocentă de crimă. N-aveți milă, madame?

Mary Delafontaine ridică din umeri, ochii ei albaștri, de nu-mă-uita se uitau în cei ai lui Poirot. El își reaminti perfecțiunea cu care își jucase rolul în prima zi în care venise și stângăciile soțului ei. O femeie deasupra mediei, dar inumană.

— Milă, întrebă ea, pentru mizerabila aia de șoricioaică intrigantă? Disprețul ei răsuna răspicat.

Hercule Poirot spuse încet:

— Cred că nu v-au interesat în viață decât numai două lucruri. Unul este soțul dumneavoastră.

Îi văzu buzele tremurând.

— Celălalt – grădina.

Se uită roată în jur. Privirea părea să ceară iertare florilor pentru ceea ce făcuse.

IX. Misterul crimei de pe vas

— Colonelul Clapperton! Spuse generalul Forbes.

Făcu prezentarea, pufnind pe nas.

Domnișoara Ellie Henderson se aplecă în față, o șuviță din părul ei moale, cărunt căzându-i pe figură. Ochii ei negrii și pătrunzători sclipiră cu o plăcere răutăcioasă.

— Ce bărbat cu o înfățișare soldățească, remarcă ea cu o tentă malițioasă și-și aranjă la loc șuvița, așteptând efectul.

— Soldățească! Explodă generalul Forbes. Își răsuci mustața și se făcu roșu la față.

— E în gărzi, nu-i așa? Murmură domnișoara Henderson, încoronându-și opera.

— Gărzi? Gărzi? Câte prostii. Tipul a fost pe scena teatrului de revistă! Asta-i! A intrat în armată și s-a dus în Franța să numere cutiile cu magiun de prune și mere. Hunii {4} au lăsat să le cadă în mod accidental o bombă și el s-a întors acasă cu o ușoară rană la braț. Într-un fel sau altul a intrat la spital condus de lady Carrington.

— Deci, așa s-au întâmplat.

— Asta-i! Tipul a făcut pe eroul rănit. Lady Carrington n-avea bun simț, în schimb dispunea de grămezi de bani. Bătrânul Carrington se ocupase de muniții. Rămăsese văduvă numai cu șase luni în urmă. Individul ăsta o înșfăcă imediat. Ea îi face rost de-o slujbă la Ministerul de Război. Colonelul Clapperton! Pfui! Pufni el.

— Și înainte de război a fost pe scena teatrului de revistă, repetă domnișoara Henderson, încercând să împace pe distinsul colonel cărunt Clapperton cu comedianul cu nasul roșu care cântă melodii vesele.

— E-adevărat! Spuse generalul Forbes. Am auzit asta de la bătrânul Bassington. Și el a auzit-o de la bătrânul Badger Cotterill care o știe de la Snooks Parker.

Domnișoara Henderson dădu din cap încântată.

— Asta pare să rezolve treburile! Spuse ea.

Un ușor zâmbet se ivi pentru o clipă pe fața unui omuleț așezat lângă ei. Domnișoara Henderson observă zâmbetul. Ea era perspicace. Asta dovedea apreciere pentru ironia conținută în ultima ei remarcă - ironie pe care generalul n-ar fi bănuț-o niciodată.

Generalul n-a observat zâmbetul. El își privi ceasul, se ridică și zise:

— Exerciții. Trebuie să-ți păstrezi forma pe vas, și ieși prin ușa deschisă pe punte.

Domnișoara Henderson se uită la omul care zâmbise, cu o privire încurajatoare care arăta că era gata să intre în dialog cu un tovarăș de drum.

— E energic, nu? Spuse domnul cel mărunț.

— Face înconjurul punții exact de 48 de ori, îi explică domnișoara Henderson. Ce bătrân bârfitor! Și se spune că sexului nostru îi place scandalul.

— Ce lipsă de politețe!

— Francezii sunt întotdeauna politicoși, comentă domnișoara Henderson pe un ton oarecum interogativ.

Micul domn răspunse prompt:

— Belgian, mademoiselle.

— O, belgian!

— Hercule Poirot. La dispoziția dumneavoastră.

Numele îi răscolea ceva în memorie. Sigur îl mai auzise înainte...

— Vă place călătoria asta, domnule Poirot?

— Să fiu sincer, nu. A fost o tâmpenie să mă las convins să vin. Detest la mer. Niciodată nu e liniștită... Nu, nici măcar un minuțel.

— Bine, dar trebuie să recunoașteți că e destul de calmă acum.

Poirot recunoscuse asta mormăind.

— À ce moment, da. De aceea simt că reînvii. Începe să mă intereseze din nou ce se întâmplă în jurul meu, de exemplu felul dibaci în care ați discutat cu generalul Forbes.

— Vreți să spuneți...

Domnișoara Henderson se opri. Hercule Poirot se înclină.

— Metodele dumneavoastră de-a scoate de la el chestia aia de scandal. Admirabile!

Domnișoara Henderson râse fără jenă.

— Apropo, acela despre gărzi? Știam că asta o să-l facă pe bătrân să spumege și să caște gura.

Se aplecă spre Poirot ca să-i facă o confidență.

— Recunosc că-mi place scandalul - cu cât este mai mare, cu atât mai bine.

Poirot se uită gânditor la ea; avea o siluetă subțire, bine păstrată, ochii îi erau negri și pătrunzători, părul îl avea cărunt - o femeie de 45 de ani era mulțumită să arate de vârsta ei. Ellie spuse brusc:

— Știi! Nu sunteți marele detectiv?

Poirot confirmă.

— Sunteți prea amabilă, mademoiselle.

Dar nu o contrazise.

— Ce palpitant, făcu domnișoara Henderson. Sunteți „pe urmele”, cum se spune în cărți? Avem un criminal, în mod secret, în mijlocul nostru? Sau sunt indiscretă.

— Nici vorbă. Nici vorbă. Îmi pare rău că vă înșel așteptările, dar mă aflu aici pur și simplu ca toată lumea pentru a mă distra.

Spuse asta pe un ton atât de plictisit încât domnișoara Henderson râse.

— O! Bine, veți putea ajunge la țarm mâine, la Alexandria. Ați mai fost în Egipt?

— Niciodată, mademoiselle.

Domnișoara Henderson se ridică oarecum brusc.

— Cred că o să mă duc să fac exerciții ca generalul, îl anunță ea.

Poirot se ridică politicoasă în picioare.

Ea îl salută din cap și ieși pe punte. O ușoară uimire se ivi pentru o clipă pe figura lui Poirot, apoi, un zâmbet îi trecu pe buze, se ridică, își scoase capul pe ușă și privi de-a lungul punții. Domnișoara Henderson se sprijinea de balustradă, vorbind cu un bărbat înalt, cu o înfățișare soldățească.

Poirot zâmbi și mai mult. El se retrase în fumoar cu aceeași grijă exagerată cu care o broască țestoasă se bagă în carapacea ei. Deocamdată

era singur acolo, deși, pe bună dreptate, își închipuia că asta nu va dura mult timp.

Și n-a durat. Doamna Clapperton, cu părul ei îngrijit ondulat, protejat de plasă, și silueta ei menținută prin masaje și dietă, îmbrăcată într-un costum sport elegant, apăru prin ușa barului cu aerul sigur al unei femei care întotdeauna fusese capabilă să plătească prețul cel mai mare pentru orice ar fi avut nevoie. Ea spuse:

— John? O! Bună dimineața, domnule Poirot, l-ați văzut pe John?

— Este pe punte, madame. Să-l...

Îl opri cu un gest.

— Am să stau aici un minut.

Se așeză într-o manieră de regină pe scaunul din fața lui. De la distanță putea să arate de 28 de ani. Acum, în pofida machiajului ei excelent, a sprâncenelor pensate cu delicatețe, nu arăta a 49 de ani cât avea, ci a 55. Ochii ei erau de un alabastru deschis cu pupile mici.

— Îmi pare rău că nu v-am văzut la cină aseară, spuse ea. A fost, bineînțeles, ceva ce aducea a friptură...

— Précisément, spuse Poirot cu convingere.

— Din fericire, sunt un marinar excelent, zise doamna Clapperton. Spun din fericire, fiindcă, cu inima mea slăbită, răul de mare ar însemna, probabil, moartea pentru mine.

— Aveți inima slabă, madame?

— Da, trebuie să fiu extrem de grijulie. Nu trebuie să mă obolesc prea mult! Toți specialiștii spun asta! Doamna Clapperton se ambalase să vorbească pe tema - pentru ea - fascinantă a sănătății sale. John, scumpul de el, se străduiește din răputeri să mă împiedice să fac prea multe. Trăiesc atât de intens, știți ce vreau să spun domnule Poirot?

— Da, da.

— Îmi spune întotdeauna: încearcă să fii ca o plantă, Adeline. Dar eu nu pot. Viața trebuie trăită, așa cred. De fapt, m-am extenuat de tânără, în timpul războiului. Spitalul meu - ați auzit de spitalul meu? Sigur că aveam infirmiere și asistente și tot ce trebuia, dar de fapt eu îl conduceam. A oftat.

— Vitalitatea dumneavoastră este minunată, dragă doamnă, spuse Poirot, cu aerul ușor mecanic al unuia care dă o replică.

Doamna Clapperton râse ștregărește.

— Toți îmi spun ce tânără sunt! E absurd. Niciodată nu încerc să pretind că am o zi mai puțin de 43, continuă ea cu o candoare ușor falsă, dar la foarte mulți le vine greu să creadă. Ești atât de vioaie, Adeline, îmi spun. Dar, de fapt, domnule Poirot, cum ai putea fi dacă n-ai fi viu?

— Mort, răspunse Poirot.

Doamna Clapperton se încruntă. Răspunsul nu era pe placul ei. Își zise că omul încerca să fie nostim. Se ridică și spuse cu răceală:

— Trebuie să-l găsesc pe John.

Când pași prin ușă își scăpă geanta. Aceasta se deschise și tot ce era înăuntru se împrăstie împrejur. Poirot se repezi galant s-o ajute. Le-au trebuit câteva minute să adune rujuri, cutii de pudră, tabachera, bricheta și alte

fleacuri. Doamna Clapperton îi mulțumi politicoasă, după care se duse pe punte și zise „John...”

Colonelul Clapperton era încă adâncit în convorbire cu domnișoara Henderson. Se răsuci și se îndreptă repede spre soția sa. Se aplecă peste ea cu un aer protector. Scaunul ei de pe punte – era unde trebuia? N-ar fi mai bine?... Purtarea lui grijulie, plină de atenții gentile. Evident, o soție adorată, alintată de un soț iubitor.

Domnișoara Ellie Henderson privi spre orizont, ca și cum ceva la el o cam dezgusta.

Aflat în ușa fumoarului, Poirot îl privea.

O voce răgușită, tremurată, în spatele lui spuse:

— I-aș declara război femeii ăleia, dacă aș fi soțul ei.

Bătrânul domn, cunoscut printre cei tineri de pe vas sub numele lipsit de respect de „bunicul tuturor plantațiilor de ceai”, tocmai intrase:

— Băiete! Strigă el. Adu-mi un whisky mare.

Poirot se aplecă să ia o bucată ruptă dintr-un bilet, un lucru uitat din interiorul genții doamnei Clapperton. O bucățică dintr-o rețetă, observă el, care conținea digitalină. O puse în buzunar, cu gândul de-a i-o restitui mai târziu.

— Da, continua pasagerul cel în vârstă. O otravă de femeie. Îmi amintesc de una ca asta în Poona. Era în '87.

— I-a declarat cineva război? Întrebă Poirot.

Bătrânul domn dădu din cap trist.

— L-a băgat pe bărbat-su în mormânt într-un an. Clapperton ar trebui să-și vină în fire. Prea-i dă nas nevesti-si.

— Ea ține baierile pungii, spuse Poirot pe un ton grav.

— Ha, ha! Chicoti bătrânul. Ai pus punctul pe i. Ține baierile pungii. Ha, ha!

Două fete dădură buzna în fumoar. Una avea o față rotundă cu pistrui și părul negru răsfirat, în dezordine, cealaltă avea pistrui și păr castaniu cârlionțat.

— Ajutor, ajutor! Strigă Kitty Mooney. Pam și cu mine o să-l salvăm pe colonelul Clapperton.

— De soția lui, completă Pamela Cregan.

— Noi credem că el este adorabil...

— Și ea este groaznică, nu-l lasă să facă nimic, exclamă cele două fete.

— Și dacă nu e cu ea, îl acaparează de obicei femeia aceea

Henderson...

— Care-i destul de drăguță, dar teribil de bătrână...

leșiră în fugă, strigând printre chicote:

— Ajutor, o să-l salvăm...

Că salvarea colonelului Clapperton nu era o vorbă de spirit, ci un scop precis a devenit clar în aceeași seară, când Pam Cregan, de 18 ani, se prezentă la Hercule Poirot și-i spuse:

— Urmăriți-ne, domnule Poirot. El urmează să fie luat de sub aripa ei și dus la plimbare la lumina lunii pe punte.

Chiar în acel moment, colonelul Clapperton spunea:

— Îți ofer prețul unui Rolls Royce. Doar e un bun pentru o viață de om.
Acum mașina mea...

— A mea, cred, John.

Vocea doamnei Clapperton era stridentă și ascuțită. El nu păru supărat de lipsa ei de delicatețe. Ori se obișnuise deja cu ea, ori...

Ori? Se gândi Poirot și începu să facă tot felul de speculații.

— Desigur, draga mea, mașina ta, Clapperton se înclină în fața soției sale și termină ceea ce vroia să spună, perfect netulburat.

Voilà ce qu'on appelle le pukka sahib, se gândi Poirot. Dar generalul Forbes susține că Clapperton nu e deloc un gentleman. Acum mă întreb.

Cineva sugeră un bridge. Doamna Clapperton, generalul Forbes și un cuplu cu ochi de uliu se așezară să joace. Domnișoara Henderson se scuză și ieși pe punte.

— Unde ți-e soțul? Întrebă generalul Forbes ezitând.

— John nu joacă, zise doamna Clapperton. Îl plictisește foarte mult.

Cei patru jucători de bridge începură să amestece cărțile.

Pam și Kitty se îndreptară spre colonelul Clapperton. Fiecare îl luă de câte un braț.

— Veniți cu noi! Spuse Pam. Pe punte. E lună.

— Nu te prosti, John, spuse doamna Clapperton. O să răcești.

— Cu noi n-o să răcească, spuse Kitty. Suntem fierbinți!

Plecă cu ele, râzând.

Poirot observă că doamna Clapperton rămase mută cu primele ei două trefle.

El plecă să se plimbe pe punte. Domnișoara Henderson stătea rezemată de balustradă. Ea se uită în jur întrebătoare, în vreme ce el se apropie de ea și-i examinează expresia de pe față.

Schimbară câteva vorbe. Apoi, de îndată ce el tăcu, ea întrebă:

— La ce vă gândiți?

Poirot replică:

— Meditam la cunoștințele mele de engleză. Doamna Clapperton a spus: „John nu joacă bridge”. De obicei nu se spune „nu știe să joace”?

— Ea o consideră o insultă personală că nu joacă, presupun, spuse Ellie sec. Bărbatul ăla a fost un prost că s-a căsătorit cu ea.

În întuneric Poirot zâmbi.

— Nu credeți că e posibil ca mariajul să fie o reușită? Întrebă el neîncrezător.

— Cu o femeie ca aia?

Poirot dădu din umeri.

— Multe femei odioase au soți devotați. O enigmă a naturii.

Recunoașteți că nimic din ce spune sau face nu pare să-l supere.

Domnișoara Henderson se gândea ce să răspundă când vocea doamnei Clapperton zbură prin fereastra fumoarului.

— Nu, nu cred că mai joc. E aerul așa de îmbâcsit aici. Mă duc să respir în voie pe punte.

— Noapte bună, spuse domnișoara Henderson. Mă duc să mă culc.
Dispăru deodată.

Poirot se îndreptă spre salon în care nu erau decât colonelul Clapperton și cele două fete. El făcea trucuri cu cărți pentru ele și, observând dexteritatea cu care amesteca și împărțea cărțile, Poirot își aminti de ceea ce povesti generalul referitor la cariera sa de pe scena unui teatru de revistă.

— Văd că vă plac cărțile, deși nu jucați bridge, remarcă el.

— Am motivele mele pentru care nu joc bridge, spuse Clapperton și zâmbetul încântător îi dispăru. Am să vă arăt. Să facem un joc.

Făcu cărțile rapid.

— Luați-vă cărțile. Ei bine, ce aveți? Râse de expresia uluită a lui Kitty.

Își etală cărțile și ceilalți îl urmară. Kitty avea numai trefle, Poirot cupe, Pam carouri și colonelul Clapperton pici.

— Vedeți? Spuse el. Un om care poate să-i împartă partenerului său și adversarilor săi orice cărți dorește e mai bine să stea departe de un joc între prieteni! Dacă norocul e mereu de partea lui s-ar putea spune lucruri neplăcute.

— Oh! Exclamă Kitty. Cum ați putut face asta? Totul părea absolut obișnuit.

— Luțea la mână înșeală ochiul, spuse Poirot sentențios și surprinse schimbarea bruscă a expresiei colonelului.

Era ca și cum își dădea seama că fusese dezarmat câteva clipe.

Poirot zâmbi. Scamatorul se înfățișase prin masca unui pukka sahib.

Nava ajunse la Alexandria în zorii dimineții următoare.

Când Poirot termină micul dejun, le găsi pe cele două fete pregătite să coboare pe țarm. Vorbeau cu colonelul Clapperton.

— Trebuie să plecăm acum, îl îndemnă Kitty. Oamenii cu pașaport vor părăsi vasul imediat. Veniți cu noi, nu-i așa? N-o să ne lăsați pe țarm singure? Ni s-ar putea întâmpla lucruri îngrozitoare.

— Sigur, nu cred că e bine să vă duceți singure, spuse Clapperton zâmbind. Dar nu cred că soției mele o să-i convină.

— Asta-i foarte prost, spuse Pam. Dar ea poate să se odihnească cât de mult îi place.

Colonelul Clapperton arăta puțin nehotărât. Evident, dorința de a hoinări era puternică. Îl observă pe Poirot.

— Hei, domnule Poirot, mergeți pe țarm?

— Nu, nu cred, răspunse Poirot.

— Să... Să schimb două vorbe cu Adeline, se hotărî colonelul Clapperton.

— Venim cu dumneavoastră, spuse Pam.

Îi făcu cu ochiul lui Poirot.

— Poate reușim s-o convingem să vină și ea, adăugă pe un ton grav. Colonelului Clapperton păru să-i placă ideea. Arăta clar încântat.

— Haideți atunci, amândouă, spuse el într-o doară.

Toți trei pleacă împreună de-a lungul punții B. Poirot, a cărei cabină era chiar lângă cea a familiei Clapperton, îi urmă, mânat de curiozitate.

Colonelul Clapperton bătu puțin nervos în ușa cabinei.

— Adeline, draga mea, te-ai trezit?

Vocea somnoroasă a doamnei Clapperton se auzi dinăuntru:

— O, pe naiba, ce e?

— Eu sunt, John. Ce-ar fi să mergem pe țarm.

— Nici nu mă gândesc. Vocea era stridentă și hotărâtă. Am avut o noapte foarte proastă. Am să stau în pat aproape toată ziua.

Pam se băgă repede.

— O, doamnă Clapperton, îmi pare atât de rău. Vroiam atât de mult să veniți cu noi. Precis n-aveți chef?

— Absolut.

Vocea doamnei Clapperton răsună și mai strident. Colonelul întorcea mânerul ușii fără nici un rezultat.

— Ce e, John? Ușa-i închisă. Nu vreau să fiu deranjată de stewarzi.

— Îmi pare rău, draga mea, îmi pare rău. Vroiam numai ceva de pus pe mine.

— Ei bine, nu ți-l dau, îl repezi doamna Clapperton. Nu mă dau jos din pat. Pleacă John și lasă-mă puțin în pace.

— Sigur, sigur draga mea.

Colonelul se îndepărta de ușă. Pam și Kitty lângă el.

— Să plecăm de îndată. Slavă domnului că aveți pălăria pe cap. O, doamne, pașaportul dumneavoastră e în cabină?

— De fapt e în buzunarul meu... Începu colonelul.

Kitty îl apucă de braț.

— Ura! Exclamă ea. Haide, acum.

Aplecându-se peste balustradă, Poirot îi urmări cu privirea pe cei trei care părăseau vasul. Auzi pe cineva răsuflând încet lângă el și, întorcându-se, o văzu pe domnișoara Henderson. Ochii ei erau ațintiți asupra celor trei siluete care se îndepărtau.

— Deci, au plecat pe țarm, zise ea, constatativ.

— Da. Mergeți și dumneavoastră?

Observă că avea o pălărie de soare, o geantă și pantofi eleganți. Părea îmbrăcată să coboare pe țarm. Totuși, după o pauză extrem de mică, clătină din cap.

— Nu, zise ea. Cred c-am să rămân la bord. Am o mulțime de scrisori de trimis.

Se întoarse și-l lăsă singur.

Răsuflând din greu după turul său de dimineață de 48 de ronduri ale punții, generalul Forbes îi luă locul.

— Aha! Exclamă el când remarcă siluetele ce se îndepărtau ale colonelului și ale celor două fete. Deci, ăsta-i jocul! Dar unde e madam?

Poirot îi explică încet că doamna Clapperton va petrece o zi liniștită în pat.

— Doar nu crezi asta! Bătrânul luptător își închise un ochi atotcunoscător. Ea o să se scoale când nu te-aștepți și dacă va descoperi că amărâțul a plecat fără permisie, vor urma represalii.

Dar pronosticurile generalului nu s-au adevărit. Doamna Clapperton nu a apărut la masa de prânz și până când colonelul și domnișoarele sale au revenit pe navă la ora patru, ea nu apăruse.

Poirot se afla în cabina sa și l-a auzit pe soț bătând ușor vinovat în ușa cabinei. A auzit bătaia repetându-se, încercarea clanței și, în cele din urmă, pe colonel cerându-i unui steward:

— Ascultă, nu primesc nici un răspuns. Ai vreo cheie?

Poirot se ridică repede și ieși pe coridor.

Vestea se răspândi ca fulgerul pe tot vasul. Îngroziți, fără să creadă că-i adevărat, oamenii aflară că doamna Clapperton fusese găsită moartă în cușeta ei – un stilet din partea locului îi străpunsese inima. Un șirag de mărgelile de chihlimbar a fost descoperit pe dușumeaua cabinei.

Zvonuri după zvonuri se succedară. Toți vânzătorii de mărgelile care fuseseră lăsați să urce la bord în ziua aceea, au fost adunați și chestionați! O mare sumă de bani dispăruse dintr-un sertar din cabină! Bancnotele fuseseră găsite! Bijuterii, valorând o avere, dispăruseră! Nu fusese luată nici un fel de bijuterie! Un steward fusese arestat și mărturisise c-ar fi comis crima!

— Ce-i adevărat din toate astea? Întrebă domnișoara Ellie Henderson, pândindu-l pe Poirot. Fața ei era palidă și tulburată.

— Draga mea doamnă, de unde să știu eu?

— Cu siguranță, știți, spuse domnișoara Henderson.

Era seara târziu. Majoritatea oamenilor se retrăseseră în cabinele lor. Domnișoara Henderson îl conduse pe Poirot spre două scaune de pe punte în partea acoperită a vasului.

— Acum spuneți-mi, îi ceru ea.

Poirot o studie gânditor.

— Este un caz interesant, conchise el.

— E adevărat că i s-au furat niște bijuterii foarte valoroase?

Poirot dezaprobă din cap.

— Nu. Nici o bijuterie nu a fost luată. Totuși o mică sumă de bani a dispărut dintr-un sertar.

— Niciodată n-am să mă mai simt în siguranță pe un vas, spuse domnișoara Henderson înfrigurată. Aveți vreun clu în legătură cu acele brute de culoarea cafelei care au făcut-o?

— Nu, spuse Hercule Poirot. Întreaga afacere e cam... Stranie.

— Ce vreți să spuneți? Întrebă Ellie aspru.

Poirot își ridică brațele.

— Eh bien, să luăm faptele. Doamna Clapperton era moartă de cel puțin cinci ore când a fost găsită. Niște bani au dispărut. Un șirag de mărgelile era pe dușumea lângă patul ei. Ușa era închisă și cheia lipsea. Fereastra – nu fereastra, hubloul – da spre punte și era deschis.

— Și? Întrebă femeia nerăbdătoare.

— Nu vi se pare curios ca o crimă să fie comisă în astfel de circumstanțe deosebite? Amintiți-vă că vânzătorii de ilustrate, cei care schimbă banii și artizanii de mărgele, care au primit permisiunea să urce la bord, sunt cu toții binecunoscuți de poliție.

— De obicei stewarzii își închid și cabina, sublinie Ellie.

— Da, pentru a preveni orice posibilitate de furtișag. Dar asta a fost crimă.

— La ce vă gândiți, mai exact, domnule Poirot.

Vocea ei era puțin întretăiată.

— Mă gândesc la ușa închisă.

Domnișoara Henderson medită puțin.

— Nu văd nimic în asta. Omul a plecat pe ușă, a închis-o și a luat cheia cu el pentru a evita ca omorul să fie descoperit prea curând. Destul de inteligent din partea lui, pentru că n-a fost descoperit până la ora patru după-amiază

— Nu, nu, mademoiselle, nu înțelegeți nuanța. Nu mă miră cum a ieșit, ci cum a intrat.

— Desigur, pe fereastră.

— C'est possible. Dar e foarte îngustă și vă amintiți, erau oameni care treceau pe punte tot timpul.

— Atunci pe ușă, spuse domnișoara Henderson nerăbdătoare.

— Dar nu v-aduceți aminte, mademoiselle, că doamna Clapperton închisese ușa pe dinăuntru. O făcuse înainte ca domnul colonel Clapperton să fi părăsit nava în dimineața aceasta. El a încercat-o într-adevăr, deci noi știm că așa este.

— Prostii. S-o fi înțepenit... Sau n-a închis-o ca lumea.

— Dar asta nu corespunde cu ce-au vorbit. Noi am auzit-o efectiv pe doamna Clapperton însăși vorbind așa.

— Noi?

— Domnișoara Mooney, domnișoara Cregan, colonelul Clapperton și cu mine.

Ellie bătu ușor din picior. Nu spuse nimic pentru o clipă sau două. Apoi, pe un ton ușor iritat, întrebă:

— Ei bine și ce deduceți exact din asta? Dacă doamna Clapperton a închis ușa, putea s-o și deschidă, așa cred.

— Exact, exact. Poirot o privi luminându-se la față. Și știți la ce ne conduce asta? Doamna Clapperton a deschis ușa și l-a lăsat pe ucigaș să intre. Acuma, ar fi făcut-o ea pentru un vânzător de mărgele?

Ellie a obiectat:

— Poate nu știa cine e. Poate c-a bătut, ea s-a ridicat și-a deschis ușa, iar el a intrat cu forța și a omorât-o.

Poirot o dezaprobă din cap.

— Au contraire. Ea stătea liniștită, lungită în pat când i s-a înfipt pumnalul în piept.

Domnișoara Henderson îl privi mirată.

— Care-i părerea dumitale? Îl întrebă pe neașteptate.

Poirot zâmbi.

— Vedeți, se pare, nu-i așa, că ea cunoștea persoana pe care a lăsat-o să intre.

— Vreți să spuneți, zise domnișoara Henderson pe un ton puțin aspru, că ucigașul este un pasager de pe acest vas?

Poirot încuviință.

— Așa par să indice faptele.

— Șiragul de mărgelă lăsat pe dușumea era o pistă falsă?

— Exact.

— Și furtul banilor?

— Exact.

Urmă o pauză, după care domnișoara Henderson spuse încet.

— Doamna Clapperton mi s-a părut o persoană foarte neplăcută și cred că nimănui de la bord nu i-a plăcut cu adevărat de ea, dar nu era nimeni care să aibă vreun motiv să o omoare.

— Poate, cu excepția soțului ei, spuse Poirot.

— Doar nu credeți... Se opri.

— Toată lumea de pe vasul ăsta e de părere că domnul colonel Clapperton avea toate motivele „să-i dea cu barda”. Mi se pare că asta-i expresia pe care o foloseau.

Ellie Henderson se uită la el, așteptând.

— Dar trebuie să recunosc, continuă Poirot, că eu nu am observat nici un semn de exasperare din partea bunului colonel. Ceea ce-i și mai important, este faptul că are un alibi. A fost cu fetele toată ziua și s-a întors pe vas abia la ora patru. Doamna Clapperton murise deja cu multe ore înainte.

Urmă încă un minut de tăcere. Ellie Henderson murmură:

— Credeți, deci, că un pasager de pe navă?

Poirot dădu afirmativ din cap.

Ellie Henderson izbucni deodată în râs - un râs sfidător, provocator.

— Teoria dumneavoastră e greu de dovedit, domnule Poirot. Sunt o mulțime de pasageri pe vasul ăsta.

Poirot înclină din cap.

— Am să folosesc o expresie dintr-o poveste detectivă de-a dumneavoastră: „Am metodele mele, Watson”.

În seara următoare, la cină, toți pasagerii au găsit câte o notiță bătută la mașină lângă farfuria lor prin care erau invitați să vină în salonul principal la 8:30. Când toți s-au adunat, căpitanul a urcat pe platforma unde de obicei cânta orchestra și începu să le vorbească:

— Doamnelor și domnilor, știți cu toții de tragedia care a avut loc ieri. Sunt sigur că doriți cu toții să cooperați pentru a-l aduce pe făptuitorul acelei crime murdare în fața justiției. Se opri și tuși. Îl avem cu noi la bord pe domnul Hercule Poirot, care vă este, probabil, cunoscut tuturor ca un om ce are multă experiență în... Asemenea treburi. Sper să ascultați cu atenție la ceea ce o să vă spună.

În acest moment, colonelul Clapperton, care nu fusese la cină, intră și se așează lângă generalul Forbes. Arăta ca un om copleșit de tristețe, câtuși de puțin ca unul care simțea o mare ușurare. Ori era un foarte bun actor, ori fusese atașat într-adevăr de soția sa dezagreabilă.

— Domnul Hercule Poirot, spuse căpitanul și coborî.

Poirot îi luă locul. Arăta caraghios așa plin de importanță cum se înfățișa auditoriului.

— Messieurs, mesdames, începu el. Este foarte amabil din partea dumneavoastră că aveți bunătatea să mă ascultați. Monsieur le capitaine v-a spus că am o oarecare experiență în aceste treburi. Am, este adevărat, o mică idee personală în legătură cu modalitatea de a da de capăt acestui caz deosebit.

Făcu un semn și un steward înainte și-i dădu un obiect voluminos, inform, învelit.

— Ceea ce am de gând să fac s-ar putea să vă surprindă puțin, îi avertiză Poirot. O să mă considerați excentric, poate nebun. Cu toate acestea, vă asigur că în spatele nebuniei mele există, ceea ce voi englezii numiți, o metodă.

Ochii săi îi întâlneau doar o clipă pe cei ai domnișoarei Henderson. Începu să dezvelească obiectul acela mare.

— Am aici, messieurs et mesdames un important martor care știe cine a omorât-o pe doamna Clapperton.

Cu o mână dibace dădu la o parte și ultima bucată de pânză, lăsând să se vadă obiectul ce fusese acoperit - o păpușă de lemn aproape de mărime naturală, îmbrăcată într-un taier de catifea cu un guler de dantelă.

— Acum, Arthur, spuse Poirot și vocea sa i se schimbă subtil - nu mai părea străină - era în schimb o engleză curată, cu o ușoară inflexiune tipic londoneză. Poți să-mi spui, repet, poți să-mi spui ceva despre moartea doamnei Clapperton?

Gâtul păpușii se mișcă puțin, maxilarul de lemn de jos căzu și se auzi vocea stridentă, înaltă a unei femei care spunea: „Ce e, John? Ușa-i închisă. Nu vreau să fiu deranjată de stewarzi...”

Se auzi un țipăt, un scaun răsturnat, un bărbat se ridicase clătinându-se cu mâna la gât. Încercă să vorbească, încercă... Apoi, deodată, trupul său păru să se încovoie. Căzu cât era de lat.

Era colonelul Clapperton.

Poirot și doctorul navei se ridicară în picioare de lângă trupul nemișcat.

— Mă tem că a murit. Inima, spuse doctorul concis.

Poirot dădu din cap.

— Șocul de a-și fi văzut trucul descoperit, spuse el.

Se întoarse spre generalul Forbes.

— Dumneavoastră, generale, mi-ați dat un indiciu prețios, menționând teatrul de revistă. M-am mirat, m-am gândit, și-apoi mi-a venit ideea, presupunând că înainte de război Clapperton a fost un cventrilocvist {5}. În

acest caz, ar fi fost perfect posibil ca trei oameni s-o audă pe doamna Clapperton vorbind dinăuntru cabinei când, de fapt, ea era deja moartă...

Ellie Henderson se afla lângă el. Ochii ei erau negri și îndurerați.

— Știați că avea inima slabă? Întrebă ea.

— Am bănuț... Doamna Clapperton spunea că suferă de inimă, dar m-a frapat faptul că părea tipul de femeie căreia îi plăcea să fie crezută bolnavă. Apoi am găsit o bucată dintr-o rețetă cu o foarte puternică doză de digitalină pe ea. Digitalina este o doctorie pentru inimă și nu putea fi a doamnei Clapperton deoarece digitalina dilată pupilele ochilor. N-am observat niciodată așa ceva la ea, dar când m-am uitat la ochii lui am văzut imediat semnele.

Ellie murmură:

— Deci v-ați gândit că s-ar putea termina în felul acesta?

— Cea mai bună soluție, nu credeți, mademoiselle? Spuse el cu blândețe.

Ochii i se umplură de lacrimi. Ea spuse:

— Ați știut. Ați știut tot timpul... Că îl iubeam... Dar n-a făcut-o pentru mine... Din cauza fetelor acelora - tinerețea l-a făcut să-și simtă sclavia. A vrut să se elibereze înainte de a fi prea târziu... Da, sunt sigură că așa a fost... Când ați ghicit că era el?

— Avea o stăpânire de sine așa de perfectă, spuse simplu Poirot. Oricât de exasperantă era purtarea soției sale, nu părea niciodată să-l afecteze. Asta înseamnă că se obișnuise într-o așa măsură încât îl lăsa indiferent, sau eh bien, am hotărât că-i cealaltă alternativă... Și am avut dreptate... Și-apoi a mai fost și insistența asupra talentului său de scamator din seara anterioară crimei, de care pretindea că nu se folosește. Dar un om cum era Clapperton nu renunță la talentul său. Trebuie să fie un motiv. Atât timp cât oamenii credeau că fusese un scamator, era puțin probabil să-l considere un cventrilocvist.

— Și vocea pe care am auzit-o, vocea doamnei Clapperton?

— Una dintre stewardese avea o voce asemănătoare cu a ei. Am făcut-o să se ascundă în spatele scenei și am învățat-o cuvintele.

— A fost un truc - un truc crud, strigă Ellie.

— Dezaprob crima, spuse Hercule Poirot.

X. Păcat dublu

Am dat o raită pe la prietenul meu Poirot și l-am găsit într-o stare de jalnică extenuare. Devenise într-atât de faimos, încât orice femeie bogată care își rățăcea vreo brățară sau cățeluș preferat se grăbea să-i ceară ajutor marelui Hercule Poirot. Micul și îndesatul meu amic era un amestec ciudat de cumpătare flamandă și fervoare artistică. Accepta multe cazuri care nu îl interesau pur și simplu pentru că primul lui instinct prelua întotdeauna.

De asemenea, prelua cazuri, care nu îi ofereau nici un profit, numai pentru că îl interesau în mod special. Rezultatul la care ajunsese era, după cum spuneam, o stare de jalnică extenuare. Același lucru mi l-a mărturisit și

el, așa că nu mi-a fost deloc greu să-l conving să petrecem o vacanță de o săptămână la cunoscuta stațiune Elbermouth, de pe coasta de sud.

Deja trecuseră patru zile extrem de agreabile când Poirot a venit la mine ținând în mână o scrisoare deschisă.

— Mon ami, îți amintești de prietenul meu Joseph Aarons, impresarul?

După o clipă de gândire am încuviințat. Poirot are o grămadă de prieteni a căror proveniență socială diferă ca de la cer la pământ. Amicii lui sunt fie măturători de stradă, fie lorzi din înalta societate.

— Eh bien, Hastings, Joseph Aarons se află la Charlock Bay. Nu se simte deloc bine și, în plus, îl mai supără și o afacere destul de neînsemnată. Mă roagă să-i fac o vizită. Mon ami, cred că e cazul să răspund inițiativei. Dragul de Joseph, e un prieten atât de devotat și a făcut atâtea ca să mă ajute în trecut.

— Bineînțeles, dacă zici tu, am răspuns. Bănuiesc că Charlock Bay e un loc drăguț și întâmplarea face că nu am mai fost acolo niciodată.

— Atunci vom îmbina utilul cu plăcutul, spuse Poirot. Ești atât de amabil să te interesezi de mersul trenurilor?

— Probabil că va trebui să schimbăm trenul de vreo două-trei ori, i-am spus cu o strâmbătură. Știi cum sunt liniile astea care traversează țara. Uneori abia dacă îți ajunge o zi ca să parcurgi distanța dintre Devonul de Sud și Devonul de Nord.

Cu toate acestea, făcând investigațiile de rigoare, am aflat (nu fără surprindere) că drumul nu necesita mai mult de o schimbare de tren la Exter și că, în general, trenurile circulau la orele anunțate. Tocmai mă grăbeam spre Poirot să-i dau vestea când, trecând pe lângă oficiul de voiaj cu autocarele, am putut citi următorul anunț: „Mâine, excursie de o zi la Charlock Bay. Plecarea la ora 8:30 cu un itinerar care trece prin cele mai pitorești locuri din Devon”.

Am întrebat câteva persoane și m-am întors la hotel entuziasmat. Din nefericire mi-a fost tare greu să-l fac pe Poirot să-mi împărtășească părerea:

— Mon ami, de unde atâta pasiune pentru autocar? Vezi tu, trenul e ceva sigur. Nu explodează cauciucurile; nu au loc accidente. Și, în plus, nu te simți incomodat de prea mult aer. Ferestrele pot fi închise și nu intră deloc praf înăuntru.

I-am sugerat într-un mod cât se poate de delicat că pe mine mă atrăgea tocmai avantajul aerului curat.

— Și dacă plouă? Clima voastră britanică e atât de instabilă!

— Ne înarmăm cu glugi și așa mai departe. Iar dacă plouă cu găleata, excursia nu va mai avea loc, dat fiind că autocarul are caroseria deschisă.

— Ah! Făcu Poirot. Atunci să sperăm că totuși va ploua.

— Ei, dacă ăsta e ultimul tău cuvânt...

— Vai, nu, mon ami. Văd că ți-a intrat în cap să mergi neapărat în excursie. Din fericire, am la mine paltonul cel gros și două fulare. Oftă. Dar, vom avea destul timp la Charlock Bay!

— Se pare că va trebui să petrecem și noaptea acolo. Turul excursiei trece prin Dartmoor. Masa de prânz o luăm la Monkhampton. La Charlock Bay

ajungem pe la patru și autocarul pornește înapoi la ora cinci și ajunge aici la zece seara.

— Așa deci! Spuse Poirot. Și când te gândești că mai sunt unii care fac treaba asta de plăcere. Bineînțeles că ne va costa mai puțin, pentru că nu mai facem și drumul înapoi, nu?

— Nu cred că e posibil așa ceva.

— Bine, dar trebuie să insiști.

— Ei, hai, Poirot, nu fi meschin! Știi doar că ești plin de bani.

— Mon ami, nu e vorba de meschinărie. Eu mă refer la simțul afacerii. Să fi fost chiar milionar și tot n-aș fi plătit mai mult decât e drept și just.

După cum prevăzusem, Poirot nu a avut nici o șansă. Domnul care elibera tichete la biroul de voiaj era calm și indiferent, dar ferm pe poziție. Ideea lui era că trebuia să ne întoarcem cu același autocar. Mai mult, insinuă faptul că ar fi trebuit să plătim ceva în plus pentru privilegiul de a părăsi autocarul la Charlock Bay.

Învins, Poirot plăti suma cerută și părăsi biroul.

— Englezii ăștia nu au simțul banului, bombăni el. Hastings, n-ai observat un tânăr care a plătit tot biletul, deși a menționat că vrea să coboare la Monkhampton?

— Nu cred. Că veni vorba...

— Da, știi, o priveai pe tânăra domnișoară care a cumpărat locul cinci, chiar lângă noi. Da, mon ami, te-am văzut. Acesta a și fost motivul pentru care, când eram pe punctul de a lua locurile treisprezece și paisprezece - care sunt în centru și parcă ceva mai apărute, mă rog, cât pot fi ele de apărute - te-ai băgat în față cu grosolănie și ai spus că locurile trei și patru sunt mai bune.

— Ei și tu, Poirot! Am zis simțind că-mi iau foc obrazii.

— Păr roșcat, mereu părul ăsta roșcat!

— Cel puțin ea merita mai multă atenție decât orice tânăr ciudat.

— Asta depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Mie mi s-a părut interesant tânărul.

Ceva anume din tonul lui Poirot m-a făcut să mă uit imediat și eu la el.

— De ce? Ce vrei să spui?

— Oh! Stai puțin! Să spunem că m-a interesat pentru că dorea să-și lase mustață, însă rezultatul era deplorabil. Poirot își mângâie cu tandrețe propria mustață, de-a dreptul magnifică. Este o adevărată artă, murmură el, să știi cum să-ți lași mustața să-ți crească.

Nu știi niciodată când Poirot vorbește serios și când glumește pe socoteala cuiva. Am gândit că e mai cuminte să tac.

A doua zi a debutat cu un soare strălucitor. O zi cu adevărat splendidă! Cu toate acestea, Poirot nu a vrut să-și asume nici un risc. Și-a luat o haină de lână, un palton greoi și două fulare și toate astea peste cel mai gros costum de haine. În plus, a înghițit înaintea plecării și două tablete „Antigrippe” și a mai vârat încă o doză în buzunar.

Ne-am luat doar două valijoare cu noi. Domnișoara drăguță pe care o remarcasem în ziua precedentă avea și ea o valioară, la fel și tânărul care,

am tras eu concluzia asta, constituia obiectul simpatiei lui Poirot. În rest, nimeni nu avea bagaje. Cele patru valize au fost puse de șofer cu grijă în portbagaj și apoi toți ne-am luat locurile în primire.

Din malițiozitate, mi-am zis eu atunci, Poirot m-a plasat pe mine pe locul din afară, căci „eu aveam mania aerului curat”, iar el se instalează chiar lângă frumoasa noastră vecină. Dar în curând își repară greșeala. Cel care ocupa locul șase era un tip foarte gălăgios și glumeț, astfel încât Poirot o întrebă pe fată, pe un ton scăzut, dacă nu dorea să facă schimb de locuri. Ea încuviință plină de recunoștință și, după ce se produse schimbarea, intră în vorbă cu noi și curând toți trei discutăm plini de jovialitate.

Evident, foarte tânără, cred că nu avea mai mult de nouăsprezece ani, fata era ingenuă ca un copil. Nu a trecut mult și ne-a destăinuit motivul călătoriei. După toate aparențele făcea o călătorie de afaceri pentru mătușa ei care era proprietara unui foarte interesant magazin de antichități din Ebermouth.

Când îi murise tatăl, mătușa nu se alesese cu prea mult, așa încât se hotărâse să folosească bruma de capital și mulțimea de lucruri frumoase lăsate moștenire pentru a se lansa în afaceri. Avusese deja succes și devenise chiar celebră. Fata, Mary Durrant, venise să locuiască împreună cu mătușa sa și eventual să învețe „meșteșugul” comerțului cu antichități. În orice caz, era extrem de entuziasmată – slujba aceasta era net preferabilă uneia de guvernantă sau de însoțitoare de bătrâni.

Poirot dădu din cap interesat și aprobator.

— Mademoiselle cu siguranță va avea succes, spuse el galant. Dar aș dori să-i dau un sfat mic. Mademoiselle, să nu vă încredeți în oricine! Peste tot în lume mișună golani și vagabonzi, poate chiar aici, alături de noi în autocar. Trebuie să fii în permanență cu ochii în patru, suspicios!

Ea rămase cu gura căscată, iar Poirot dădu din cap ca un bătrân înțelept.

— Așa este, cum vă spun. Cine știe? Poate chiar eu, care vorbesc, sunt un răufăcător de cea mai joasă speță.

Și clipi mai des ca oricând sub privirile ei stupefiate.

Ne-am oprit la Monkhampton ca să luăm prânzul și, după ce schimbarăm câteva vorbe cu ospătarul, Poirot reuși să ne aranjeze o măsuță de trei persoane lângă geam. Afară, într-o curte mare, erau parcate cam vreo douăzeci de autocare cu caroserie deschisă care veniseră din toată țara. Restaurantul hotelului era înțesat și gălăgia era apreciabilă.

— Uneori parcă ți se acrește de prea multă vacanță, am spus eu cu o grimasă.

Mary Durrant a fost de aceeași părere.

— Ebermouth a devenit atât de răsfățat în sezonul estival! Mătușa mea spune că înainte era altfel. Acum abia dacă te poți strecura pe trotuar de atâta lume.

— Dar acest lucru nu împiedică afacerile să prospere, mademoiselle!

— Nu și în cazul nostru. Noi vindem doar lucruri rare, valoroase. Nu ne înjosim cu kitchuri. Mătușa mea are clienți răspândiți prin toată Anglia. Dacă

îi cer o anume masă, ori un scaun „stil”, sau un porțelan deosebit, îi scriu și, mai devreme sau mai târziu, ea le face rost de obiectul dorit. Exact asta s-a întâmplat și acum.

Întrucât ne-am arătat interesați, s-a apucat să ne explice. Un anume domn J. Baker Wood din America era un mare cunoscător și colecționar de miniaturi. Recent, un set foarte valoros de miniaturi apăruse pe piață, iar domnișoara Elizabeth Penn, mătușa lui Mary, îl achiziționase. Apoi îi scrisese domnului Wood, descriindu-i miniaturile și cerând un anume preț. El îi răspunsese pe loc, spunând că este pregătit să cumpere setul dacă miniaturile erau cele descrise, și o rugă să trimită pe cineva cu ele ca să le poată vedea la reședința lui, adică la Charlock Bay. În consecință, domnișoara Durrant fusese expediată ca reprezentant direct al mătușii ei.

— Mă rog, sunt niște lucruri adorabile, nu zic nu, spuse ea. Dar nu îmi imaginez că cineva ar putea arunca atâția bani pe ele. Cinci sute de lire! Gândiți-vă! Sunt făcute de Cosway. Parcă e Cosway, nu? Mereu mă încurc în chestiile astea.

Poirot zâmbi.

— Nu prea vă pricepeți, mademoiselle, eh?

— Nu am nici o pregătire, spuse Mary îndurerată. În familia mea nu a avut cine să ne învețe despre lucrurile astea vechi. Și sunt atâtea de învățat!

Oftă. Apoi, deodată, ochii i se măriră plini de surpriză. Era așezată cu fața la geam, se ridică de la locul ei și se repezi pe ușă. Peste câteva clipe se întoarse abia respirând și-și ceru scuze.

— Iertați-mă că am ieșit așa în fugă! Dar am avut impresia că cineva mi-a luat valiza din autobuz. Am zburat după el, dar s-a dovedit că era valiza lui. E aproape identică cu a mea. M-am simțit atât de ridicolă. E ca și când l-aș fi acuzat de furt.

La acest gând o pufni râsul.

Poirot însă nu râse.

— Ce fel de om era, mademoiselle? Descrieți-mi-l, vă rog.

— Avea un costum maro. Un tânăr subțirel cu o mustață abia perceptibilă.

— Ah! Făcu Poirot. Prietenul nostru de ieri, Hastings. Îl cunoașteți pe acest om, mademoiselle? L-ați văzut mai înainte?

— Nu, niciodată. De ce?

— Nimic. Ciudat... Asta e tot.

Deveni din nou tăcut și nu mai interveni în conversația noastră decât atunci când Mary Durrant spuse ceva care îi atrase atenția.

— Ce spuneți, mademoiselle?

— Spuneam că la întoarcere mă voi păzi de „răufăcători”, cum le spuneți dumneavoastră. Presupun că domnul Wood plătește totdeauna în bani gheață. Cu cinci sute de lire la mine am toate șansele să intru în atenția vreunui răufăcător.

Râse, dar Poirot din nou nu răspunse. În schimb, o întrebă la ce hotel își propusese să stea în Charlock Bay.

— Hotelul „Ancora”. E mic și ieftin, dar foarte bun.

— Așa deci! Spuse Poirot. Hotelul „Ancora”. Exact unde și-a pus în gând și Hastings să stăm. Foarte ciudat!

Îmi făcu cu ochiul.

— Stați mult la Charlock Bay? Întrebă Mary.

— Doar o noapte. Am niște afaceri acolo. Probabil că nu ghiciți, mademoiselle, care este profesiunea mea, eh?

Am urmărit-o pe Mary cum trecea în revistă câteva posibilități, numai pentru a le respinge - dintr-un sentiment de prudență, presupun. În cele din urmă se hazardă să sugereze că Poirot era scamator. La care el se arătă nespus de amuzant.

— Ah! Ce mai idee! Credeți că scot iepuri din joben? Nu, mademoiselle. Eu sunt exact opusul unui scamator. Scamatorul face obiectele să dispară. Eu fac să reapară obiectele care au dispărut. Se înclină într-o poziție cât se poate de dramatică, spre a imprima cuvintelor un efect mai convingător. E un secret, mademoiselle, dar dumneavoastră vi-l spun: sunt detectiv!

Se lăsa pe speteaza scaunului, satisfăcut de efectul spuselor lui. Mary Durrant se holbă la el ca vrăjită. Dar orice conversație ulterioară a fost împiedicată de claxoanele de afară, care anunțau că monștrii motorizați erau gata de plecare.

În vreme ce ieșeam împreună cu Poirot, am făcut oarecare comentarii pe seama farmecului comesenei noastre. Poirot a fost de aceeași părere.

— Într-adevăr, e fermecătoare. Dar și cam prostuță, nu?

— Prostuță?

— Ei, hai, nu face pe ultragiatul! O fată poate fi frumoasă și cu părul roșu și totuși să rămână o proastă. Ce poate fi mai prostesc decât să te destăinui unor străini, așa cum a făcut ea.

— Păi, și-o fi dat seama că suntem de treabă.

— Ceea ce-mi spui acum, mon ami, e o imbecilitate. Oricine își cunoaște meseria sigur că pare „de treabă”. Micuța spunea că va avea multă grijă când se va vedea cu cele cinci sute de lire în poșetă. Dar ea are deja cu ea cele cinci sute.

— În miniaturi.

— Exact. În miniaturi. Și nu e prea mare diferență între una și alte, mon ami.

— Dar nu știe nimeni de ele în afară de noi.

— Și ospătarul, și cei de la masa de alături. Și, nu încape îndoială, câteva persoane din Ebermouth. Mademoiselle Durrant este încântătoare, dar, dacă aș fi eu în locul lui mademoiselle Elizabeth Penn, în primul rând i-aș da asistentei mele o lecție de bun simț. Făcu o pauză, apoi reluă pe alt ton: Știi ceva, mon ami? Ar fi cel mai ușor lucru din lume să iei o valiză din acele autobuze cu capota deschisă în timp ce noi stăm la masă.

— Ei, hai, Poirot, ce dracu! Nu se poate să nu vadă cineva!

— Și, mă rog, ce să vadă? Pe cineva care își ia propria valiză. Treaba poate fi făcută în văzul lumii, fără ca nimănui să nu-i treacă prin cap să intervină.

— Vrei să spui... Adică vrei să insinuezi că... Dar tânărul acela în costum maro... Nu era valiza lui?

Poirot se încruntă.

— Așa se pare. Oricum, mi se pare curios că nu a făcut-o mai înainte, când s-a oprit autocarul. Ai observat că nici nu a mâncat aici?

— Dacă domnișoara Durrant nu ar fi stat cu fața la geam nu l-ar fi văzut, am rostit eu rar.

— Și, de vreme ce era propria lui valiză, tot nu a contat, zise Poirot. Așa că să nu ne mai gândim la asta, mon ami.

Cu toate acestea, după ce am început să gonim cu viteză pe șosea, Poirot a găsit un prilej să-i mai țină lui Mary o predică despre pericolul de a fi indiscret, iar ea era doar o glumă.

Am ajuns la Charlock Bay pe la ora patru și am fost destul de norocoși să găsim camere la hotelul „Ancora” - un han de modă veche, dar încântător, care dădea într-una din străzile laterale.

Poirot tocmai își despachetase câteva lucruri folositoare și își pomăda mustața cu cosmetice înainte de a ieși să-i facă o vizită lui Joseph Aarons, când deodată am auzit o bătaie frenetică în ușă și, spre stupefacția mea, și-a făcut apariția domnișoara Durrant, cu fața albă ca varul și ochii înlăcrimați.

— Vă rog din suflet să mă iertați... Dar... Dar s-a întâmplat ceva îngrozitor. Spuneți că sunteți detectiv! I se adresă lui Poirot.

— Ce s-a întâmplat, mademoiselle?

— Mi-am deschis valiza. Miniaturile se aflau într-o casetă din piele de crocodil... Încuiată, bineînțeles. Iar acum, priviți!

Și ne întinse o casetă pătrată. Capacul atârna desfăcut. Poirot o luă în mână. Fusese forțată; probabil de cineva cu o putere deosebită. Urmele erau vizibile. Poirot o examinează și dădu din cap.

— Și miniaturile? O întrebă, deși amândoi știam foarte bine răspunsul.

— Au dispărut. Le-a furat cineva. Vai! Ce mă fac?

— Nu vă alarmați, i-am spus. Prietenul meu este Hercule Poirot. Trebuie să fi auzit de el. Dacă e cineva care să vă aducă înapoi miniaturile, atunci el este acela.

— Monsieur Poirot! Marele monsieur Poirot!

Poirot era destul de orgolios ca să nu fie flatat de tonul de venerație:

— Da, copila mea. Sunt chiar eu. Și te poți încrede în mine fără nici o reținere. Voi face tot ce-mi stă în putință. Dar... Mi-e foarte teamă că... E prea târziu. Spune-mi, și încuietorea de la valiză a fost forțată?

Ea clătină din cap.

— Dă-mi voie, te rog, să o examinez!

Ne-am dus împreună în camera ei și Poirot a cercetat valiza cu multă atenție. Evident, fusese deschisă cu o cheie.

— Ceea ce nu este deloc greu. Toate încuietorile valizelor sunt făcute cam după același calapod. Eh bien, va trebui să chemăm poliția și să luăm legătura și cu domnul Baker Wood cât mai curând posibil. Mă voi ocupa eu însumi de toate acestea.

Am plecat cu el și l-am întrebat ce a vrut să spună când a afirmat că era deja prea târziu.

— Mon cher, am declarat azi că eu sunt exact opusul scamatorului... Că eu fac să reapară lucrurile dispărute... Dar numai dacă cineva a fost cu mine în acea perioadă. Tot nu înțelegeți? O să înțelegeți imediat.

Intră într-o cabină telefonică. Cinci minute mai târziu ieși cu o mină foarte gravă.

— E așa cum mi-am închipuit. O doamnă l-a căutat pe domnul Wood cu miniaturile acum vreo jumătate de oră. S-a prezentat ca venind din partea domnișoarei Elizabeth Penn. Omul a fost încântat de miniaturi și i-a plătit fără întârziere.

— Acum o jumătate de oră... Înainte de a ajunge noi aici.

Poirot zâmbi enigmatic.

— Autocarele Speedy sunt într-adevăr rapide, dar o mașină rapidă de la, să zicem, Monkhampton ar ajunge aici cu cel puțin o oră înaintea noastră.

— Și acum ce facem?

— Drăguțul de Hastings!... Practic ca întotdeauna. Vom informa poliția, vom face tot ce ne stă în putință pentru mademoiselle Durrant și... Da, cred că în final vom avea o discuție cu domnul Wood, ca să clarificăm lucrurile.

Am pus în aplicare de îndată acest plan. Sărmana domnișoară Durrant era foarte abătută, temându-se ca nu cumva mătușa să dea vina pe ea.

— Ceea ce probabil că va și face, observă Poirot când ne îndreptam spre hotelul „Plaja mării” unde locuia domnul Wood. Și pe bună dreptate. Ce idee, să lași lucrurile în valoare de cinci sute de lire într-o valiză, iar tu să mergi liniștit la masă! În orice caz, mon ami, sunt vreo două sau trei lucruri curioase legate de acest caz. De pildă, de ce caseta aceea a fost forțată?

— Pentru a fi extrase miniaturile.

— Dar nu cumva asta e o prostie? Să presupunem că hoțul forțează bagajul la ora prânzului sub pretextul că ar fi al său. Nu crezi că ar fi fost mult mai ușor să deschidă valiza, să transfere caseta nedeschisă în propria valiză și apoi să dispară, decât să se chinuie să forțeze închizătoarea?

— Poate voia să se asigure că miniaturile erau înăuntru.

Poirot nu părea prea convins de ipoteza mea, dar tocmai eram introduși în apartamentul domnului Wood, așa că nu am mai avut vreme de comentarii.

De la bun început mi-a displicut acest domn Baker Wood.

Era un tip masiv și vulgar, îmbrăcat cu excesivă eleganță și, pe deasupra, împodobit cu un inel cu diamant mare. Te izbea imediat fanfaronada lui gălăgioasă.

Bineînțeles că nu suspectase nimic ca fiind nelalocul lui. Ar fi trebuit? Femeia i-a spus că are miniaturile. Niște exemplare deosebite! Dacă avea seria banilor? Ei, asta-i bună! Și, mă rog, cine era acest domn... Cum îi zice... Poirot, în fine, să vină să-i pună lui asemenea întrebări?

— Nu vă mai pun nici o altă întrebare, monsieur, decât să-mi descrieți femeia care a venit cu miniaturile. Nu era cumva tânără și frumoasă?

— Nu, domnule, nici vorbă. O femeie înaltă, între două vârste, cu părul argintiu, fața pătată și chiar o mustață care abia îi mije. O sirenă? Doamne ferește!

— Poirot! Am exclamat eu în timp ce ne îndepărtam. Mustață! Ai auzit?

— Mulțumesc, Hastings, aud destul de bine.

— Dar ce om neplăcut!

— Într-adevăr, nu prea manierat.

— Păi eu zic că n-ar strica să punem mâna pe hoț, am remarcat. Acum putem să-l și identificăm.

— Cât de naiv poți fi, Hastings! Nu ai auzit că există și alibiuri?

— Crezi că hoțul are un alibi?

Poirot răspunse pe neașteptate:

— Problema ta, i-am spus, e că îți plac lucrurile complicate.

— Așa este, mon ami. Nu-mi place... Cum să spun?... Pasărea care stă pe loc.

Profeția lui Poirot se adeveri întru totul. Tovarășul nostru de drum în costum maro se dovedi a fi un oarecare domn Norton Kane. Se dusesse direct la hotelul „George” din Monkhampton și își petrecuse acolo după-amiaza. Singura dovadă împotriva lui era aceea a domnișoarei Durrant care declarase că l-ar fi văzut scoțându-și bagajul din autocar în timpul prânzului.

— Ceea ce, în sine, nu este deloc un act necurat, spuse Poirot cu aer meditativ.

După această remarcă se cufundă în tăcere și refuză să mai discute chestiunea, spunându-mi, la insistențele mele, că se gândea la mustăți în general și că ar fi fost bine să fac și eu același lucru.

Am descoperit însă că îl rugase pe Joseph Aarons, cu care își petrecuse seara, să-i dea toate detaliile posibile despre domnul Baker Wood. De vreme ce locuiau în același hotel, exista posibilitatea de a ciuguli ceva informații. Ce o fi aflat Poirot, nu știu, căci nu a binevoit să-mi spună.

După câteva discuții avute la poliție, Mary Durrant s-a întors la Ebermouth cu trenul de dimineață. Noi am prânzit cu Joseph Aarons și după masă Poirot m-a anunțat că a rezolvat chestiunea impresarului într-un mod satisfăcător, așa că ne puteam întoarce și noi la Ebermouth oricând doream.

— De data asta însă, mon ami, nu mai luăm mașina; ne întoarcem pe calea ferată.

— Ți-e teamă să nu-ți golească cineva buzunarele sau să nu dai iar peste vreo cuconiță nefericită?

— Ambele lucruri mi se pot întâmpla și în tren, Hastings. Nu, mă grăbesc doar să ne întoarcem la Ebermouth pentru a ne continua investigațiile asupra cazului nostru.

— Cazului nostru?

— Desigur, mon ami. Mademoiselle Durrant a apelat la mine să o ajut. Faptul că acum problema se află în atenția poliției nu înseamnă că eu mă pot spăla pe mâini. Am venit aici să-i fac un serviciu unui prieten vechi, dar nu doresc să se spună vreodată că Hercule Poirot a părăsit un străin aflat la necaz!

Și se ridică maiestuos de pe scaun.

— Mi se pare că te-a interesat încă dinainte, am remarcat eu cu finețe. La oficiul de voiaj, când l-am zărit prima oară pe tânărul acela, deși nu-mi pot imagina ce ți-o fi atras atenția la el.

— Cum nu știi, Hastings? Mă mir. Mde, în cazul acesta o să rămână micul meu secret.

Înainte de plecare am avut o scurtă convorbire cu inspectorul de poliție care se ocupa de acest caz. Îl interogase pe Norton și i-a spus lui Poirot că nu i-a plăcut defel comportarea tânărului. Vociferase, negase și pe deasupra se și contrazisese în ce spusese.

— Dar cum i-a reușit trucul hoțului până la urmă, nu știu, mărturisi inspectorul. S-ar putea să-i fi dat marfa unui complice care a dispărut cu vreo mașină rapidă. Dar asta e doar teorie. Trebuie să găsim mașina și complicele și în felul acesta să clarificăm lucrurile.

Poirot încuviință gânditor.

— Crezi că așa s-a întâmplat? L-am întrebat, în timp ce ne ocupam locurile în tren.

— Nu, mon ami, nu așa s-au petrecut lucrurile. Hoțul a lucrat mult mai inteligent decât crezi.

— Și nu vrei să-mi spui și mie cum?

— Încă nu. Știi... E o slăbiciune de-a mea... Îmi place să păstrez secretul până la sfârșit.

— Și sfârșitul va veni curând?

— Foarte curând.

Am ajuns la Ebermouth puțin după ora șase și Poirot s-a dus țintă la magazinul „Elizabeth Penn”. Era închis, dar Poirot a sunat și Mary însăși a venit să deschidă, fața ei trădând în același timp surpriza și plăcerea de a ne revedea.

— Vă rog, poftiți înăuntru s-o vedeți pe mătușa mea, ne spuse.

Ne conduse într-o cameră din spate. O femeie în vârstă ne ieși în întâmpinare; avea părul alb și semăna ea însăși cu o miniatură, cu pielea alb-rozalie și ochii albaștri. În jurul umerilor destul de aduși de bătrânețe purta un șal dintr-o dantelă veche de o valoare inestimabilă.

— Să fie chiar marele Poirot în persoană? Întrebă pe un ton scăzut, dar încântător. Mary mi-a povestit totul. Nu mi-a venit să cred. Și chiar sunteți dispus să ne ajutați? Ce ne povățuiți să facem?

Poirot o privi o clipă, apoi se înclină.

— Mademoiselle Penn... Efectul este încântător. Dar cred că ar trebui totuși să vă lăsați să crească mustața.

Domnișoara Penn tresări și se dădu înapoi.

— Ieri nu ați deschis magazinul, nu-i așa?

— Dimineață am fost aici. Mai târziu m-a apucat o migrenă și m-am dus direct acasă.

— Nu acasă, mademoiselle. Ca să vă însănătoșiți, v-ați gândit să schimbați puțin aerul, nu-i așa? Se pare că aerul din Charlock Bay e foarte întăritor.

Mă luă de braț și mă conduse spre ușă. Acolo se opri și vorbi peste umăr.

— Sper că vă dați seama, știu tot. Această mică... Farsă... Trebuie să înceteze.

În tonul lui se simțea o amenințare. Cu o față albă ca varul, domnișoara Penn încuviință fără să scoată o vorbă. Poirot se întoarse spre fată:

— Mademoiselle, spuse el grațios, sunteți tânără și fermecătoare. Dar participarea dumneavoastră la o asemenea afacere neînsemnată vă va face ca tinerețea și farmecul să dispară în dosul gratiilor... Și eu, Hercule Poirot, vă declar că ar fi mare păcat!

Apoi ieși în stradă. L-am urmat complet dezorientat.

— De la bun început, mon ami, m-a interesat. Când tânărul și-a cumpărat un bilet doar pentru Monkhampton am văzut-o pe fată cum și-a ațintit privirea asupra lui. Adică de ce? Doar nu era tipul care să atragă atenția unei femei prin simpla lui prezență fizică. Când am pornit cu autocarul, am avut sentimentul că ceva se va întâmpla. Cine l-a văzut pe tânăr umblând la bagaje? Mademoiselle, nimeni altcineva decât mademoiselle, și amintește-ți că ea și-a ales acest loc... cu fața spre geam... O alegere deloc potrivită cu firea unei femei.

Apoi vine la noi cu povestea furtului... Cutia forțată care nu avea nici un rost, după cum ți-am spus chiar atunci.

Și care a fost rezultatul? Domnul Baker a plătit o grămadă de bani pentru niște lucruri furate. Miniaturile îi vor fi returnate lui mademoiselle Penn care le va vinde și va câștiga o mie de lire în loc de cinci sute. Am făcut câteva cercetări discrete și am aflat că afacerile nu-i merg prea bine... cu fața spre geam... Destul de îndoielnice. Și mi-am zis: mătușa și nepoata sunt amândouă implicate în această afacere.

— Atunci nu l-ai suspectat nici o clipă pe Norton?

— Mon ami! Cu mustața aceea? Un delicvent este ori perfect ras, ori își lasă o mustață ca lumea, ca să poată fi eliminată oricând. Dar ce ocazie pentru isteța mademoiselle Penn... O femeie în vârstă cu pielea alb-rozalie, cum ne-a apărut nouă! Dar dacă stă dreaptă, dacă poartă niște cizme mari, își schimbă culoarea feței cu câteva pete foarte puțin pronunțate și... ca ultim efect care să le încoroneze pe toate celelalte... Adăugă câteva fire de păr deasupra buzei... Ei, atunci? „O femeie bărbătoasă”, spuse domnul Wood și „un bărbat în travesti” spunem noi doi în același timp.

— Chiar ea s-a dus ieri la Charlock Bay?

— Poți fi sigur de asta. După cum îți amintești că mi-ai spus chiar tu, trenul a plecat de aici la unsprezece și a ajuns la Charlock Bay la ora două. Trenul de întoarcere se deplasează mai rapid - cel cu care am venit noi. Părăsește Charlock Bay la patru și cinci și ajunge aici la șase și cincisprezece. Bineînțeles că miniaturile nu s-au aflat niciodată în această casetă. Aceasta a fost forțată în mod artistic încă înainte de a fi împachetată. Mademoiselle Mary trebuia doar să găsească niște fraieri care să cadă în plasa farmecelor ei și să se erijeze în apărători. Numai că unul dintre fraieri nu era fraier, ci... Hercule Poirot.

Nu mi-a plăcut ce se subînțelegea din afirmația lui, așa că am adăugat repede:

— Deci, când spuneai că ajuți o persoană străină mă amăgeai cu bună știință.

— Eu nu te amăgesc niciodată, Hastings. Te las doar să te autoamăgești. Mă refeream la domnul Baker Wood, o persoană străină de tărâmurile acestea.

Fața i se întunecă:

— Ah, când mă gândesc la supraprețul pe care am fost obligat să-l plătesc în mod samavolnic! Același preț până la Charlock Bay, ca și un bilet dus-întors. Mi se urcă sângele la cap. Nu e un om prea plăcut domnul Baker Wood, nici prea simpatic, cum s-ar spune. Dar e un turist. Iar noi, turiștii, trebuie să fim solidari. Eu personal sunt de partea tuturor turiștilor!

XI. Teroarea testamentului

— Înainte de toate evitați grijile și emoțiile, spuse doctorul Meynell, într-o manieră încurajatoare folosită de medici.

Doamna Harter, așa cum se întâmplă adesea cu oamenii care aud aceste cuvinte de alinare, dar lipsite de sens, fu cuprinsă mai mult de îndoială decât de ușurare.

— Aveți o anumită slăbiciune a inimii, continuă doctorul, fără să se întrerupă, dar nu trebuie să vă alarmați. Pot să vă asigur de asta. Cu toate acestea, adăugă el, ați face bine să instalați un lift. Ei, ce ziceți?

Doamna Harter îl privi îngrijorată.

Doctorul Meynell, din contră, părea încântat de persoana sa. Motivul pentru care îi plăcea să-i îngrijească mai mult pe pacienții bogați decât pe cei săraci era acela că-și exersa activa sa imaginație în prescrierile ce le făcea pentru afecțiunea lor.

— Așa, deci, un lift, făcu domnul Meynell, încercând să mai găsească ceva și mai epatant, dar eșuând. Astfel vom elimina orice efort inutil. Exerciții zilnice la sol în zilele frumoase, dar evitați să vă plimbați pe dealuri. Și, înainte de toate, ocupați-vă mintea cu lucruri plăcute. Nu vă gândiți cum stați cu sănătatea.

Pentru nepotul bătrânei doamne, Charles Ridgeway doctorul a fost ceva mai explicit.

— Să nu mă înțelegeți greșit, îi spuse. Mătușa dumneavoastră poate trăi mulți ani și, probabil, așa va fi. Cu toate astea, un șoc sau o suprasolicitare i-ar putea fi fatale! Și pocni din degete. Trebuie să ducă o viață foarte liniștită, fără efort. Fără oboseală. Dar, desigur, nu trebuie lăsată să fie frământată de gânduri. Trebuie înveselită și mintea să-i fie ocupată cu altele.

— Cu altele, spuse Charles Ridgeway gânditor.

Charles era un tânăr meditativ. Era, totodată, un tânăr care credea în cultivarea înclinațiilor sale oricând era posibil.

În seara aceea sugeră să fie instalat un aparat de radio.

Doamna Harter, deja serios indispusă de ideea unui lift, era tulburată și refractară. Charles insista:

— Nu știu dacă-mi pasă de chestiile astea moderniste, spuse doamna Harter implorându-l. Undele, știi - undele electrice, s-ar putea să-mi dăuneze. Charles, într-o manieră superioară și binevoitoare, îi arătă inconsistența părerii.

Doamna Harter, ce avea o vagă idee despre acest subiect, dar care se ambiționa în a-și susține punctul de vedere, rămase de neclintit.

— Toată această electricitate, murmură ea timorată. Poți spune ce-ți place Charles, dar unii oameni sunt afectați de electricitate. Pe mine m-a durut întotdeauna groaznic capul înaintea unei furtuni, asta știu. Dădea din cap hotărâtă.

Charles era un tânăr răbdător. Era la fel de perseverent.

— Draga mea mătușă Mary, spuse el, să-ți explic cum devine cazul.

Era un fel de autoritate în materie. Îi ținu aproape o prelegere pe această temă; încălzindu-se, vorbi despre tuburi emițătoare, despre tuburi primitoare, despre înaltă și joasă frecvență, despre amplificator și condensatori.

Doamna Harter scufundată într-o mare de termeni, pe care nu-i înțelegea, încuviință.

— Bine, Charles, murmură ea, dacă tu crezi într-adevăr...

— Dragă mătușă Mary, zise Charles, entuziasmat, este exact lucrul care-ți trebuie ca să te împiedice să moțâi și să-ți țină de urât.

Liftul prescris de doctorul Meynell a fost instalat puțin timp după aceea și doamna Harter fu cât pe ce să dea ortul popii de vreme ce, ca mai toate doamnele bătrâne, nu suferea oameni străini în casă. Îi suspecta pe toți că puneau la cale să-i sustragă argintăria ei veche.

După lift, sosi aparatul de radio. Doamna Harter fu lăsată să contemple obiectul care-i repugna - o cutie mare, cu înfățișare neplăcută și plină de butoane. Îi trebui lui Charles să-și folosească tot entuziasmul s-o împace cu gândul ăsta, căci Charles era în elementul său, răsucind butoanele, laudându-l cu vorbe meșteșugite.

Doamna Harter stătea pe scaunul său cu spătar înalt, liniștită și politicoasă, cu convingerea fermă, deja formată, că aceste noțiuni moderniste nu erau nici mai mult nici mai puțin decât o pacoste totală.

— Ascultă, mătușă Mary, prindem Berlinul. Nu-i splendid? Îl auzi pe tip?

— Nu pot auzi decât o groază de bâzâieli și pocnituri, spuse doamna Harter.

Charles continuă să învâрте butoanele.

— Bruxelles, anunță el cu entuziasm.

— Adevărat? Spuse doamna Harter cu o oarecare umbră de interes.

Charles, răsuci din nou, butoanele și un urlet nepământeian răzbătu în cameră.

— Ei, acum se pare că suntem la hingheri, zise doamna Harter, care era o doamnă în vârstă cu destul umor.

— Ha, ha! Făcu Charles, ai spus o glumă bună, mătușă Mary! E grozavă!

Doamna Harter nu se putu reținu să nu-i zâmbească. Ținea foarte mult la Charles. Timp de câțiva ani, o nepoată, Miriam Harter, locuise la ea. Intenționase să-i lase moștenirea nepoatei, dar Miriam nu-i dădu satisfacție. Era nerăbdătoare și se plictisea, în mod evident, în compania mătușii sale. leșea mereu, „hoinărea” cum spunea doamna Harter. În cele din urmă se combinase cu un tânăr pe care mătușa nu-l agrease deloc. Miriam fu trimisă înapoi la mama sa cu o scurtă notă, ca și cum ar fi fost un obiect în garanție. Se căsătorise cu tânărul cu pricina și doamna Harter îi trimitea, de obicei de Crăciun, un set de batiste sau un șervețel brodat.

După ce și-a dat seama că nepoatele te dezamăgesc, doamna Harter își îndreptă atenția către nepoți. De la bun început, Charles avu un succes neașteptat. Era întotdeauna plăcut și respectuos cu mătușa sa și asculta, lăsând impresia că este foarte interesat de amintirile din tinerețea ei. Prin asta era în mare contrast cu Miriam, care se plictisea pe față și o arăta din plin. Charles nu se plictisea niciodată; era întotdeauna bine dispus, tot timpul vesel. Îi spunea mătușii, de multe ori pe zi, că era o doamnă admirabilă.

Foarte satisfăcută de noua sa achiziție, doamna Harter îi scrisese avocatului său, dându-i instrucțiuni în vederea unui nou testament. Acesta îi fu trimis, aprobat și semnat de ea.

Acum, chiar și în chestiunea aparatului de radio, curând se dovedi că Charles a câștigat noi lauri.

Doamna Harter, care fusese împotriva radioului, începu să-l tolereze și termină prin a fi fascinată de el. Îi plăcea cel mai mult când Charles lipsea. Necazul cu Charles era că el nu-l putea lăsa în pace. Doamna Harter obișnuia să stea în scaunul ei ascultând confortabil un concert simfonic sau o prelegere despre Lucrezia Borgia ori Pond Life; era fericită și împăcată cu toată lumea. Nu astfel se întâmpla cu Charles. Armonia era zdruncinată de scrâșnituri discordante în timp ce încerca, plin de entuziasm, să prindă posturi străine. Dar, în serile în care Charles lua masa cu prietenii săi, doamna Harter se distra foarte bine cu radioul. Întorcea butonul de două ori, se așeza în scaunul ei cu spătar înalt și se delecta cu programul serii.

Cam după trei luni de la instalarea radioului se întâmplă primul lucru straniu. Charles era plecat la o partidă de bridge. Programul din seara aceea era un concert de balade. O binecunoscută soprană cânta faimosul cântec scoțian „Annie Laurie” și în mijlocul acestuia un fapt surprinzător se întâmplă. O oprire bruscă, muzica încetă pentru o clipă, bâzâitul și țăcănitul continuase, după care și acestea dispărură. Se făcu liniște și apoi se auzi foarte slab un bâzâit pe un ton mai jos. Doamna Harter avu impresia, de ce nu știa, că aparatul își schimbase lungimea pe o undă foarte îndepărtată, când, clar și distinct, o voce se auzi, vocea unui bărbat slab, cu un slab accent irlandez: „Mary... Mă auzi, Mary? Eu sunt, Patrick... Vin după tine curând. Vei fi gata, nu-i așa, Mary?” Apoi, aproape imediat, melodia din „Annie Laurie” umplu din nou camera.

Doamna Harter încremenise în scaun, cu mâinile încleștate pe brațele lui. Visase? Patrick? Vocea lui Patrick! Vocea lui Patrick chiar în camera asta, vorbindu-i ei. Nu, trebuie să fi fost un vis, o halucinație poate. Trebuie să fi

adormit vreun minut, două. Curios lucru să viseze că vocea soțului ei mort i se adresase prin eter. Asta o sperie puțin. Ce cuvinte rostise? „Vin după tine curând. Vei fi gata, nu-i așa, Mary?”

Era, putea fi o premoniție? Slăbiciunea cardiacă. Inima ei. În fond înainta în vârstă. „E un avertisment... Asta-i”, spuse doamna Harter, ridicându-se încet și cu greutate din scaun, adăugând cum îi stătea în fire: „atâția bani cheltuiți pentru instalarea unui lift!”

Nu spuse nimic nimănui despre ce i se întâmplase, dar a doua zi și în următoarea a fost gânditoare și puțin preocupată.

Și apoi se întâmplă a doua oară. Din nou era singură în cameră. Radioul, care transmitea o piesă orchestrală, se opri brusc ca înainte. Se făcu din nou liniște, aceeași senzație de distanță și, în final, vocea lui Patrick, nu așa cum fusese în viață, ci o voce slabă, îndepărtată, cu o ciudată tentă nepământeană: „Mary, sunt Patrick. Am să vin să te iau foarte curând...” Apoi, păcănitul, bâzâitul și piesa orchestrală își luă avânt.

Doamna Harter se uită la pendulă. Nu, de data aceasta nu adormise. Trează și în deplinele ei facultăți auzise vocea lui Patrick. Era sigură că nu fusese nici o halucinație. Într-un fel confuz, încercă să se gândească la tot ce i explicase Charles despre teoria undelor din eter.

Ar fi putut într-adevăr Patrick să-i vorbească? Să fi fost vocea lui adevărată modificată prin spațiu? Se pierdeau lungimi de undă sau așa ceva. Și-l aminti pe Charles vorbind de „goluri pe scală”. Poate undele ce se pierdeau explicau toate aceste așa - numite fenomene psihologice? Nu, nimic nu era în fond imposibil în acest context. Patrick i se adresase. Se folosiseră de știința modernă ca să-o pregătească pentru ceea ce trebuia curând să se întâmple.

Doamna Harter sună clopoțelul după camerista ei, Elizabeth.

Elizabeth era o femeie înaltă, slăbănoagă, de vreo șaiszeci de ani. Sub o aparență rigidă, ea ascundea multă afecțiune și tandrețe pentru stăpâna sa.

— Elizabeth, spuse doamna Harter, când credincioasa sa servitoare apărură. Îți amintești ce ți-am spus? Sertarul stâng de sus al biroului meu. E închis... Cheia lungă cu cartonaș alb. Totul acolo e gata.

— Gata, doamnă?

— Pentru înmormântarea mea, pufni doamna Harter. Știi perfect de bine ce vreau să spun, Elizabeth. Tu însăși m-ai ajutat să pun lucrurile acolo.

Fața Elizabethei începu să se schimonosească.

— Oh, doamnă, se văicări ea, nu vă gândiți la astfel de lucruri. Tocmai socoteam că arătați mai bine.

— Toți trebuie să plecăm odată și-odată, spuse doamna Harter practică. Am trecut de șaptezeci de ani, Elizabeth. Haide, haide, nu te prosti. Dacă vrei să plângi, du-te să plângi în altă parte.

Elizabeth se retrase, încă tânguindu-se.

Doamna Harter se uită după ea cu multă dragoste. „Bătrână proastă, dar credincioasă, zise ea, foarte credincioasă. Ia să văd, i-am lăsat 100 sau numai 50 de lire? Ar trebui să-i dau 100”.

Amănuntul o preocupă pe bătrâna doamnă și a doua zi se așeză și îi scrie avocatului ei, cerându-i să-i trimită testamentul ca să poată controla. În aceeași zi, Charles spuse ceva la prânz care o surprinsese:

— Apropo, mătușă Mary, zise el, cine e papițoiul ăla bătrân din camera de oaspeți? Mă refer la tabloul de deasupra șemineului. Moșulică ăla cu barbișon și mustăți în furculiță?

Doamna Harter îl privi cu asprime:

— E unchiul tău Patrick, când era tânăr, zise ea.

— Oh, vai mătușă Mary, îmi pare groaznic de rău. N-am vrut să fiu nepoliticos.

Doamna Harter acceptă scuzele cu o plecăciune demnă a capului.

Charles continuă cam nesigur:

— Doar mă întrebam. Știi...

Se opri indecis și doamna Harter îi spuse repezit:

— Ei bine? Ce vroiai să spui?

— Nimic, zise Charles în grabă. O prostie cred.

Pentru moment, bătrâna doamnă nu spuse nimic altceva, dar mai târziu, când erau amândoi singuri, reluă subiectul.

— Aș vrea să-mi spui, Charles, ce te-a determinat să mă întrebi despre tabloul unchiului tău.

Charles părea încurcat.

— Ți-am spus, mătușă Mary. N-a fost nimic, doar o aiureală de-a mea... Cam absurdă.

— Charles, spuse doamna Harter pe tonul ei aristocratic, insist să-mi spui!

— Ei bine, dragă mătușă, dacă vrei să știi, mi s-a părut că l-am văzut pe omul din tablou uitându-se pe fereastra din capăt, când am venit pe alee aseară. Efectul luminii, cred. M-am întrebat cine naiba putea fi, fața îi era așa, ca la începutul erei victoriene, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar Elizabeth mi-a spus că n-a fost nimeni, nici un musafir sau străin în casă și, mai târziu, seara s-a întâmplat să mă învârt prin camera de oaspeți și acolo se afla tabloul deasupra șemineului. Exact același om pe care îl văzusem uitându-se pe fereastră! Se poate explica destul de ușor, cred. Subconștientul și chestii de-astea. Trebuie să fi văzut tabloul mai înainte fără să-mi dau seama că-l observasem și apoi mi-am imaginat doar fața de la fereastră.

— Fereastra de la capăt? Întrebă doamna Harter răstit.

— Da, de ce?

— Nimic, spuse doamna Harter.

Dar oricum ea era tulburată. Acea fusese camera soțului ei.

În aceeași seară, Charles plecă din nou, așa că doamna Harter stătea și asculta radioul cu o nerăbdare încordată. Dacă, pentru a treia oară, ea auzea vocea misterioasă, aceasta îi va dovedi în final, fără nici o urmă de îndoială, că ea comunica, cu adevărat, cu o altă lume. Deși inima îi bătea mai tare, nu a fost surprinsă când emisiunea s-a întrerupt și după obișnuitul interval de tăcere mormântală, slaba și îndepărtata voce irlandeză i se adresă din nou: „Mary, tu ești pregătită acum... Vineri am să vin după tine... Vineri la nou

ă și jumătate. Să nu te temi, n-o să te doară. fii gata...” Apoi, aproape întrerupând ultimul cuvânt, muzica orchestrei izbucni din nou, zgomotoasă și discordantă.

Doamna Harter înțepeni pentru un minut sau două. Fața i se albise iar buzele vineții i se încrețiră.

Pe dată se ridică și se așează la birou. Cu o mână tremurătoare scrise următoarele rânduri: „În seara aceasta la nouă și un sfert, am auzit clar vocea răposatului meu bărbat. Mi-a spus că va veni să mă ia vineri seara la nouă și jumătate. Dacă voi muri în ziua aceea și la ora aceea aș dori ca faptele să fie făcute publice pentru a dovedi astfel, fără puțință de tăgadă, posibilitatea de-a comunica cu lumea spiritelor. Mary Harter”.

Doamna Harter reciti ceea ce scrisese, băgă hârtia într-un plic și puse o adresă deasupra. Apoi sună clopoțelul și Elizabeth sosi urgent. Doamna Harter se ridică de la biroul ei și-i dădu bătrânei nota pe care tocmai o scrisese.

— Elizabeth, zise ea, dacă am să mor vineri seara, aș vrea să-i dai nota asta doctorului Meynell. Nu – Elizabeth încerca să protesteze – nu mă contrazice. Mi-ai spus de multe ori că tu crezi în premoniții. Acum eu am o presimțire. Mai e un lucru. În testamentul meu ți-am lăsat 50 de lire. Aș vrea să-ți dau 100 de lire. Dacă eu însămi nu pot să mă duc la bancă înainte de a muri, domnul Charles va avea grijă de asta.

Ca mai înainte, doamna Harter întrerupse protestele pline de lacrimi ale Elizabeth. În hotărârea ei nestrămutată, bătrâna doamnă îi vorbi nepotului său în dimineața următoare.

— Ține minte, Charles, că dacă ceva mi se va întâmpla, Elizabeth trebuie să primească încă 50 de lire.

— Ești foarte sumbră zilele astea, mătușă Mary, spuse Charles vesel. Ce-o să ți se întâmple? După doctorul Meynell o să-ți sărbătorim cei o sută de ani cam peste vreo douăzeci de ani!

Doamna Harter îi zâmbi plină de afecțiune, dar nu-i răspunse. După o clipă-două, spuse:

— Ce faci vineri seara, Charles?

Charles se arătă al naibii de surprins.

— De fapt, familia Ewing m-a invitat la ea să joc bridge, dar dacă preferi, stau acasă...

— Nu, spuse doamna Harter cu hotărâre. Nu, vorbesc serios, Charles. În seara aia, mai mult decât în oricare, aș vrea să rămân singură.

Charles o privi curios, dar doamna Harter nu binevoi să-i dea nici un alt detaliu. Era o bătrână doamnă curajoasă și hotărâtă. Simțea că trebuie să treacă prin încercarea asta stranie absolut singură.

Vineri seara în casă era perfectă liniște. Doamna Harter ședea, ca de obicei, în scaunul ei cu spătar înalt ce era tras lângă foc. Își făcuse toate pregătirile. Dimineața fusese la bancă, scosese 50 de lire în bancnote și i le dăduse Elizabeth, în pofida lacrimilor acesteia. Își sortase și-și aranjase lucrurile personale și pusese pe câte o bijuterie, două bilețele cu numele rudelor sau prietenilor. Scrisese și o listă de instrucțiuni pentru Charles.

Serviciul de ceai din porțelan de Worcester urma să fie dăruit verișoarei Emma, vasele de porțelan de Sèvres i se cuveneau tânărului William ș.a.m.d.

Acum se uita la plicul lung pe care-l ținea în mână și scoase din el un document împăturit. Era testamentul pe care i-l trimisese domnul Hopkinson, potrivit instrucțiunilor sale. Îl citise o dată cu grijă, dar acum îl parcurgea pentru a-și îmbospăta memoria. Era un document scurt, concis. O donație de 50 de lire pentru Elizabeth Marshall pentru credința ei în serviciu, două donații a câte 500 de lire pentru o soră și o vară de gradul întâi și restul îi rămânea nepotului ei preferat, Charles Ridgeway.

Doamna Harter dădu aprobator din cap, de câteva ori. Charles va deveni un om foarte bogat la moartea ei. Așa era bine, fusese un băiat tare drăguț cu ea. Tot timpul blând, tot timpul plin de afecțiune și mereu vesel, pe placul ei.

Se uită la pendulă. Trei minute până la și jumătate. Ei bine, era gata. Era calmă – foarte calmă. Deși își repetă aceste ultime cuvinte de mai multe ori, inima îi bătea ciudat și-i sălta în piept. Nu prea își dădea seama, dar era încordată, cu nervii întinși la maximum.

Nouă și jumătate. Deschise radioul. Ce-o să audă? O voce familiară care o să dea timpul probabil sau vocea aia îndepărtată a bărbatului care murise cu 25 de ani în urmă?

Dar n-auzi nimic. În schimb, un sunet familiar, un sunet pe care-l știa bine, dar care, în seara asta, o făcea să simtă că o mână rece îi apasă inima. Cineva bâjbâia la intrare...

Din nou. Și îi păru că un curent rece străbate camera. Doamna Harter nu se mai îndoia deloc de senzațiile sale. Îi era teamă. Îi era mult mai mult decât teamă... Era îngrozită...

Și apoi, o străbătu un gând: 25 de ani înseamnă mult timp. Patrick e un străin pentru mine.

Teroarea! Asta puse stăpânire pe ea.

Pași înceți la ușă... Pași înceți care se opreau. Apoi, ușa se deschise încet...

Doamna Harter se ridică cu greutate în picioare, clătinându-se ușor dintr-o parte în alta, cu ochii îndreptați fix spre ușă. Ceva îi căzu din mână în vatra aprinsă.

Scoase un țipăt înăbușit care i se opri în gât. În lumina slabă din prag stătea silueta cunoscută cu barbă castanie și mustăți și cu o haină demodată, victoriană.

Patrick venise s-o ia!

Inima i se zbatu îngrozită și încremeni. Se prăbuși grămadă la pământ. Acolo o găsi Elizabeth o oră mai târziu.

Doctorul Meynell a fost chemat imediat și Charles Ridgeway anunțat și adus de grabă de la partida de bridge. Dar nu se putu face nimic. Doamna Harter nu mai putea fi ajutată de muritori.

Abia după două zile, Elizabeth își aminti de nota pe care i-o dăduse stăpâna. Doctorul Meynell o citi cu mare interes și i-o arătă lui Charles Ridgeway.

— O coincidență foarte curioasă. Era clar că mătușa dumatăle avea halucinații când auzea vocea soțului ei. Trebuie să se fi frământat într-o asemenea măsură că emoțiile i-au fost fatale și, când ora fatidică a sosit, a murit de șoc.

— Autosugestie? Întrebă Charles.

— Cam așa ceva. Am să vă arăt rezultatele autopsiei cât de curând posibil, deși n-am nici o îndoială. În aceste împrejurări, o autopsie este de dorit, deși, de fapt e o formalitate.

Charles încuviință înțelegător.

În noaptea precedentă, când servitorii dormeau, el scoase un anumit fir care mergea de la spatele aparatului de radio la dormitorul său de la etajul de deasupra. Și, pentru că seara fusese răcoroasă, îi ceru Elizabethei să facă foc în camera sa și în focul acela arse o barbă castanie și o pereche de mustăți. Niște haine de modă victoriană, care îi aparținuse răposatului său unchi, le puse la loc în dulapul din pod mirosind a camfor.

După câte își putea da seama se afla la adăpost sigur. Planul său, a cărui schiță i se conturase prima dată în minte când doctorul Meynell îi spusese că mătușa sa ar putea, dacă e bine îngrijită, să mai trăiască mulți ani, reușise de minune. Un șoc brusc, spusese doctorul Meynell. Charles, acest tânăr, atât de apreciat de doamnele bătrâne, zâmbi în sinea lui.

Când doctorul plecă, Charles trecu automat la îndeplinirea îndatoririlor sale. Unele aranjamente de înmormântare au mai fost, în fine, rezolvate. Rudele care veneau de la depărtare trebuiau așteptate la tren. Într-unul sau două cazuri ele trebuiau să rămână peste noapte. Charles soluționează toate lucrurile eficient și metodic, în acompaniamentul unui gând perseverent. „Făcuse o treabă pe cinste!” Asta-l obseda. Nimeni, în afară de mătușa sa moartă, nu știa în ce situații-limită se aflase.

Preocupările sale, ascunse cu grijă de restul lumii, îl aduseseră pe un tărâm unde umbra grațiilor se profila la orizont. Dacă în câteva luni nu putea intra în posesia unei sume considerabile de bani, ar fi fost declarat falit și ruinat. Ei, acum totul era în regulă. Charles își zâmbea ca pentru sine. Mulțumită unei... Da, hai să-i spunem, glume practice... Nu era nimic criminal în chestia asta... Era salvat. Era un om bogat acum. N-avea nici o grijă în această privință, pentru că doamna Harter nu-și ținuase secrete niciodată intențiile.

Bântuită de gânduri cu totul opuse, Elizabeth băgă capul pe ușă și anunță că domnul Hopkinson venise și dorea să-l vadă.

Era și timpul, se gândi Charles. Reprimându-și o tentație de a se apuca să fluiere, luă o mină de gravitate potrivită și se duse în bibliotecă. Acolo îl salută pe bătrânul corect care fusese, timp de peste un sfert de veac, avocatul răposatei doamne Harter.

Avocatul se așeză la invitația lui Charles și, cu o scurtă tuse seacă, intră în problemele de afaceri.

— Nu prea am înțeles scrisoarea dumneavoastră, domnule Ridgeway, pareți a avea impresia că testamentul fostei doamne Harter este în posesia noastră.

Charles îl privi fix.

— Da, bineînțeles... Am auzit-o, de multe ori, pe mătușa mea spunând asta.

— Oh! Da, da. A fost în păstrarea noastră.

— A fost?

— Exact cum v-am spus. Doamna Harter ne-a scris, cerându-ne să i-l trimitem marțea trecută.

Un fior straniu îl trecu pe Charles. Avu presentimentul vag că i se va întâmpla o neplăcere.

— Fără îndoială, va ieși la lumină dintre hârțiile ei, continuă avocatul pe același ton.

Charles nu spuse nimic. Nu-i venea să le spună lucrurilor pe nume. Cercetase deja foarte amănunțit documentele doamnei Harter ca să fie sigur că nu e vreun testament printre ele. După un minut, două, după ce își recăpătă controlul, vorbi. Vocea îi suna străină și avea senzația că un șuvoi de apă rece i se prelinge pe spate.

— S-a uitat cineva prin lucrurile sale personale? Întrebă avocatul.

Charles răspunse că servitoarea, Elizabeth, se uitase. La sugestia domnului Hopkinson a fost chemată Elizabeth. Veni de îndată, mohorâtă și dreaptă și răspunse la întrebările care i se puseră.

Cercetase toate hainele și lucrurile personale care aparținuseră stăpânei. Era foarte sigură că nu se aflase nici un document legal, precum un testament, printre ele. Știa cum arată un testament - biata ei stăpână îl avusese în mână chiar în dimineața zilei în care murise.

— Ești sigură de asta? Întrebă scurt avocatul.

— Da, domnule. Așa mi-a spus ea. Și m-a făcut să iau 50 de lire în bancnote. Testamentul era într-un plic lung albastru.

— Exact, spuse domnul Hopkins.

— Acum dacă mă gândesc, continuă Elizabeth, același plic albastru se afla pe masa asta a doua zi dimineața, dar era gol. L-am lăsat pe birou.

— Îmi amintesc că l-am văzut acolo, spuse Charles.

Se ridică și se duse la birou. După câteva clipe se întoarse cu un plic pe care îl înmână domnului Hopkins. Acesta îl examinează și confirmă:

— Acesta e plicul în care am expediat testamentul marțea trecută.

Amândoi bărbații se uitau cu dojană la Elizabeth.

— Mai e ceva, domnule? Întrebă ea respectuoasă.

— Deocamdată nu, mulțumesc.

Elizabeth se îndreaptă spre ușă.

— O clipă, o opri avocatul. S-a făcut focul în cămin în seara aceea?

— Da, domnule, întotdeauna se făcea focul.

— Mulțumesc, este suficient.

Elizabeth ieși. Charles se aplecă în față, cu mâna tremurândă pe masă.

— Ce credeți? La ce vă duce gândul?

Domnul Hopkins clătină din cap.

— Trebuie să mai sperăm că testamentul va apare. Dacă nu...

— Dacă nu?

— Mă tem că e posibilă o singură concluzie. Mătușa dumneavoastră a trimis după testament cu scopul de a-l distruge. Vrând ca Elizabeth să nu piardă prin asta, i-a dat suma ei din moștenire în bani cash.

— Dar de ce? Strigă Charles furios. De ce?

Domnul Hopkins tuși. O tuse uscată.

— N-ați avut vreo... Vreo neînțelegere cu mătușa dumneavoastră, domnule Ridgeway? Murmură el.

Charles suspină adânc.

— Nu, deloc, strigă cu patimă. Am fost în cele mai bune, cele mai calde relații până la sfârșit.

— Ah! Spuse domnul Hopkins, fără să-l privească.

Pe Charles îl frapă faptul că avocatul putea să nu-l creadă. Cine știe ce o fi auzit moșneagul ăsta bățos? Zvonuri despre afacerile lui Charles ar fi putut ajunge până la el. Ce putea fi mai natural decât faptul să presupui că aceleași zvonuri ajunseră și la doamna Harter și că mătușa și nepotul se certaseră din această pricină?

Dar nu era așa! Charles trecea prin una din cele mai amare clipe ale vieții sale. Minciunile sale fuseseră crezute. Acum, când spunea adevărul, nu era crezut. Ironia soartei!

Sigur că mătușa sa nu arsesse niciodată testamentul. Sigur...

Gândurile i se întoarseră în trecut cercetător. Ce imagine i se înfățișa ochilor? O doamnă bătrână cu o mână încleștată pe inimă... Ceva îi aluneca... O hârtie... Cădea pe tăciunii aprinși...

Fața lui Charles se făcu lividă. Auzi o voce răgușită - a lui - întrebând:

— Dacă testamentul acela nu va fi găsit niciodată?

— Mai există un testament mai vechi al doamnei Harter. Datat - septembrie 1920. Prin el doamna Harter îi lăsa totul nepoatei sale, Miriam Harter, acum Miriam Robinson.

Ce spunea bătrânul ăsta nebun? Miriam? Miriam cu bărbatul ăla de nedescris și cu cei patru mucoși ai ei? Toată ingeniozitatea lui... Pentru Miriam?

Telefonul sună strident lângă cotul său. Ridică receptorul. Era vocea doctorului, caldă și blândă.

— Dumneata ești, Ridgeway? Mă gândeam că vrei să știi. Tocmai s-a încheiat autopsia. Cauza decesului este cum am presupus. Dar, de fapt, boala cardiacă era mult mai serioasă decât am bănuit când trăia. Oricât de bine ar fi fost îngrijită, n-ar fi putut trăi decât vreo două luni, cel mult. Mă gândeam că vrei să știi. Ar putea să te consoleze mai mult sau mai puțin.

— Scuză-mă, spuse Charles, te superi dacă mai repeți?

— Nu putea să trăiască mai mult de două luni, spuse doctorul, pe un ton puțin ridicat. Toate lucrurile s-au terminat cu bine, știi dragul meu...

Dar Charles aruncă receptorul în furcă. Era conștient că vocea avocatului îi vorbea de undeva de foarte departe.

— Dragă domnule Ridgeway, vă e rău?

Să-i ia dracul pe toți. Pe avocatul ăsta plin de el. Pe măgarul ăla bătrân și veninos de Meynell. Nu mai avea nici o speranță... Numai umbra unui zid de închisoare.

Simțea că cineva se juca cu el... se juca cu el ca pisica cu șoarecele. Cineva râdea de el...

SFÂRȘIT

{1} Între un bărbat de rang înalt și o femeie de rând prin care soția și copiii ei nu obțin rangul și nici nu îi moștenesc averea.

{2} Băutură îndulcită din alcool și apă fiartă.

{3} Este vorba de acțiunea din romanul Misterioasa afacere de la Styles.

{4} (disprețuitor) soldat german, (folosit pentru prima dată într-un discurs al împăratului Wilhelm al II-lea despre expediția germană din 1900 în China și adoptat în derâdere de social-democrații germani și apoi de britanici în timpul primului război mondial).

{5} De la cventrilocvism; practică de a vorbi etc. Fără mișcarea vizibilă a buzelor și într-o asemenea manieră încât vocea pare să iasă dintr-o altă persoană sau dintr-un obiect.